

PLAYBOY

IZD. 00317

BROJ 236 / OŽUJAK 2017. / CIJENA 33 KN

WWW.PLAYBOY.HR

INTERVJU

Neno Belan

„JA SAM ČOVJEK IZ ULICE I KADA
NISAM POD SVJETLIMA REFLEKTORA
MOJ ŽIVOT JE TOTALNO UOBIČAJEN”

25 PITANJA

Mel Gibson

NE OTPISUJTE MAD MAXA!

TRENDOVI

Šminkerski motocikli

Virtualni pornići

MARINA KRLEŽA

Seksualnost bez tabua

SLAVEN HRVOJ

Kovač teniskih asova

TATIN NASLJEDNIK

Cooper Hefner

VELIKI POVRATAK
FILOZOFIJE PLAYBOYA

VIKI VUKIĆ

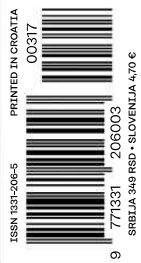
Crnogorska manekenka bez krpica

GASTRO

Restorani iza tajnih vrata

Karolina

OPAKA PLAVUŠA

Wi-Fi koji ne poznaje prepreke!

Wi-Fi
pojačivač
signala
9 kn

**Internet
TV
Telefon
205 kn/mj.**

**Kombiniraj
i uštedi**

**Uz Fiksni Trio paket očekuje vas atraktivna
ponuda mobilnih tarifa s posebnim popustom!**

Izaberite Fiksni Trio paket za 205 kn/mj. u kombinaciji s tarifama Bez Granica+. Odaberite i pojačivač Wi-Fi signala D-Link za samo 9 kn i uživajte u odličnom signalu u svakom kutku doma.

Nazovite odmah 0800 13 13 ili posjetite www.vipnet.hr.

YOGA BOOK

Lenovo
EXCLUSIVE STORE
www.lenovostore.hr

NEVJEROJATNO TANAK

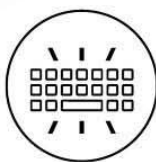
ZAPANJUJUĆE LAGAN

Neviđeno
crtanje

Neodoljiv
zvuk

Višenamjenska
tipkovnica

Izdržljiva
baterija

Lenovo.hr/YOGA

 Windows 10 Pro

Windows® is a registered trademark of Microsoft Corporation in the United States and other countries.

SPECIFIKACIJA:

- Procesor Intel® Atom™
- 10,1" zaslon (1 920 x 1 200)
- Dolby Audio™ Premium zvuk
 - 4 GB RAM
 - 64 GB ROM

20 GODINA

MALO UOČI 90. ROĐENDANA umro je Fred Zinnemann, režiser klasika među vesternima „Točno u podne”; četrnaestogodišnja umjetnička klizačica iz SAD-a Tara Lipinski postala je najmlađa svjetska prvakinja u povijesti; „Engleski pacijent” dobio je Oscara za najbolji film... A u Hrvatskoj, u to se doba na kioscima pojavio prvi broj hrvatskog izdanja „Playboya” koji je nosio nadnevak veljača/ožujak 1997.

Bila je to vijest *non plus ultra*, prostrana Gradska kavana na Jelačić placu bila je pretijesna da se na promociju tog prvog broja naguraju svi koji su to htjeli, pozivnica se mogla naplaćivati suhim zlatom. Tako je sve počelo, a traje, eto, još i danas.

Puno se toga otad u svijetu i kod nas promijenilo, stasale su nove generacije kojima sve što je otisnuto na papiru, od novina do knjiga, izaziva gotovo pa averziju, no koplje u trnje Playboy ne baca tek tako.

U tom prvom broju na naslovnici i pictorialu „skromno” se obnažila glumica Lucija Šerbedžija („pristojnije” nego godinama kasnije u nekoliko kazališnih predstava), a prvi sugovornici u paradržikama Intervju i 20 pitanja bili su Antun Vrdoljak odnosno Toni Kukoč. Dva desetljeća kasnije, u aktualnom izdanju, umjesto Šerbedžije naslovnicu krase Poljakinja Karolina Kuik, Vrdoljaka je zamijenio Neno Belan, a Kukoča Mel Gibson...

Današnji hrvatski Playboy, kao uostalom i sve ostale tiskovine na našem tržištu, i to bez iznimke, mogu samo sanjati naklade otprije dvadeset godina. Vrlo slično je i drugdje po svijetu, no kod nas je, uz digitalizaciju, prste umiješala i kriza „bez kraja i konca”, pa su ti postoci pada naklada još grozomorniji.

Ali, ni ne pomišljamo na isticanje bijele zastave: čvrsto držimo konstantan broj odanih nam čitatelja, onih kojima je Playboy i sve ono što promovira nedvojbeni životni stil, onih koji će se bez problema mjesečno odreći dvije ili tri kave zaradi časopisa koji ih, ma koliko to zacijelo pretenciozno zazvučalo, na svoj način vodi kroz život. Bilo da je riječ o modi, gastronomiji, umjetnosti ili kulturi, a i ljubavi i seksu, naravno.

Ostajemo stoga uporni u nastojanjima da hrvatsko izdanje Playboya i nadalje prati brojne potrebe i interese današnjeg muškarca, da mu bude podrška u produbljivanju vidika i spoznaja te napokon – da svakoga pokuša usmjeriti na put kojega je krajnji cilj moderna, otvorena i slobodna osoba 21. stoljeća. Ali nikako ne slobodna na tuđu štetu.

To je uostalom i temeljna deviza Playboyeve filozofije koju je prije više od šest desetljeća ustrojio Hugh Hefner i od koje se ne odstupa.

Mihovil Švagir GLAVNI UREDNIK

SADRŽAJ / PLAYBOY 236 / OŽUJAK 2017.

6 Špica

8 Brojke

9 HOT SPOT
Martina Čvek

SNIMILA: VIOLETA ŠUNIĆ

10 Glazba

12 Film

14 Muške stvari

15 Foto

16 POGLED UNATRAG
20 godina
hrvatskog Playboya

17 Kazalište

18 RJEČNIK NOVOG DOBA
Rolling Stones
NIKA OSTOJĆ20 KOLUMNA
Filozofija Playboya
COOPER HEFNER22 SPLIT PERSONALITY
Neš ti turizma
u Kopenhagenu...
IVICA PROFACA

23 Savjetnik

24 COMEBACK
Jack Nicholson
STJEPAN VUDRAG28 AUTOMOBILI
Jaguar XE
MISLAV FRLETA30 TEHNOLOGIJA
Brain-computer
interface
BRUNO PODVEZANEC34 PICTORIAL
Viki Vukić
SNIMIO: DRAŽEN KOMAR43 INTERVJU
Neno Belan
ALEKSANDAR TEŠIĆ52 TRENDОВИ
Šminkerski
motocikli
DOMAGOJ KUNA58 PICTORIAL
Ann Arden
SNIMILA: MAGDA TURKEL74 25 PITANJA
Mel Gibson
RÜDIGER STURM

112

- 78** TREND OVI
Virtualni pornići
JESSICA P. OGILVIE
- 84** NAUTIKA
Mirakul za prestiž
GORDAN BALOKOVIĆ
- 86** PROFIL
Slaven Hrvoj
VLADIMIR ZRINJSKI
- 92** BOŠKARIN
Gorostas u tanjuru
EDO FRANIĆ
- 96** GENI
Tatina slika i (milijunska) prilika
MARJANA FILIPOVIĆ GRČIĆ
- 102** GASTRO
Restorani iza tajnih vrata
TOMO WILL

- 108** BJANA
Slovenski pjenušac u Michelin restoranima
VELIMIR CINDRIĆ
- 112** PICTORIAL
Karolina Kuik
SNIMIO: MARCIN KRĘŻEL
- 120** MODA
Sportski stil na luksuzan način
MARJANA FILIPOVIĆ GRČIĆ
- 124** BEZ TABUA
Marina Krleža
MIA MITROVIĆ
- 128** MUŠKA POSLA
Obožavam Colosseum, ali bez djece u sauni molim!
KRISTIJAN MARTINOVIĆ
- 134** Planet Playboy

PLAYBOY

H R V A T S K A

Mihovil Švigir

GLAVNI UREDNIK

Jadran Mimica

IZVRŠNI UREDNIK

Ivica Profaca

UREDNIK (RADAR)

Igor Vranješ

ART DIREKTOR

Silvija Kanaet

ASISTENTICA GL. UREDNIKA

Kristijan Zorjan

VODITELJ MARKETINGA

Ante Divić

PROMOCIJA

Godišnja pretplata: 349,00 kn

Adresa redakcije

Preradovića 23, 10000 Zagreb

tel. +385 1 481 1644; faks: +385 1 455 2367

e-mail: info@playboy.hr*Rukopise i fotografije ne vraćamo***Nakladnik**

M14 d.o.o., Preradovića 23, 10000 Zagreb

tel. +385 1 455 1066; faks: +385 1 455 2367

e-mail: m14@zg.htnet.hrTisak: **Radin print**

Gospodarska 9, Sveta Nedelja

Distribucija za inozemstvo:

TISAK d.d. (Slovenija)

PRESS INTERNATIONAL d.o.o. (Srbija)

Prvi broj hrvatskog Playboya izašao je u veljači 1997. godine

PLAYBOY ENTERPRISES, INTERNATIONAL**Hugh M. Hefner**

EDITOR-IN-CHIEF

U.S. PLAYBOY**Ben Kohn**

CHIEF EXECUTIVE OFFICER

David Israel

CHIEF OPERATING OFFICER

Cooper Hefner

CHIEF CREATIVE OFFICER

Hugh Garvey

HEAD OF CONTENT

Mac Lewis

ART DIRECTOR

INTERNATIONAL PUBLISHING**Reena Patel**

CHIEF COMMERCIAL OFFICER

Mary Nastos

NTL PUBLISHING OPERATIONS DIRECTOR

Gabriela Cifuentes

DIGITAL ASSET MANAGER

PLAYBOY, PLAYMATE, PLAYMATE OF THE MONTH, PLAYMATE OF THE YEAR, RABBIT HEAD DESIGN and FEMLIN DESIGN are trademarks of and used under license from Playboy Enterprises International, Inc.

© 2017 PLAYBOY as to material published in the March/April 2017 U.S. Edition of Playboy

ĐORĐE
KUKULJICA

1 KOMET STIŽE U GAVELLU

Desetog ožujka zagrebačko kazalište Gavella daje novu premijeru: riječ je o predstavi „**Komet**“ njemačke glumice i dramatičarke meksičkog podrijetla Justine del Corte u režiji Aide Bukvić. Uvodni opis scene „Komet“ izgleda otprilike ovako: „Seoska livada, u pozadini veliko drvo jabuke, poduprto potpornjem. Plavo nebo. Sredina ljeta. Podne. Sunce. Vrućina. Naslućujemo komarce i čujemo cvrčke.“

Sve to sugerira spokoj, a zapravo ubrzo postaje jasno da ćemo gledati nešto sasvim drugo, prizore „zadihane, zasopljene, uzrujanog, uznemirenog tempa“, u mnogočemu bliske, recimo, von Trierovoj „Melankoliji“.

„Komet“ poseže za modelom „kazališta u kazalištu“ koje postaje „stvarnost u stvarnosti“, rekonstruirajući vjenčanje od prije desetak godina...

Glume: Nataša Janjić, Amar Bukvić, Antonija Stanišić Šperanda, Živko Anočić, Nela Kocsis, Bojana Gregorić Vejzović, Anja Đurinović, Ksenija Pajić, Franjo Dijak, Ivana Roščić i Đorđe Kukuljica.

2 BOA U TVORNICI SLAVI 35 GODINA

POČETAK PROLJEĆA 2017. obilježiti će veliki koncert kulturnog art rock benda **BOA** koji će u Tvornici kulture 25. ožujka proslaviti tri i pol desetljeća od objave prva dva albuma – eponimnog prvijenca te nezaboravnog „Ritma strasti“. Upravo su ta dva studijska izdanja iznjedrila vrhunske, u vrijeme objave itekako provokativne pjesme kao što su „Milion, „Sela gore“, „Živjeti od mraka“, ali i plesne hitove poput „Jer ljubav je“ i „Ljudožder“.

BOA, nastala na temeljima koje su postavili velikani kao što su Genesis, David Bowie, Roxy Music i ostali, s koncertnim aktivnostima započela je davne 1979. godine, a 1981. u ograničenoj nakladi objavljuje svoj prvi, istoimeni album. Stoga većina fanova, a i sami članovi benda predvođeni Mladenom Puljizom i Slavkom Remenarićem, kao godinu svog diskografskog početka smatra 1982., kad je objavljen i „Ritam strasti“, pravi dragulj hrvatske glazbene baštine. Iste godine BOA je na temelju glasovanja objavljenog u tadašnjem časopisu „Džuboks“ dobila titulu najperspektivnijeg benda.

Uz naglasak na svoja prva dva albuma, BOA će 25. ožujka sa svojom vjernom publikom oživjeti i ostale slavne trenutke svoje bogate karijere među kojima su mega hitovi poput „Svi tvoji poljupci“ i „Tako lijepa“, pjesme koje su obilježile jednu cijelu generaciju ljubitelja dobre glazbe.

3 T.LORD BY VARTEKS

Možete li se zamisliti u odijelu koje je izrađeno samo za vas i savršeno vam pristaje? **Varteks** ponovno pomiče granice i spaja tradiciju i stogodišnje znanje u izradi i razvoju muškog odjela s najnovijim modnim trendovima.

Onedavno, Varteks je otvorio vrata novouređenog prodajnog prostora u City centru one West u Zagrebu, gdje će se osim ponude vlastitog modnog brenda Di Caprio by Varteks te drugih modnih brendova, naći i – prvi put u nekom shopping centru u Hrvatskoj – usluga šivanja odijela po mjeri.

Varteksov premium brend za šivanje po mjeri **T.LORD** by Varteks, pruža mogućnost izrade personaliziranog odjevnog predmeta – uz odabir tkanine, modela, unutarnje obrade, sve do ušivne etikete s vašim inicijalima.

Novim prodajnim konceptom Varteks pruža svojim potrošačima jednostavniji oblik kupovanja *statement* odjeće na jednom mjestu.

MASSIMO SAVIĆ NA
„UZIMANJU MJERE“
U VARTEKSU

4 ANONIMO MILITARE

Atraktivna kolekcija ručnih satova **Anonimo Militare**, kreirana je 2001. godine s ciljem opremanja ronilaca talijanske mornarice. Pozicija navojne krunice na 12 sati inspirirana je vojničkim džepnim satovima te je kao takva patentirana.

Postavljanje visokih ciljeva pri proizvodnji svake komponente, odnosno korištenje najboljih materijala, temeljni je cilj Anonimovog koncepta, a superiorni dizajn dodatno je doprinio ovoj nadasve modernoj liniji.

Zašto Anonimo? Ime firme nije slučajno izabrano: filozofija je bazirana na principu da sat nije priča o proizvođaču, već o svakom pojedincu koji ga nosi te zapravo prikazuje njegovu osobnost. Više na www.darvel.hr

5 SVJETSKA GITARISTIČKA ZVIJEZDA U ZAGREBU

OSAM GODINA NAKON posljednjeg samostalnog nastupa u Zagrebu, jedna od najvećih gitarističkih zvijezda današnjice, australski glazbenik **Tommy Emmanuel** nastupit će 22. ožujka 2017. godine u kinu Studentskog centra u Zagrebu.

Ovaj slavni gitaristički virtuoz najpoznatiji je po posebnoj *fingerstyle* tehnici sviranja sa svih deset prstiju. U četiri desetljeća dugoj i nadasve bogatoj karijeri nanizao je brojna priznanja za svoj rad, nagrade i nominacije te među ostalim i jedno od najvećih priznanja u gitarističkom svijetu – titulu *Certified Guitar Player* koju mu je dodijelio Chet Atkins, a koju nosi svega pet glazbenika na cijelom svijetu. Inspirirao je mnoge mlade, nadolazeće glazbenike te

ispisao pozamašan popis suradnji s poznatim glazbenim imenima.

Svaki njegov koncert putovanje je u nepoznate glazbene predjele, vijuganje između raznih glazbenih stilova i istraživanje iskrenosti zvuka. Izbjegava ponavljanja i većinom improvizira, prihvaćajući nesavršenosti kao savršeni dio nastupa jer kod njega „sve je u osjećaju glazbe”. Često istovremeno ubacuje različite dijelove u svoj materijal i djeluje kao *one-man band* ili čak, bolje rečeno, gitaristički orkestar.

Zagrebačkoj publici vraća se u sklopu turneje *It's Never Too Late* na kojoj predstavlja istoimeni studijski album. Čeka vas mali, intiman koncert i jedinstveni doživljaj koji ne smijete propustiti.

6 TRAMPOLIN U KINIMA

Nakon premijere na Pulskom filmskom festivalu i gostovanja na nizu međunarodnih festivala, debitantski dugometražni igrani film „**Trampolin**” redateljice Katarine Zrinke Matijević, 9. ožujka stiže u domaća kina.

Ideja iz koje je nastao „Trampolin” bila je sljedeća rečenica: „Kada bi postojala mogućnost sresti samoga sebe u prošlosti ili budućnosti, bismo li iskoristili priliku te učinili nešto što bi nam život usmjerilo na bolje?”

Središnji lik je sedmogodišnja Lina koja, bježeći od nasilne majke, utjehu pronalazi u tinejdžerici Niki i 40-godišnjoj učiteljici ritmike Nikolini. One, kao dva ogledala, zrcale Lininu moguću budućnost. Ta tri toka, tri ženska lika, isprepliću se u sličnoj životnoj sudbini. Susrećući jedna drugu mijenjaju svoje živote te raskrinkavaju tajnu o bolnim rascjepima unutar svojih obitelji...

U filmu glume Franka Mikolaci, Tena Nemet Brankov (na Pulskom filmskom festivalu nagrađena je Zlatnom arenom za najbolju sporednu žensku ulogu), Marija Tadić, Lana Barić, Frano Mašković, Asja Jovanović, Nina Viočić, Igor Kovač i Enes Vejzović.

Muški orgazam prosječno traje oko **6** sekundi, a kod žena **23** sekunde

Na **prvoj automobilskoj utrci** na svijetu 1895. godine, najveća brzina bila je **24** km/h

Meksikanac **Roberto Esquivel Cabrera** vlasnik je najvećeg penisa na svijetu, mjeri čak **48** centimetara

Jedan od 400

muškaraca dovoljno je fleksibilan da može sam sebe oralno zadovoljiti

Ako se muški spolni organ ne koristi, može se smanjiti na samo **2 centimetra**, a pušenje cigareta može ga smanjiti i do **jednog cm!**

Indonezija je država s **najviše otoka** na svijetu, ima ih više od **17 000**

Slonova surla ima više od **40 tisuća** mišića, dok ih čovjek ukupno ima oko 640

Kanadska pokrajina **Quebec** dug za organizaciju Olimpijskih igara u Montrealu 1976. otplaćivala je sve do 2006.

Prvi put su se dva muškarca na filmu poljubila već 1927., u nijemom filmu „Kрила“ koji je osvojio Oscara za najbolji film

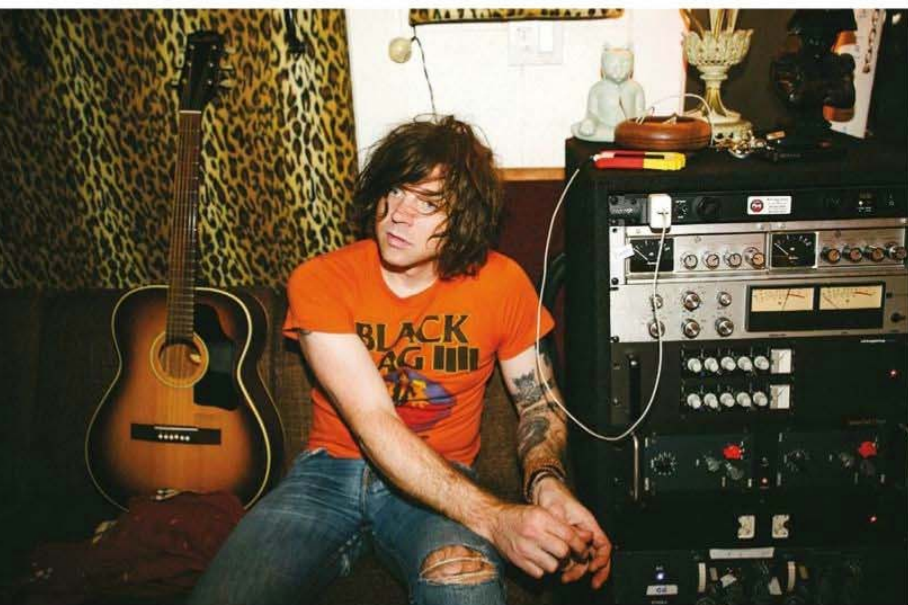

Suverena Martina Čvek

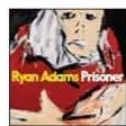
SNIMILA VIOLETA ŠUNIĆ

PROŠLOGA PROLJEĆA, ulogom u Gavellinoj uspješnici „Kao na nebu“, Martina Čvek debitirala je na sceni kazališta u Frankopanskoj i odmah najavila velike mogućnosti. Da bi ih, eto, sada samo potvrdila: lik Gospe u Šoljanovoj „Romanci o tri ljubavi“ odigrala je tako suvereno kao da iza sebe ima već desetke glavnih uloga; stoga smo gotovo uvjereni da će u skoroj budućnosti hrvatsko glumište dobiti sjajnu glumicu. Sve predispozije za to, 29-godišnja Zagrepčanka, doista ima...

Zanimljivo je da je buduća kazališna zvijezda osim završene Akademije dramske umjetnosti, na Filozofskom kvalitetu magistrirala kroatistiku i južnu slavistiku. Svaka čast, Martina!

Zaljubljen u osamdesete

**RYAN
ADAMS
PRISONER**

BLUE NOTE /
UNIVERSAL

U SVIJETU U KOJEM je nostalgija za glazbenim osamdesetima konstanta, nije ništa neobično da ima autora i izvođača koji su im i dalje sasvim vjerni, oživljavajući zvuk toga doba filigranskom preciznošću. Neki od njih otužni su kao Hugh Grant u „Glazbi i stihovima”, i mogu zarobiti pažnju samo pedesetogodišnjak(inj) a u kakvom oronulom klubu. Nažalost, tako nekako izgledaju i masovni tulumi na kojima će se sredovječni plesači kao vrhunaca toga doba prisjećati A-ha ili Kajagoogoo.

Postoje, naravno, i oni drugi. Jedan od njih je Ryan Adams, koji će tu nostalgiju iskazivati inovacijom kakva je krasila najbolje trenutke desetljeća moje mladosti. Seoski dječak iz North Caroline nije dozrio ni do puberteta kad su se događali vrhunci osamdesetih (rođen je 1974.), ali je u jednom trenutku od svojih country temelja zakrenuo prema *adult oriented rocku* čijih sam se originala kao post-punk omladinac užasavao. No, Adams zna što radi, i „Prisoner” zvuči toplo i primamljivo, otprilike kao kad usporediš Springsteena

s nekim od njegovih potpuno bezsadržajnih klonova. Ima tu puno utjecaja producentske ruke Dona Wasa, koji je odveo Adamsa u nastavak nekoliko posljednjih albuma, uključujući „1984” i čudnovatu reinkarnaciju hitova Taylor Swift na albumu „1989”.

I cijela Adamsova životna priča oko ovog albuma nalikuje na traume kakvima bi se bavili rodonačelnici AOR-a, jer je upravo prošao kroz razvod, no tuge zbog toga ima samo u tragovima, posebno u otvarajućoj „Do You Still Love Me”. Zamjetna je i posveta nekim uzorima, poput zvukom sasvim Springsteenovske „Outbound Train” (nije slučajno što Boss pjeva „Downbound Train”). Ono što će se, pak, posebno svidjeti starijim Adamsovima fanovima jest „čehanje” o njemu nekad tako svojstvenu *americanu*, posebno u akustičnim komadima.

Ukratko bi se moglo reći da „Prisoner” zvuči kao gotovo idealna muzička pratnja za kakvu dužu vožnju. Ne mora to biti prerija zapadnog Teksasa. Siguran sam da bi i u Winnetouovoj Lici sasvim dobro funkcionirao.

Hipnoza politikom

U svojoj recenziji sedmog albuma britanskog benda Elbow, kritičar New Musical Expressa je napisao da je „Little Fiction” još jedan u seriji njihovih radova toplih i opuštajućih „poput četvrtog jutarnjeg whiskyja”. Mnogo je toga na ovom albumu što će voljeti svi kojima letargični, a opet bogati zvuk Elbowa i inače paše, a bez obzira što mislili o jutarnjem ispijanju whiskyja, usporedba NME-a nije daleko od istine.

Elbow su mnogi zvali „progresiva bez solaza”, i njihov novi album zadržava takvu orijentaciju. Hipnotički ritmovi, posebno u sjajnoj „All Disco” koja priziva The Velvet Underground, obuzimaju slušatelja i uvlače ga u svijet Guya Garveya koji je političniji možda nego ikad prije. Kakav drukčiji i može biti u svijetu Donalda Trumpa i Brexita za kojeg Elbow kaže da je „pun krvi, pljuvačke, zuba i slave ni za koga”?

**ELBOW
LITTLE FICTIONS**

UNIVERSAL

Užitak s „greškom”

Prije nešto više od godinu dana, oko Valentinova 2016., Massimo je održao tri rasprodana koncerta u zagrebačkom Lisinskom, započevši time suradnju sa svjetski proslavljenim Zagrebačkim solistima, koji su ga pratili uz njegov standardni prateći bend. Kasnije je slične koncerte održao i u drugim gradovima, a najviše je pažnje izazvao onaj iz kolovoza prošle godine na veličanstvenom zadarskom Forumu. Bili su to, kažu svjedoci, sjajni koncerti, posebno za Massimove obožavatelje. Sada se pojavio i zvučni zapis baš ta tri prva, zagrebačka koncerta, koji su očito trebali biti posebna počast jednom od najboljih vokalista (i instrumentalista, nemojmo zaboraviti Massimovo gitarističko umijeće). Publika spremno prati zagrebačkog *croonera* u svakom njegovom hitu, kombinacija klasičnog benda i gudača odlično funkcionira. I sve bi bilo za veću ocjenu od ove koju smo dali da nema jednog detalja: tehničke kvalitete snimke. Zapravo je prilično neobično da se na tržištu pojavio snimak koncerta jednog pjevača na kojem se njegov glas – bar na kopiji koju smo dobili na recenziranje – povremeno jedva razaznaje, slabije od povika (i pljeskanja) gledatelja koji su bili bliže mikrofona, sve zvuči kao klipovi koje obožavatelji nekog izvođača vole stavljati na YouTube. Šteta, posebno za Massimov ugled i njegove krasne pjesme koje ga dižu miljama daleko iznad većeg dijela estradne konkurencije. A reakcija publike govori da su to bile vrhunske večeri.

**MASSIMO &
ZAGREBAČKI SOLISTI
ISTI OSJEĆAJ**

AQUARIUS RECORDS

Kvaliteta je samo jedna od njegovih vrlina.

**Novi Golf već od
129.600 kn**

Novi Golf.

Kod novog Golfa sve se vrti oko užitka u vožnji. On uključuje ne samo vrhunske materijale, već i visokokvalitetnu izradu. Sustavi poput automatske regulacije razmaka ili potpore za hitne slučajeve, kao i sustavi povezivosti poput Car-Net usluga, Wi-Fi hotspota ili pak upravljanja gestama bez dodirivanja zaslona, omogućit će vam maksimalnu udobnost u vožnji na duge staze.

Mi budućnost pretvaramo u stvarnost.

Volkswagen

JAMES MANGOLD LOGAN: WOLVERINE

Dostojan kraj za Marvelovog superjunaka?

Logan 2017., SAD **REŽIJA** James Mangold **ULOGE** Hugh Jackman, Patrick Stewart, Boyd Holbrook, Doris Morgado **ŽANR** akcija, SF **U KINIMA** 2. ožujka

HUGH JACKMAN prošli mjesec otkrio je javnosti kako su mu šesti put uklonili rak kože s kojim se bori već godinama. Karcinom bazalnih stanica, poznat kao BCC, dijagnosticiran mu je 2013., no zahvaljujući čestim pregledima i pravodobnom liječenju, zdravlje mu ipak nije ozbiljno narušeno.

Puno duže nego s bolešću, australski glumac bori se sa zlikovcima u bliskoj budućnosti. Čini to još od 2000. i prve adaptacije popularnog stripa, a uloga je to koja ga je i lansirala u zvjezdane orbite. Jackman je tako postao asocijacija za Wolverinea, lika kojemu je vjeran godinama, a glas mu je posuđivao i u video igrama.

Nakon što se u prošlom filmu o mutantima sa supermoćima pojavio tek u epizodnoj ulozi (X-Men: Apokapilsa, 2016.), u najnovijem filmu iz Marvelove franšize koji bi trebao zaokružiti njegovu priču, čitava radnja vrti se oko njega. Smještena je u 2024. godinu, a Logan i profesor Charles Xavier za spas svijeta moraju udružiti snage. Na tom putu mnogo je prepreka, od nestanka X-Mena, preko korporacijskog vođe

Nathaniela Essex-a koji vodi svijet u propast, pa sve do Loganovog gubitka moći samoregeneracije i Xavierovim Alzheimerom.

Redatelj filma je James Mangold, zaslužan za uspješne naslove poput „Prekinuta mladost“ (Girl Interrupted), „U 3:10 za Yumu“ te „Hod po rubu“ (Walk the Line, 2015.), biografske drame o Johnnyju Cashu, a stoji i iza prvog samostalnog filma o Loganu (Wolverine, 2013.). Iskustva stoga ima, a očekivanja su visoka.

Na kino blagajnama film će sasvim sigurno trijumfirati, no kad je riječ o kvaliteti, još je uvijek puno skeptika, bez obzira na činjenicu da je na novinarskoj pretpremijeri film oduševio.

HAKERI BLISKE BUDUĆNOSTI

Scarlett Johansson u intervjuu za Playboy kojeg ćemo objaviti u našem sljedećem broju, priznala je kako ne vjeruje u monogamiju te time mnoge šokirala. Jedan od povoda za taj razgovor bila je i njezina uloga Mayor koja u bliskoj budućnosti vodi elitnu postrojbu zaduženu za najopasnije kriminalce. Njihov je zadatak zaustaviti ih, a na tom putu moraju se suočiti s opasnim hakerom čiji je jedini cilj zatomiti napredak tehnologije. Radnja je smještena u 2029. godinu kad su mnogi ljudi postali kiborzi, zamijenivši određene dijelove svojih tijela implantatima.

Duh u oklopu temelji se na popularnom japanskom SF animiranom filmu iz 1995. iz kojeg stoji Mamoru Oshii, a kao predložak manga (japanski stripovi) iz 1991.

Duh u oklopu (Ghost in the Shell) 2017., SAD **REŽIJA** Rupert Sanders **ULOGE** Scarlett Johansson, Michael Wincott, Pilou Asbæk **ŽANR** akcijski, avantura, SF **U KINIMA** 30. ožujka

POVRATAK U DJETINJSTVO

Bryan Cranston još se nije ohladio od uloge predsjednika Lyndona B. Johnsona, a već je prihvatio ulogu u dječjem filmu o šarenim superjunacima. Šašavi otac iz „Malcolma u sredini“ te zvijezda „Breaking Bada“, Power Rangersima već je posuđivao glas, i to čak za nekoliko likova u originalnoj seriji devedesetih. Ovaj put, „utjeloviti“ će Zordona, bestjelesnu glavu zarobljenu u vremenskoj kapsuli.

Osim Cranstona, producenti su „upecali“ još jednu veliku zvijezdu, a riječ je o lijepoj Elizabeth Banks koja igra ulogu glavne negativke Rite Repulse. Radnja prati pet običnih tinejdžera koji moraju postati neka vrsta superheroja kako bi spasili svoj mali gradić kojem, kao i čitavom svijetu, prijeti invazija izvanzemaljaca. Za spas Zemlje, morat će prevladati osobne probleme i udružiti se kao Power Rangersi.

Power Rangers 2017., SAD **REŽIJA** Dean Israelite **ULOGE** Elizabeth Banks, Bryan Cranston, Dacre Montgomery **ŽANR** akcijski, avantura, SF **U KINIMA** 23. ožujka

Jedan automobil. Bezbroj mogućnosti.

Svako putovanje je drugačije. Svaki vozač je drugačiji. C klasa se može prilagoditi vašim željama jednim klikom prekidača. Sve je moguće. Čak i ušteda do 50 000 kuna* uz produženo DriveOn jamstvo i beskamatno rješenje za financiranje vozila 50/50 bez učešća.

*ušteda na modelu C180d Edition 1. Prosječna kombinirana potrošnja goriva: 3,7-8,4l/100km, prosječna emisija CO₂ 98-196 g/km. Slike vozila su simbolične. Dogovorite probnu vožnju kod svog Mercedes-Benz prodavatelja. Mercedes-Benz Leasing vam pritom nudi niz prilagodljivih rješenja za financiranje vozila: beskamatno 50/50 bez učešća, operativni ili financijski leasing, mjesečna ili godišnja plaćanja uz trajanje financiranja od 12 do 72 mjeseca.

Edition 1 modeli

**Uštedite do
50.000 kn***

Mercedes-Benz

The best or nothing.

STAR IMPORT, generalni distributer Daimlera AG za Hrvatsku

Ovlašteni partneri: **EMIL FREY AUTO CENTAR** Zagreb, Kovinska 5, 01/43 56 666, **EMIL FREY AUTO CENTAR** Rijeka, Dr. Zdravka Kučića 38b, 051/564 000,

AUTO GAŠPARIĆ Velika Gorica, Velikogorička 19a, 01/63 79 318, **AUTOMOBILI ŠKOJO** Osijek, Ulica borova 1, 031/22 00 10, **JOLLY AUTOline PSC**

Split - Dugopolje, Put Bana 24, 021/59 90 00, **JOLLY AUTOline PSC** Zadar, Ulica 84. gardijske bojne HV Termiti 22, 023/23 31 00 www.mercedes-benz.hr

ALPHA INDUSTRIES JACKET MA-1 TT SAGE GREEN

Legendarna „spitka” vraća se na velika vrata

JAKNA KOJU SU NOSILI britanski piloti tijekom Drugog svjetskog rata, a bila je iznimno popularna i desetljećima kasnije, posebno u osamdesetima i devedesetima, vraća se na velika vrata. Prepoznatljive maslinaste boje s narančastom postavom,

čak i u nešto lakšem proljetnom izdanju jednostavno je nepoderiva. Izdržat će vjetrove, kišu i hladnoću, a u tome će biti dosljedna godinama.

CIJENA: 1.099,00 kn 989,10 kn
www.vandalshop.hr

SNORLAX BEAN BAG

Pokemen No Go

Prije nekoliko mjeseci aplikacija Pokemon Go poharala je internet, o groznici koja je nastala mediji su izvještavali danima – milijuni su ljudi krenuli u potragu. Mi ih tad nismo lovili, a sad kad se euforija stižala, odlučili smo uhvatiti najvećeg – u obliku vreće za odmor. Snorlax je Pokemon koji mrzi ponedjeljak te voli spavati, a kako je i vrlo udoban, jednostavno nema smisla loviti dalje. Pokemon No Go.

CIJENA: 149,99 \$ www.thinkgeek.com

BAND TO THE BONE

Majice sa stavom

Omaleni španjolski brend dizajnira „majice sa stavom” koje su na internetu postale veliki hit. Volite li glazbu, lubanje ili oružja, sasvim sigurno svidjet će se i vama, Brend prodaje isključivo crne majice jer „druge boje jednostavno nisu rock & roll”. Iako je riječ o klasičnom T-Shirtu, vizualni identitet sasvim sigurno je unikatan, dok je cijena više nego prihvatljiva.

CIJENA: 22,99 €
www.bandtothebone.com

KODAK EKTRA SMARTPHONE

Smartphone za fotkanje

„Spitke” se vrlo vjerojatno sjećaju svi, a vjerujemo kako je slična situacija i s Kodakom, čiji fotoaparati su godinama bili među najpopularnijima. Tvrtka koja dugi niz godina uspješno, ali potihom posluje, prije nekoliko mjeseci predstavila je **Kodak Ektra**, „prvi pametni telefon s profesionalnom kamerom”. Riječ je o Androidu čije su performanse u rangu konkurencije pametnih telefona, no sa značajno naprednijom kamerom, a s njim dolazi i posebna aplikacija za obradu fotografija.

CIJENA: 550 \$
www.kodak.com

IZLOŽBA

Malkovich, Malkovich, Malkovich

FOTOGRAFSKI PROJEKT

poznatog američkog fotografa Sandra Millera „Malkovich, Malkovich, Malkovich: Hommage fotografskim majstorima“ nanovo kreira ikonične, legendarne fotografije nastale kroz povijest tako da imitira tehnike i koristi fotografsku opremu kojom je izvorna fotografija nastala. Dodatna vrijednost serije jest uloga renomiranog glumca Johna Malkovicha koji svojim glumačkim umijećem oponaša sve subjekte iz izvornih fotografija.

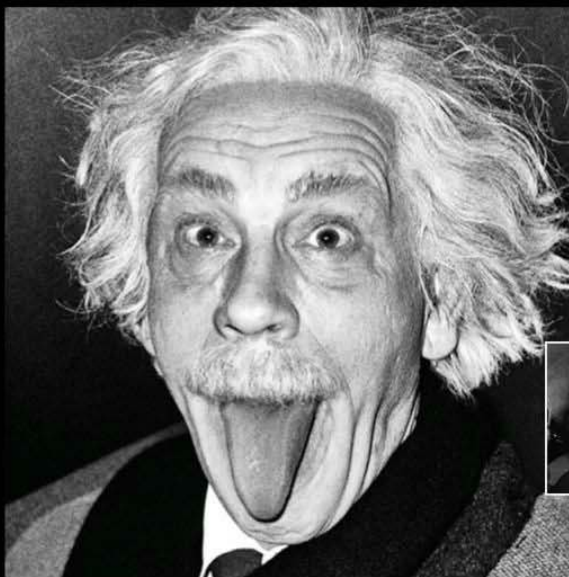
Serijsa koja je utjecala na Millerov izbor profesije i način stvaralaštva uključuje legendarnu fotografiju Identical twins,

1967. Diane Arbus, Beekeeper, 1981. Richarda Avedona, portret Truman Capotea Irvinga Penna iz 1948., fotografiju izbjegličke majke Dorothee Lange iz 1936., ikoničnu fotografiju Johna Lennona i Yoko Ono autorice Annie Leibovitz snimljenu 1980. za Rolling Stone magazin nekoliko sati prije Lennonovog ubojstva, i mnoge druge.

Nakon lansiranja 2014. godine projekt se uputio na svjetsku turneju, a Zagreb je 13. grad na svijetu koji je ugostio ovu iznimno hvaljenu izložbu koja se u zagrebačkom HDLU (popularna Džamija) može pogledati do 9. travnja.

Malkovich kao **ALFRED HITCHCOCK** (gore)
i kao **JEAN PAUL GAULTIER** (dolje)

Malkovich
kao **ALBERT
EINSTEIN**
(lijevo)

20 godina hrvatskog Playboya

DVOBROJ VELJAČA/OŽUJAK 1997. BIO JE PRVI BROJ HRVATSKOG IZDANJA PLAYBOYA. NA NASLOVNICI I PICTORIALU TOG BROJA 1 NAŠLA SE MLAĐA HNA 23-GODIŠNJA GLUMICA LUCIJA ŠERBEDŽIJA...

U GLAVNOM, velikom intervjuu Rene Bakalović razgovarao je s Antunom Vrdoljakom, a gost u 20 pitanja bio je Toni Kukoc kojega je u njegovom američkom domu u Chicagu posjetila njegova dobra prijateljica Dubravka Tomeković, u to doba, baš kao i danas, glavna urednica „Glorije“.

U uvodniku Playbojevog hrvatskog prvijenca tadašnji glavni urednik Vladimir Tomić, uz ostalo je napisao: „Konačno: hrvatski Playboy je krenuo! Prva velika svjetska publikacija na hrvatskom jeziku, može se kupiti na svakom novinskom kiosku.“

Eto, i nakon puna dva desetljeća Playboy je tu i ide dalje! 🇩🇪

GAVELLA ROMANCA O TRI LJUBAVI

Uzde čvrsto drže Martina i Tena

Ravnatelj
Gavelle Boris
Svrtan redatelj
je, scenograf
i autor glazbe
poetskog djela
Antuna Šoljana
koje je evidentno
iznimno omiljeno
za postavljanje u
našim kazalištima.

REDATELJ Boris Svrtan
ULOGE Martina Čvek,
Tena Nemet Brankov, Igor
Kovač, Nikola Baće

VRLO BRZO NAKON premijere u Gavelli, stigla je i premijera u splitskom HNK-u, a Romancu o tri ljubavi igrali su zadnjih godina i varaždinski HNK, Scena Gorica, KNAP, Kazališna grupa Lectirum...

U ovoj sentimentalnoj farsji, sve se zbiva u dvorcu u kojem se Gospa i njezina Službenica iz dana u dan dosaduju nakon što je Gospodar otišao u Križarski rat. Jedino društvo im je Kapelan koji se brine za ružičnjak, ali je i čuvar ključa Gospina pojasa nevinosti. Iznenadni dolazak Viteza ubrzo nagna Gospu da zatraži ključ...

Martina Čvek kao Gospa pokazala je da je na finom putu da izraste u odličnu glumicu; zapažena je bila već u svojem debiju u Gavelli prije otprilike godinu dana („Kao na nebu“, uloga Lene), a u ovoj je predstavi vrlo dobra – zdušna, odlične dikcije, mimike i pokreta

upravo zrači na sceni i predviđamo joj lijepu budućnost.

Tena Nemet Brankov (Službenica) ne zaoštaje puno za svojom kolegicom, i njih dvije zapravo drže predstavu. Igor Kovač u ulozi Viteza tek je korektan, manjka mu ekspresije i žara, a mladáhni Nikola Baće (koji nam se jako svidio u svojim dosadašnjim ulogama na istoj pozornici), ovaj put je upravo neprepoznatljiv. Lik Kapelana odigrao je sasvim mlako, krajnje rezervirano, čvrst je dojam da mu uloga jednostavno nije legla.

Sa svim svojim vrlinama i manama, Romanca o tri ljubavi sve u svemu je sasvim dobra predstava i valja je pogledati. Nije sad to nikakva kazališna „revolucija“, ali nikako nije ni „brodolom“ kako je to napisao jedan kritičar evidentno preoštra pera.

**KOMEDIJA NIJE BILA PETA,
BILA JE DEVETA**

RECEPT ZA DOBRO RASPOLOŽENJE

REDATELJ Damir Mađarić
ULOGI Mila Elegović, Igor Mešin, Zlatko Ožbolt

Poznata komedija talijanskog dramatičara Alda Nicolaja igra se već više od četiri desetljeća širom svijeta i u pravilu puni dvorane. Tako je i s ovom zagrebačkom izvedbom – kazalište na Kaptolu nudi vam večer za opuštanje i smijeh; čeka vas predstava koju do burnog završnog pljeska nosi duhovit, ali ne i površan tekst, uz nadasve odličan glumački trojac.

Pravo nam je iznenađenje Igor Mešin u ulozi ljubavnika Bruna – vrsno i besprijekorno je odradio svoj dio posla pronalazeći idealnu mjeru u tumačenju lika kojega je koketna Eva uhvatila u svoju mrežu. Mila Elegović osim što je sjajna Eva, doista sjajno i izgleda, dok njezina staloženog supruga, biznismena Marija, nijansirano, baš kako treba, igra Zlatko Ožbolt.

Priča počinje tako da seksipilna Eva skrši parkirani automobil čovjeku kojega malo kasnije susreće na plaži. To je prevoditelj Bruno koji tog trenutka ni ne sluti da mu se upravo dogodio fatalni susret koji će ga voditi od bolnice, preko zatvora i ludnice, sve do ljubavničke postelje. A tada tek kreće zaplet...

„Komedija“, eto, ima uspješnicu koju se isplati pogledati; nudimo vam je kao recept za dobro raspoloženje kojega nam sve više manjka. ***

Rolling Stones iliti koturajući skijaši

PIŠE **NIKA OSTOIĆ**

Budite slobodno skijaški Rolling Stone ako ste tek počeli, ali molim vas nemojte kupiti GoPro kameru i Volant skije jer ako se s njima spuštate po guzici ispadate baš jako smiješni

Svi smo čuli za Rolling Stone, znamo njihove pjesme napamet, „Anybody seen my baby” mi je omiljena. Znam, znam da je ta *mainstream*, ali ipak mi je omiljena. Uz „Angie”. Znamo i da su „rolići” puni love, a znamo i to da naziv benda znači koturajuće kamenje. Otud naziv za loše skijaše – Rolling Stones.

U skijaškom smislu, Rolling Stones su oni tajkunčići-početnici koji kupe Volant skije, a ne znaju niti stajati na skijama za početnike. Colmar odijela, rukavice Zainer i to ona skupa varijanta od dvjesto-tristo eura. A kad dođu na planinu, koturaju se po guzici kao pravi Rolling Stones.

Postoji jedna neslužbena jednadžba koja kaže: što lošiji skijaš - to skuplja oprema. Najčešće su to bogati Rusi, došli prvi put na snijeg i odmah ni manje ni više nego najskuplje Volant skije. Skije koji prosječni skijaš može samo sanjati, ali ih ne sanja jer one postoje samo za snobove koji su nerijetko ti Rolling Stones.

NAJBOLJI SKI-STONESI su oni koji si nadobudno na kacicu stave GoPro kameru (koja je, naravno, sve samo ne jeftina). I onda se pitam što to oni snimaju? Vlastitu sramotu? Pluže po stazi na svojim srebrnim Volant skijama dva metra u 10 minuta i još to onda ovjekovječuju. Zašto, pobogu?

A najbolje su mi njihove supruge u Colmar odijelima s dijamantima, napravljenim isključivo za rusko tržište jer nitko sa zapada to ne bi kupio. Možda bi Maja Šuput za snimanje spota, ali za skijašku praksu samo Ruskinje. I one su isto Rolling Stonice jer se ili koturaju po planini ili pak skijaju unatraske, ne zato što su toliko vješte da mogu i to, nego zato što su slučajno krenule u natraske i ne znaju se okrenuti.

Ja sam uvijek protiv snobizma. Imam svoje Elan skije stare valjda 15 godina i odlično me služe, ne bih ih mije-

njala za nikakav preseratorski Volant, ali, naravno, ja nisam Rolling Stone, na skijanju padnem dvaput u tri sezone što je totalno okej jer, brat bratu, nisam baš sport-ski tip.

Naučila sam prije pet godina dečka skijati. I on je bio Rolling Stone: kupio si frajer fensi opremu jer „njemu svi sportovi idu”, a onda bio glavni Rolling Stone na *baby liftu* (znate onaj tanjur za djecu što se stavi pod dupe pa te vuče). Padao k'o kruška, napravio špagu na zaleđenoj padini i derao se: „Ja idem u Zagreb!”

Kad se skinuo u apartmanu izgledao je kao Isus skinut s križa i prijetio mi prekidom jer sam ga natjerala na najstrašniju stvar koju je ikad iskusio. Kad se malo smirio, onda sam malo ja njega ucjenjivala prekidom i tako dalje, uglavnom – sve je završilo tako da je proskijao bolje od mene i sad mu je naporno sa mnom skijati jer sam ja spora, a on juri k'o Bode Miller.

STAZE SU NERIJETKO PREPUNE Rolling Stonesa i oni su zapravo najveća opasnost na pistama, jer još nije zabilježen niti jedan slučaj Rolling Stonea koji zna zakočiti ili barem slijediti istu putanju prema kojoj možeš zaključiti u kom smjeru će skrenuti, pa se sukladno tome pomaknuti na drugi dio staze.

I ja sam bila Rolling Stone kao dijete. Stara me stavila u školu kod neke Helge koja je provodila Hitler režim i mogu vam reći da mi je ta ski škola jedno od najgorih iskustava u životu. Završit ću ovaj tekst romantičnom tezom da je skijanje najgori sport za početi učiti, ali kad ga jednom naučiš to ostaje veliki blagoslov za daljnji život jer skijanje je predivno.

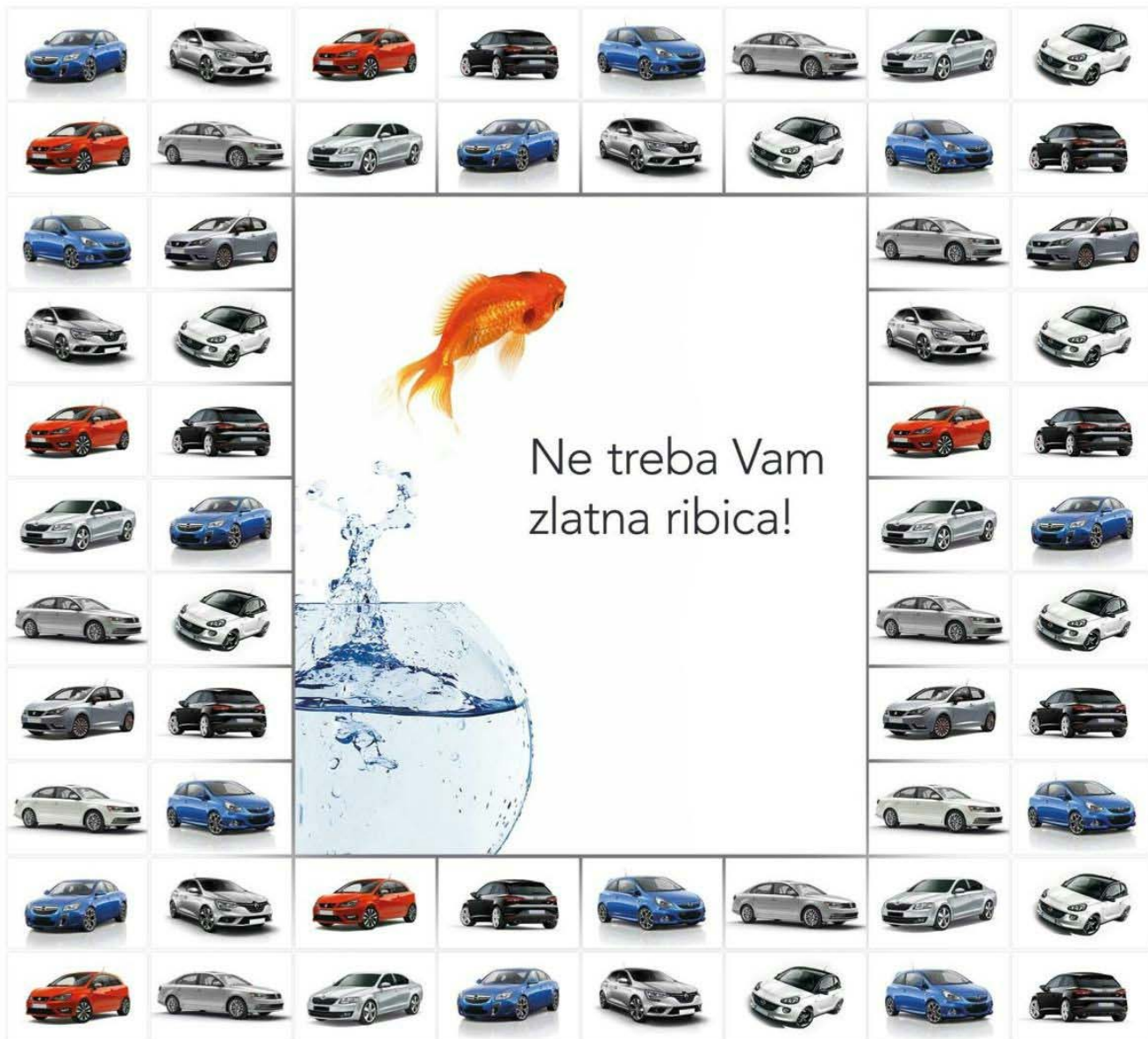
Budite slobodno Rolling Stone ako ste tek počeli, ali molim vas nemojte kupiti Volant skije jer ako se s njima spuštate po guzici ispadate smiješni. *Oh, Angie, I still love you baby...* 🍷

**ZA SVE GOSTE
OD 4.3. DO KRAJA
SEZONE GRATIS
SKI KARTA**

**Landhaus Coloseus
Bad Kleinkirchheim
www.landhaus-coloseus.com**

Tu je Euroleasing!

Možete si priuštiti auto koji želite:

- ✓ Najpovoljnija mjesečna rata
- ✓ Brzo odobrenje
- ✓ Dostupni širom Hrvatske

POWERED BY _____

Filozofija Playboya

SIN HUGHA HEFNERA U NAJNOVIJEM BROJU AMERIČKOG PLAYBOYA PIŠE **THE PLAYBOY PHILOSOPHY**, OŽIVLJAVAJUĆI SERIJU KOLUMNI KOJE JE U 20 NASTAVAKA, PRIJE POLA STOLJEĆA, PISAO NJEGOV OTAC

PIŠE
**COOPER
HEFNER**

PRIJE VIŠE OD 63 GODINE moj je otac objavio prvo izdanje Playboya potrošivši 6000 dolara koje je izmolio i posudio od svih koji su imali želju dovoljno dugo poslušati njegovu ideju za časopis. Tijekom godina, Playboy je prerastao u nešto mnogo veće od onog što je mogao očekivati, a Zec je postao svojevrsnim Rorschachovim testom za ispitivanje ljudskih stavova prema seksu.

I fanovi i kritičari su raspravljali o tome što brend predstavlja i logotip simbolizira: ono što si vidio u Zecu govorilo je mnogo više o tebi nego o bilo čemu drugome. Ispod površine elemenata pop kulture brenda, koji su najčešće izlazili na površinu u medijima, bilo je jasno da je cilj mog oca kada je pokrenuo ovaj časopis bio promovirati zdravu konverzaciju o seksu, istovremeno potičući dijalog o društvenim, filozofskim i religioznim temama.

Ideja iza časopisa bila je aktualizirati te teme s obzirom da, iako su se ljudi mnogo bavili njima u svojim glavama, o njima se nikad nije govorilo u javnosti ili raspravljalo za večerom ili na koktel zabavama širom SAD-a, kao što je trebalo.

Ipak, mnogi su pogrešno protumačili tu poruku ili ju potpuno krivo shvatili i odabrali fokusirati se na prikazivanje golotinje u časopisu bez griznje savjesti i njegov revolucionaran pristup seksu uključujući tekstove o samom činu. I to je

potpuna ironija, s obzirom da je seks metaforično Veliki prasak koji stoji iza tvog postojanja, mog postojanja, cijelog svjesnog postojanja i same civilizacije.

Kako bismo razjasnili sve nejasnoće, moj je otac počeo pisati *The Playboy Philosophy* (Filozofiju Playboya) gotovo 10 godina nakon što je časopis prvi put objavljen 1. 10. 1953. godine, a bio je autorom više od 20 nastavaka tijekom 1960-ih.

Gilj mu je bio, kako je objasnio: „Dok smo svjesni vrlina koje vidimo u sebi kako nas drugi vide, također osjećamo i da je ta slika ponekad iskrivljena; slušajući strpljivo toliko dugo o tome što su drugi odlučili da Playboy predstavlja i simbolizira, odlučili smo ovdje predstaviti naše vlastito uredničko uvjerenje i ponuditi vam nekoliko osobnih promišljanja o našem današnjem društvu i Playbojevoj ulozi u njemu, za koje se nadamo da će biti zanimljivi i našim prijateljima i kritičarima.”

IAKO NASTAVLJAM PISATI gdje je moj otac stao s *The Playboy Philosophy* – a on i ja imamo iznimno mnogo zajedničkog, iako se, također, uvelike i razilazimo u mišljenjima, a što ću smatram otkriti dok pišem ove nastavke kako bih ispravio zapise o tome tko smo mi zapravo. No jedna stvar je jasna koju moj otac i ja razumijemo u nit, a to je ono što Playboy i SAD teže

predstaviti u njezinom najznamenitijem obliku – sloboda.

Mnogi vjerojatno pretpostavljaju da sam ušao u posao jer sam bio očaran zabavama koje se često povezuju uz Playboy, prilike da pijem sa zanimljivim ljudima iz svih sfera života i blagodati uživanja u velikim avanturama. Iako mi je bila dana prilika da iz prve ruke iskusim mnoge čudesne doživljaje tijekom cijelog života, moj pravi interes i strast uvijek su bili vezani za ono što bi mnogi nazvali “dosadnim stvarima”. No njih smatram i najvažnijim, a to su tradicija brenda u upornom zagovaranju građanskih sloboda i slobode izražavanja.

U 1950-ima, brend se borio protiv makartizma odlučivši objavljivati američke pisce, umjetnike i druge koji su bili na crnoj listi američke vlade. U 1960-ima, tvrtka je bez griznje savjesti promovirala rasno integrirani lifestyle u svojim klubovima, časopisu i svojem šou na državnoj televiziji kada je vrlo malo njih bilo spremno na tako nešto. Tijekom 1960-ih pa nadalje, Playboy je objavljivao karikature i priče koji su izazivali društvene norme, kao i zagovarao LGBTQ zajednicu kad ih je društvo napustilo ili, još gore, krenulo u napad na njih.

Iako je blagoslov biti u mogućnosti nastaviti nešto što je moj otac pisao s tolikim uvjerenjem, moj pravi motiv za ponovnim

Naslovnica novog broja američkog izdanja Playboya

oživljavanjem tih nastavaka jest moje uvjerenje da smo ušli u razdoblje u kojem se povijest počinje ponavljati.

A JA ĆU BITI PRVI koji će identificirati tu ironiju utoliko što ću zapisati ovaj prvi nastavak nove Filozofije Playboya. Ponosno pišem o ovim kolektivnim postignućima jer sam ustanovio da smo zajedno izabrali našeg prvog predsjednika miješane rase, doveli smo prava homoseksualaca pred Vrhovni sud i bili svjedocima odluka u korist istospolnih brakova, započeli smo proces legalizacije marihuane i svjedočili smo prvoj ženi kandidatu neke velike političke stranke za predsjednika.

To je bila samo nekolicina kulturnih pobjeda u kojima smo uživali. No nakon toliko mnogo napretka, naše teško izborne pobjede su u opasnosti. Kako se društveno i političko klatno njihalo u korist liberala, kako je povijest više puta pokazala, ono se sada vraća natrag.

U Sjedinjenim Državama u 1960-ima i 1970-ima bili su vidljivi slični

trendovi kada su ljudi počeli prihvaćati slobodnije razmišljanje u smislu mantre “dopustimo pojedincu da sam odluči što on ili ona želi činiti u svom životu”. To je bio svojevrsni pomak svijesti. Nakon toga, u 1980-ima se pojavila kriza AIDS-a te nova verzija prastare borbe između komunizma i kapitalizma, od kojih su obje zabrinule milijune ljudi. Klatno se zanjihalo prema tradiciji konzervatizma koja je potrajala za vrijeme predsjednika iz redova i demokrata i republikanaca. Rove, Rumsfeld, Cheney i Bush su napustili Bijelu kuću, a Obama došao, još privlačeci konzervativce tvrdeći da ne podupire mnoge liberalne politike, kao na primjer brak homoseksualaca.

No ono što je uslijedilo bilo je prihvaćanje demokratskog liberalizma 21. stoljeća jer su nove generacije postale mnogo sklonije od prethodnih izražavati svoju želju za više tolerancije i slobode.

NO SADA SE PONOVRNO vraćamo tradiciji, a to nikako nije tradicija koja istinski prihvaća indivi-

dualizam. U ovom trenutku u našoj povijesti, najvažnija intelektualna diskusija koju bismo mogli voditi je kako stvoriti društvo koje je slobodno koliko je to god moguće, a da ne ignoriramo društvene i ekonomske implikacije naših političkih odluka. Moramo prepoznati tko su nam saveznici u vrijeme kad, s liberalne strane, kultura političke korektnosti ne podržava diskusiju koja bi mogla povrijediti osjećaje ljudi i, s konzervativne strane, kad se političari osjećaju samopouzdanima u ugrožavanju prava pojedinih skupina u uvjerenju da će to “Ameriku opet učiniti jakom.”

Ostavimo ovo kao uvod i izjavu da, bez obzira na našu seksualnu orijentaciju ili političko stajalište, ono što vidimo da se događa u društvu događalo se i ranije te da se svi slažemo da su napadi na Amerikance muslimane, prava žena na zdravstvenu skrb, LGBTQ zajednicu ili Prvi amandman ustvari napadi na sva naša prava.

A mi bismo trebali biti spremni braniti ta prava pod svaku cijenu na intelektualnom bojištu.

Iako je blagoslov biti u mogućnosti nastaviti nešto što je moj otac pisao s tolikim uvjerenjem, moj pravi motiv za ponovnim oživljavanjem tih nastavaka jest moje uvjerenje da smo ušli u razdoblje u kojem se povijest počinje ponavljati

Neš ti turizma u Kopenhagenu...

PIŠE **IVICA PROFACA**

Danska: 25 milijuna noćenja, Hrvatska: 78 milijuna noćenja.

Danska: 13,5 milijardi eura prihoda, Hrvatska: 8 milijardi eura prihoda

ONI KOJI IMAJU VOLJE redovitije čitati ovu kolumnu znaju već da se volim baviti turizmom. Mislim, na neki način i turizam se bavi mnome, također, jer sam i licencirani turistički vodič. Ali stvarno, volim promišljati kakav bih turizam volio oko sebe, kad već živim u gradu koji je tako žestoko eksplodirao u turističkim brojkama i dojmovima.

Jedna od stvari koje mi nekako najviše smetaju u tome – priznajem nešto se lakše podnese kad imam zanimljivu grupu na obilasku splitske gradske jezgre – jest to što svaki grad koji krene bilježiti statističku „uzbrdicu“ na neki način zapravo prestane biti grad. Najednom će svi u njemu vidjeti samo „resurs“, i sve što se događa – od sporta, preko kulturnih događaja do parkiranja – postaje definirano samo jednim elementom: kako će se odraziti na turizam.

To će biti jedan od elemenata zbog kojih bi sljedeći lokalni izbori mogli biti zanimljivi u Splitu, jer se može pročitati – u početku stramežljivo, sad nešto odvažnije – da neki od kandidata imaju bar deklarativnu namjeru malo okrenuti jednadžbu, tako da procjenjujemo kako se sve ono što predstavlja turizam u čistom obliku odražava na život građana. Naravno, dio kandidata i dalje u svemu vidi samo mantru „neka ljudi zarade, a mi drugi se izmaknimo u stranu dok traje“. I dobit će glasove, ne bojte se.

ŠTOS JE, MEĐUTIM, u tome da se priča doista izokreće. Ipak sve više ljudi postaje svjesno kolapsa koji se događa kad smo suočeni s turizmom bez kontrole, a koji se mogao izbjeći da su ljudi doista i na djelu poštivati uzrečicu „na greškama se uči, posebno tuđim“. Još je veći štos ono što na začudnim lutanjima pametnih ideja do nas uglavnom nije došlo: da je opće mišljenje da se od svakog turizma dobro zarađuje zapravo – iluzija. Jest, digne se neka kinta od pijanih pub crawlera ili od partijanjanja na svakoj plaži. Ali ozbiljni novci rastu na nekim dru-

gim stablima. Nećete vjerovati, to se događa i tako da ih se „zalijeva“ parolom „Turizam je gotov“. Kako gotov? Da, gotov, tako barem govore – recimo – Danci.

Do ruku mi povremeno znaju naletjeti vrlo zanimljivi materijali, tek toliko da vidite da društvene mreže nisu samo nakupina nečijih gluposti, pa sam tako neki dan nabasao na studiju neke danske konzultantske kuće koja je osmislila strategiju razvoja turizma u Kopenhagenu, čija je najvidljivija točka slogan „Kraj turizma kakvog smo poznavali“.

„NEŠ TI TURIZMA u Kopenhagenu“, spremno će na to odmahnuti svaki zaljubljenik u pršut na čelu, pa sam onda krenuo malo provjeravati brojke. I one izgledaju ovako. Kopenhagen je prošle godine imao oko deset milijuna noćenja, a prihod grada je bio blizu 5,5 milijardi eura. Kako glavni grad Danske u turizmu svoje zemlje sudjeluje s oko 40 posto, znači da je cijela Danska (5,3 milijuna stanovnika) zabilježila – ugrubo – 25 milijuna noćenja, od čega su uprihodili oko 13,5 milijardi eura. Plan je do 2020. stići do skoro 19 milijardi. Ajmo nazad u Hrvatsku: 78 milijuna noćenja, i (procijenjenih) osam milijardi eura prihoda. Onda, spao vam je pršut?

Da je netko ovdašnji napravio ovakvu strategiju, ona bi mogla za slogan uzeti i narodnu „vuk sit, a ovce na broju“, a sve se svodi na vrlo jednostavni putokaz da treba prvo misliti na „lokalce“, a onda na to kako zadovoljiti putnike. Ili, preciznije, da putnici postanu zadovoljni ne zato što su im se lokalci prilagodili, nego zbog toga što su ih prihvatili kao privremene sugrađane.

Pazite koliko je to jednostavno: „Odamo počast turistima iz prošlosti, masovnim konzumentima i prošlim danima turističke segmentacije na putovanja zbog posla i zabave, grada i prirode, kulture i aktivnosti. Opraštamo se od ere turizma kao izoliranog balona kojega čine stručnjaci za kulturu i dokolicu.“

NASUPROT TOME stoji sve ono zbog čega već godinama (u urbanom smislu, ne kao strojevi za proizvodnju novca) propadaju Venecija i Barcelona, i ono što je zakucalo na splitska i dubrovačka vrata, a polako se približava i Zagrebu. „Budućnost destinacije će zajednički kreirati stanovnici, turističko gospodarstvo i posjetitelji“, kažu Danci.

Sad stavite na drugu stranu vage općinjenost time što je Dubrovnik postao (gotovo isključivo) kulisa, općinjenost toliko veliku da na prvu filmsku klapu stigne dvoje ministara.

A sad pokušajmo razmišljati kao kopenhaski stratezi, pa zamisliti da temeljimo turistički razvoj na pet njihovih najvažnijih aduta za budućnost. Počnimo od dizajna i arhitekture – ako čega imamo, to je graditeljska baština. Gastronomija? OK, nemamo baš Nomu kao Kopenhagen, ali nije li posljednjih godina „otkriveno“ da se i kod nas zna skuhati nešto osim janjca na ražnju i oborite ribe? Pa onda slijedi održivost. Eto, ne znam da je puno mjesta gdje iz slavina teče takva voda kao kod nas. Štošta drugoga tu šteka, ali se kreće, pa ćemo jednom i mi naučiti da se smeće treba bacati u nekoliko odvojenih kanti.

DANCI SE HVALE i bajkovitošću, od dvoraca do Andersena. A Ivana Brlić Mažuranić, dvorci, palače, još uvijek relativno puno prirodnih oaza? S njihovom posljednjom točkom – tolerancijom i poštivanjem raznolikosti – stojimo nešto lošije, jer je teško zamisliti masovnije prihvaćanje mantre koja piše u kopenhaskoj strategiji: „Lokalci u našoj destinaciji su ponosni na siguran, otvoren i tolerantan pristup ljubavi i ljudima svih oblika i veličina“. S druge strane, još smo uvijek prilično sigurna zemlja, najteži zločini su dovoljno rijetki da se o njima piše i priča nadugo i naširoko.

I zato, ajmo malo misliti, za promjenu.

ILUSTRACIJA ZOHAR LAZAR

Rekla mi je da sam *fuckboy* i – ostavila me

P: Nedavno me ostavila djevojka koju sam upoznao u kafiću u blizini mog fakulteta. Hodali smo otprilike dva mjeseca, puno izlazili i imali nevjerovatan seks, pa me činjenica što me ostavila i te kako iznenadila. Prekinula je sa mnom putem SMS-a u kojem je napisala: „Razmislila sam i definitivno odlučila: ne mogu hodati s *fuckboyem*.” Kad sam je zatražio objašnjenje, napisala mi je samo da je više ne gnjavim! Čuo sam da žene sve češće danas koriste tu riječ, ali u vrlo različitom kontekstu. Što zapravo znači taj *fuckboy*?

M. J. Zagreb

O: Nekad ranije taj je pojam bio sinonim za poziv putem moderne tehnologije na neobavezan seks. Žene su ga neodređeno koristile za bilo kojeg muškarca s kojim bi spavale; npr. moj *fuckboy*, nazvala sam svog *fuckboya* itd. Mi bismo rekli – jebač.

No, u zadnje vrijeme na engleskom govornom području, *fuckboy* je postao izraz za nešto sasvim drugo. Tako se naziva muškarac koji se pokušava predstaviti kao muškarac, a nema nikakvih muških karakteristika (mislimo pritom na njegovo ponašanje i ophođenje). Rekli bismo još: dječarac, nezrela osoba, svojevrsni gad koji se vodi

seksističkim razmišljanjima svojih muških prijatelja i koji, najkraće, nimalo ne poštuje svoju partnericu.

Mnoge žene opisuju ga i kao muškarca koji će ti reći ono što želiš čuti samo da ti se uvuku pod suknju, zaključujući da on nikako nije tip muškarca s kojim ćeš započeti ozbiljnu vezu, jer je toliko obmanjujući da mu ne možeš vjerovati.

Nakon što smo ušli u bit, čini se dakle da je *fuckboy* dijelom mekušac, a dijelom sociopat – ženskar. Uglavnom, postoji toliko definicija *fuckboya* koliko ima milenijalsa koji govore engleski. Općenito gledano, to je postala univerzalna fraza kojom žene eti-

ketiraju slobodne muškarce koji imaju sve moguće vrste mana.

Urban Dictionary sadrži više od 600 definicija koje su sastavili njegovi korisnici, a kojima se pokušava objasniti taj pojam. Najpopularnija je – „osoba koja je slabić i kukavica i koja nije nizašto”. Ukratko, *fuckboy* je pogrdan naziv, čija se definicija mijenja ovisno o tome kome je namijenjena.

Evo samo nekoliko banalnih primjera ponašanja jednog *fuckboya*:

- Seksizam i homofobija su alarmantna ponašanja. Fraze poput „frendovi prije djevojaka” spadaju u 1990-e. Tamo ih i ostavi. Evoluiraj.
- Klasični primjer *fuckboy* ponašanja je ne odvajati se od telefona kad ste na dejt, a ne odgovarati na njezine poruke kad ste razdvojeni.
- Traženje njezinih golišavih fotografija.
- Ako nemaš namjeru započeti vezu, budi iskren.

I za kraj: ako te djevojka s kojom si izlazio tako nazvala, vjerojatno je imala dobar razlog!

Povratak velikog Jacka!

Jack Nicholson vraća se iz mirovine: nakon sedam godina uskoro će opet pred kamere. Glumački velikan koji će u travnju napuniti osamdesetu, igrat će glavnu ulogu u remakeu njemačkog filma „Toni Erdmann“

Jack is back! O čovjeku koji je po vlastitom kazivanju spavao s više od dvije tisuće žena, glumio u više od 60 filmova te zaradio 12 nominacija za Oscara od čega je tri i osvojio, ne treba trošiti odveć vremena na uvodno predstavljanje. Ono što je najbitnije za reći je da se nakon duge stanke vraća iz mirovine kako bi snimio još jedan film, a sljedeći mjesec, 22. travnja, napunit će i osamdeset godina. Pravi povod da se prisjetimo njegovog turbulentnog i uzbudljivog života i glumačke karijere dulje od pola stoljeća.

Jack Nicholson rođen je 1937. u mjestu Neptune City u New Jerseyu, a njegove životne priče ne bi se posramile ni najtvrdje telenovele. Naime, tek s 37 godina saznao je da mu je sestra zapravo majka, a roditelji koji su ga odgajali djed i baka. Jackova majka, June Frances Nicholson, bavila se plesom i

Nicholson je postao poznat kao holivudski glumac koji „se ne zna skrasiti“

razmišljala o blistavoj karijeri, no ostala je trudna zbog čega se i udala za kolegu s posla Donalda Fucilloa 1936. godine. No, ubrzo je doznala kako je Donald već oženjen, pa je njihov brak poništen. Premda je on priznao dijete i obvezao se da će o njemu voditi brigu, umiješala se Jackova baka s majčine strane Ethel, inzistirajući da se ona nastavi brinuti o unuku. Tako će se, obrazložila je, njezina kći moći posvetiti karijeri od koje su svi mnogo očekivali. Jack je tako dobio prezime svoje majke i nastavio s njom živjeti u kući djeda i bake. Kako se u tom okruženju nikad više nije spominjalo ime Donalda Fucilla, Jack Nicholson odrastao je u uvjerenju kako su mu djed i baka roditelji, a majka – sestra.

Više od tri desetljeća kasnije, kad je povodom „Chinatowna“ 1974. godine Time magazin pisao o zvijezdi u usponu, Jack Nicholson je napokon saznao istinu. Naravno, ostao je u šoku, no kako su mu majka/sestra i baka/majka već umrle, krenuo je sam istraživati te šokantne tvrdnje.

Za nagradu Oscar bio je nominiran čak 12 puta, najviše od svih glumaca u povijesti Akademije, a osvojio je tri, dva za glavnu ulogu i jednog za sporednu, u filmu Vrijeme nježnosti (na slici dolje)

SVE O NICHOLSONOVIM OSCARIMA

- **Nominacije za Oscara** (9) – 1970., 1971., 1974., 1975., 1982., 1986., 1988., 1993., 2003.
- **Osvojeni Oscari** (3) – 1976., 1984., 1998.
- **Od ukupno 12 nominacija** (najviše od svih glumaca u povijesti Akademijine nagrade) osam ih je bilo za glavne, a četiri za sporedne uloge.
- **Od tri dobivena Oscara** dva su bila za glavnu ulogu (Let iznad kukavičjeg gnijezda, Bolje ne može), jedan za sporednu (Vrijeme nježnosti)
- **Jedino su Nicholson i Michael Caine** za Oscare predlagani tijekom puna četiri desetljeća.
- **Dva od njegova tri filma** za koje je dobio Oscara (Vrijeme nježnosti i Bolje ne može) režirao je isti redatelj – James L. Brooks – i to u razmaku od čak 14 godina

Stigao je tad i do svog navodnog oca Donalda Furcilloa, no on se nije želio podvrći testiranju. Nisu bili u kontaktu sve do 1996., a tad je Donald, na samrtnoj postelji, pokušao stupiti u kontakt s Jackom, no Nicholson je to kategorički odbio, pa tako ni dandanas nije siguran tko mu je otac.

Kako je postajao slaviji, pitanje o njegovom ocu pobuđivalo je sve više zanimanja javnosti, a u nagađanjima najdalje je otišao Patrick McGilligan, autor knjige „Jack's Life” („Jackov život”) postavivši tezu da bi otac slavnog glumca mogao biti i Eddie King, ravnatelj kazališta u kojem je radila Nicholsonova majka. U vrijeme izlaska knjige još je uvijek postojala mogućnost da se očinstvo utvrdi DNK analizom, no Nicholson je bio protiv. „Otac je osoba koja ti pomaže dok odrastaš, a ne netko tko ima iste spirale u genskom kodu”, objasnio je.

Probleme sa suprotnim spolom nikad nije negirao te je redovito posjećivao terapeute. „Još uvijek se odnosim prema ženama tako da ih želim zadovoljiti kao da mi život ovisi o tome. U dugim vezama, uvijek sam taj koji je ostavljen”, rekao je za magazin People 1975. Ubrzo je postao poznat i kao „holivudski glumac koji se ne zna skrasiti”.

Iako se ženio samo jednom, ima petero djece s četiri različite žene. Oženio se 1962., godinu dana kasnije dobio je prvo dijete, a u braku je izdržao šest godina. Bio je u vezi s brojnim glumicama i manekenkama, a za broj žena s kojima je spavao potrebne

su četiri znamenke. Njegova najduža veza (doduše s povremenim prekidima) trajala je 17 godina (od 1973. do 1989.) s glumicom Anjelicom Huston, kćerkom filmskog redatelja Johna Hustona. Ta veza „pukla” je kad su novine objavile da je Rebecca Broussard zatrudnjela s Jackom što je Anjelicu potpuno uništilo.

Prije tri godine, Anjelica Houston objavila je memoare u kojima je priznala kako je u jednom trenutku Jacku predložila da se vjenčaju, a on joj se samo nakesio u lice nakon čega je plakala puna tri dana, da bi onda stigla u njegovu kuću i – istukla ga. Nakon incidenta Jack joj se požalio da je pun modrica, a već taj Božić poslao joj je bisernu narukvicu s dijamantima koju je Frank Sinatra nekoć poklonio Avi Gardner...

A da je bio veliki ženskar i zavodnik na kvadrat, svjedoče između ostalog i detalji iz biografije Marca Eliota „Nicholson: A Biography” gdje je pretresen niz zanimljivih detalja iz života jednog od najupečatljivijih glumaca koji su ikad kročili Hollywoodom. Za vrijeme snimanja filma Ironweed (1986.) Jack se aktivno družio s divom Meryl Streep koja ga je posjećivala u njegovoj kamp kućici, a

autor navodi kako se ona „često ljuljala.” Njihova afera trajala je kratko, no Merly Streep nekoliko je godina kasnije, u jednom intervjuu, na pitanje koga bi izabrala za brak, a koga za seks, ispalila kako bi se uvijek seksala s Jackom Nicholsonom.

U to doba Jack je upoznao Warrenu Beattyja koji mu je postao prijatelj, ali i rival. Naime, natjecali su se tko će od njih u krevet odvesti više žena! Naposljetku, Nicholson je izjavio da Beatty u krevet može odvesti svaku ženu koju poželi, a kuloarima su kružile glasine da je spavao s čak 13 tisuća žena!? No, Beatty je prije nekoliko godina te glasine opovrgnuo. „Malo bolje razmislite – to bi značilo da sam spavao svaki dan s drugom ženom i tako 35 godina”, rekao je.

Tad se već Nicholson puno i drogirao, a njegovo eksperimentiranje s drogom proučio je i Marc Eliot. Ističe kako je Nicholson već početkom šezdesetih počeo eksperimentirati s LSD-om, što mu se odmah svidjelo jer je već nakon prvog uzimanja „vidio Boga”, a nakon toga počeo se „igrati” i s kokainom, meskalinom i marihuanom te je s vremenom postao kronični ovisnik. Eliot piše i kako je LSD Nicholsonu pomogao s problemom preuranjene ejakulacije, a droga mu je navodno pomagala i u glumi.

Po toj liniji posebnu je vezu razvio i s čuvenim novinarom Hunterom S. Thompsonom. Prijateljstvo koje je trajalo godinama uključivalo je zajedničko drogiranje, a često i čudne rođendanske „poklone”. Jedne godine Thompson je posebno pretjerao: usred noći, uperio je veliki reflektor u Nicholsonovu kuću, na zvučnik „raspalio” životinjsko plakanje, a na prag ispred vrata ostavio mu je srce losa. To je Nicholsona, kojega su u to vrijeme opsjedali *stalkeri*, potpuno izbezumlilo i to u tolikoj mjeri da je užasnuto kontaktirao FBI.

Chinatown je režirao njegov dobar prijatelj Roman Polanski

GOLI U SEDLU

Playboyev izbor devet najboljih filmova Jacka Nicholsona

1. **Goli u sedlu** (Easy Rider, 1969.) – kultni film ceste Dennisa Hoppera koji je Nicholsonu osigurao nominaciju za Oscara za najbolju sporednu ulogu te ga lansirao u zvjezdane orbite
2. **Chinatown** (1974.) – uloga privatnog detektiva u filmu koji je režirao njegov prijatelj Roman Polanski na Oscarima mu je osigurala već treću nominaciju za najbolju mušku ulogu te četvrtu ukupno
3. **Let iznad kukavičjeg gnijezda** (One Flew Over Coochoo's Nest, 1975.) – maestralna uloga pacijenta mentalne ustanove Jacku je osigurala prvi zlatni kipić
4. **Isijavanje** (The Shining, 1980.) – pod palicom velikog Stanleya Kubricka odigrao je jednu od upečatljivijih uloga u povijesti Hollywooda, koju je Akademija, kao i Kubricka, previdjela
5. **Vrijeme nježnosti** (Terms of Endearment, 1983.) – romantična drama Jamesa L. Brooksa Nicholsonu je donijela drugi zlatni kipić, ovaj put za najbolju sporednu ulogu
6. **Batman** (1989.) – uloga Jokera u Burtonovom Batmanu osigurala mu je fanove i među *geekovima*, a ujedno i visoko postavila letvicu budućim Jokerima
7. **Malo dobrih ljudi** (A Few Good Men, 1993.) – uz bok Toma Cruisea, Demi Moore te Kevina Bacona, odradio je upečatljivu ulogu s citatom koji je postao dio popularne kulture (vidi glavni tekst)
8. **Bolje ne može** (As Good As It Gets, 1997.) – treći zlatni kipić za Nicholsona te prvi i jedini za Helen Hunt osigurala im je nevjerojatna kemija u romantičnoj drami iz druge polovice devedesetih
9. **Gospodin Schmidt** (About Schmidt, 2002.) – i uloga čangrizavog starca koji na pragu umirovljenja o sebi otkriva puno više nego je očekivao donijela mu je još jednu, zasad posljednju nominaciju za Oscara

Iako u adaptaciji Kingova romana „Isijavanje” Stanleya Kubricka (1980.) nije privukao pozornost Akademije, mnogi fanovi baš tu njegovu ulogu smatraju najznačajnijom

Blizak prijatelj bio je i s redateljem Romanom Polanskim, kojeg je hrabrio kroz mnoge njegove osobne krize uključujući i brutalnu smrt njegove supruge, glumice Sharon Tate od ruke obitelji Manson. Podupirao je Polanskog i nakon osude za silovanje maloljetnice, zločina koji se dogodio na Nicholsonovu imanju na Mulholland Driveu...

Glumački debi u Hollywoodu Nicholson je ostvario u filmu „The Cry Baby Killer” (1958.), gdje je glumio maloljetnog, 17-godišnjeg delinkventa koji se uspaniči nakon što ubije dvojicu tinejdžera. U šezdesetima glumačka mu je karijera stagnirala, pa se okušao i u pisanju scenarija, a paralelno se odao i drogi. Okus većeg uspjeha prvi put je osjetio danas kulturnim filmom iz 1969. „Goli u sedlu” (Easy Rider), s Peterom Fonom i Dennisom Hopperom. Glumio je odvjetnika pijanca Georgea Hansona, a za izvedbu je nominiran za Oscara što je bila prekretnica.

Unatoč velikom apetitu za zabranjene supstance, Nicholson se u sedamdesetima prometnuo u jednu od najvećih holivudskih zvijezda. Od 1970. do 1976. za zlatni kipić nominiran je bio čak pet puta, a konačno ga se dočepao za ulogu karizmatičnog pacijenta mentalne ustanove McMurphyja u filmskoj adaptaciji knjige Kena Keseya „Let iznad kukavičjeg gnijezda” koju je kao redatelj potpisao Miloš Forman. Magazin Total Film tu je ulogu proglasio najboljom izvedbom svih vremena!

Početkom osamdesetih i dalje je volio drogu. „Još uvijek se volim napuštiti, tri-četiri puta tjedno, rekao bih. No, to nisu to više one halucinogene šezdesete”, rekao je za magazin People te napomenuo kako u tome ne vidi ništa loše. No, zbog je toga izgubio ulogu u filmu „Annie” Johna Hustona (1982.)...

Iako u adaptaciji Kingova romana „Isijavanje” Stanleya Kubricka (1980.) nije privukao pozornost Akademije, mnogi fanovi baš tu

njegovu ulogu smatraju najznačajnijom. Rečenice poput „Here's Johnny” ušle su u popularnu kulturu, a Jack ušetao u legendu. No, i njegove rečenice iz drugih filmova (p)ostale su kulturne, a jedna takva je i „Ne možete podnijeti istinu” („You can't handle the truth”) iz filma o ubojstvu među američkim marincima – za tu ulogu u filmu „Malo dobrih ljudi” („Few Good Men”, 1992.), opet je predložen za Oscara, a ukupno je skupio 12 nominacija (osam za najboljeg glumca, četiri za najboljeg sporednog glumca) što ga čini glumcem s najviše nominacija u povijesti Oscara.

Ipak, nisu sve njegove izvedbe bile dobro ocijenjene. Dva puta nominiran je za „Zlatnu malinu”, za najgoreg glumca, u filmovima „Nevolje s muškarcima” („Man Trouble”, 1992.) i „Hoffa” (1992.). Pomalo paradoksalno, uloga u „Hoffi”, biografskoj drami koju je režirao Danny DeVito, donijela mu je i nominaciju za Zlatni globus.

Sva priznanja koje je osvojio teško je pobrojati, a „nagradu za nagrade” uručilo mu je 2011. sveučilište Brown u Americi. Kao naj-nominiranijem glumcu za nagradu u povijesti Oscara, dodijeljena mu je diploma doktora umjetnosti...

Za vrijeme snimanja filma Ironweed, aktivno se družio s Meryl Streep koja ga je posjećivala u njegovoj kamp kućici koja se često ljuljala...

Iako je posljednju ulogu upisao 2010. u osrednjoj komediji „Kako znaš da je ljubav” („How Do You Know”), njegov je posljednji pravi film bio „Imaš petlju” („The Bucket List”, 2007.). Barem je tako donedavno trebalo biti, sve dok se nije odlučio vratiti u *remakeu* njemačkog filma „Toni Erdmann”. Film redateljice Maren Ade ove godine bio je jedan od favorita za Oscara u kategoriji najboljeg filma na stranom jeziku.

U *remakeu* Nicholson će utjeloviti Winfrieda Conradija, umirovljenog profesora klavira koji kćer vida toliko rijetko da stvara alter ego i upada u njezin život predstavljajući se kao *life coach*. Njegovu kćer Ines glumit će Kristen Wiig, a film je još uvijek u pretprodukciji.

U međuvremenu, Jack Nicholson u javnosti se pojavljuje sve manje, prepustio je čak i „svoju” stolicu pokraj terena L.A. Lakersa kojih je oduvijek bio strastveni navijač. S druge strane, zanimanje za njegov novi film je ogromno. Iako je tijekom više od 50 godina karijere snimio preko 60 filmova, i dalje svi žele vidjeti još jedan. **W**

BISTRO Agava

Zagrebački restoran **Agava** već je niz godina mjesto koje nepcu svojih gostiju pruža vrhunski užitak. U zadnjih nekoliko mjeseci **chef Belizar Miloš**, ljestvicu je podigao još i više. Pomno odabrane i pripremljene kombinacije, spravljene od vrhunskih namirnica, samo su iznova potvrdile Miloševu iznimnu reputaciju. Inače, Miloš je „Esplanadin” učenik, a svoj je zanat kroz godine doveo gotovo do savršenstva. To potvrđuje i ovogodišnje uvrštenje Agave u Michelinov digitalni vodič.

Osim vrhunske gastro ponude, Agava je poznata i po besprijekornoj ponudi vina za koju je zaslužan sommelier i suvlasnik restorana **Darko Lugarić**. Poznat po promoviranju domaćih vina, Lugarić u Agavi sljubljuje vrhunsku ponudu hrvatskih vinara s Miloševim ambicioznim kulinarским delicijama. Restoran Agava je u Tkalčićevoj, jednoj od najslikovitijih zagrebačkih ulica i mjesto je koje svakako treba doživjeti.

Restaurant Agava
Tkalčićeva 39, Zagreb
Tel. +385 1 4829826
info@restaurant-agava.hr
www.restaurant-agava.hr

*Where Fine Dining
Meets Casual Atmosphere*

XE – ulaznica u Jaguarov svijet

PIŠE MISLAV FRLETA

Jaguar je doživio potpuna renesansu u posljednjih devet godina od kada je u novom vlasništvu i taj je pomak stvarno fascinantan. Jedan od najboljih pokazatelja svakako je i model XE

Jaguar je brend koji ne treba neki poseban uvod. On spada u red općepoznatih stvari i kada navedete njegovo ime u automobilskom svijetu ne trebate navoditi izvor podatka, odnosno i te kako se dobro zna se da britanska marka spada u red priznatih činjenica automobilske abecede s tradicijom koja seže unatrag 95 godina. I svakako se jako dobro drži za svoje godine!

Jaguar je doživio potpuna renesansu u posljednjih devet godina od kada je u novom vlasništvu i taj je pomak stvarno fascinantan, a najbolje se očituje u dvoznamenkastom porastu prodaje iz godine u godinu. Jedan od najboljih pokazatelja svakako je i model XE.

Kao i kod drugih premium proizvođača uvijek postoji određena bojazan kupaca da im je nešto takvo jednostavno nedostupno. Model XE je najbolji pokazatelj kako je realnost ipak nešto drugačija...

XE je, na neki način, ulaznica u Jaguarov svijet. Budući da smo mi još uvijek njemački orijentirano automobilsko tržište, možda je najbolje napraviti usporedbu s poznatim germanskim trolistom, pa se onda XE uspoređuje s Mercedesom C klase, BMW-om serije 3 i Audijem A4. Svakako lijepo društvo u kojem Jaguar ne namjerava samo sudjelovati, već i pobjeđivati direktnu konkurenciju. A to namjerava zahvaljujući svom jasno prepoznatljivom dizajnu.

Jaguar je dugi niz godina bio rob svoje povijesti. Uvijek se tražila poveznica sa prošlošću, a upravo je novi vlasnik to u jednom trenutku jasno presjekao. Tako XE ima izrazito moderne, ali opet prepoznatljive linije. Riječ je o premium vozilu u svakom smislu te riječi. Dizajn potpisuje Ian Callum i svakako može biti ponosan na svoj rad.

Unutarnji prostor je relativno jednostavan, elegantan i bogato opremljen. Jaguar se među prvima odlučio za *touch screen* ekran na centralnoj konzoli i tu tradiciju njeguje i kod modela XE. U ponudi je čak pet različitih paketa opreme: od osnovnog Pure, luksuznog Prestige, sportskog R-Sport, individualiziranog Potrfolio, sve do ekstremnog S paketa. U svakom slučaju, svatko će pronaći svoju željenu konfiguraciju.

Posebna je pažnja posvećena sigurnosti. U Jaguaru s ponosom ističu kako XE ima maksimalnih 5 zvjezdica na EuroNCAP crash testu, s dodatkom kako je ovaj model sakupio najviše bodova u svojem segmentu. Dakle, XE je trenutno najsigurnije vozilo na tržištu.

Ponuda motora je bogata, kupac može birati između tri benzinska i dva dizelska agregata. Kod dizelaša već početna izvedba nudi snagu od 163 konja što je dostatno za ubrzanje od 0-100 km/h za 8,4 sekundi i najveću brzinu od 227 km/h. Uz to prosječna potrošnja iznosi svega 3,8 l/100 km (nije štamparska greška!), a vozilo ispušta 99 g CO₂/km, što ga svrstava u jednog od ekološki najprihvatljivijih na tržištu i samim time manje oporezovanih od strane države (niža trošarina).

Jača izvedba razvija 180 konjskih snaga i tu se ubrzanje spušta na 7,8 sekundi, a

najveća brzina raste na 231 km/h, uz potrošnju tek nešto višu od 4 l/100km. Kod obje dizelske izvedbe kupac može birati između ručnog mjenjača sa šest stupnjeva prijenosa, ili automatskog sa čak 8 brzina.

Kod benzinskih modela ponuda počinje sa 2.0 litarskim turbo motorom koji razvija okruglo 200 KS. Performanse su već gotovo sportske jer do 100 km/h vozilo dolazi za 7,7 sekundi uz najveću brzinu od 237 km/h, a potrošnja iznosi nešto iznad 7 l/100km.

Jača izvedba istog motora razvija 240 konja, najveća brzina dostiže simboličnih 250 km/h, a do stotke automobilu je potrebno svega 6,9 sekundi. Kao šećer na kraju, tu je i šestercilindrični benzinski motor s najvećom snagom od 355 konjskih snaga. Najveća brzina je ovom slučaju ograničena na 250 km/h, dok ubrzanje do stotke iznosi 5,1 sekundu. Svi benzinski modeli dolaze isključivo s automatskim mjenjačem, s osam stupnjeva prijenosa.

Jaguar XE, kako i nalaže tradicija koje se nekad ipak treba držati, ima pogon na stražnje kotače uz elektroniku koja se naravno brine za miran san. Međutim, Jaguar je samo nekoliko mjeseci nakon puštanja u prodaju modela XE 2015. godine ponudio i izvedbu sa četiri pogonska kotača koja se može naručiti kod svih modela. To je dobar prodajni adut za kupce koji jednostavno imaju potrebu ili se osjećaju sigurnije kada voze automobil sa 4x4 pogonom.

Kod premium segmenta cijena sigurno nije presudni faktor kod kupovine, ali uvijek je treba uspoređivati sa konkurencijom. A Jaguar je s modelom XE iznimno konkurentan, naročito ako se usporede oprema vozila, snaga motora i – cijena.

XE BUSINESS EDITION

Distributer za Hrvatsku, tvrtka Auto Benussi, napravila je i posebnu ponudu za model XE koja nosi naziv Business Edition. Već sam naziv govori kako vozilo ima prilagođenu opremu za sigurnu i udobnu vožnju, a uz to postoje i posebni uvjeti za financiranje gdje kupac može kupiti XE uz 0 posto kamata.

Također treba istaknuti kako navedeni XE ima petogodišnje jamstvo, najdulje u premium segmentu. Navedeni XE Business Edition stoji sa svim davanjima 289.900 kuna.

Facebookov odjel B8

U sljedeće dvije godine Facebook će razvijati BCI tehnologiju koja omogućuje da mislima upravljamo sadržajima na Facebooku

PIŠE **BRUNO PODVEZANEC**

O samdesetih godina prošlog stoljeća američki su znanstvenici napravili eksperiment kontrole fizičkih objekata putem misli, prvi takav uspjeh napravljen je s mobilnim robotom. Cijelo istraživanje je zapravo započelo još 70-ih godina na Kalifornijskom sveučilištu, kada su prvi put počeli koristiti izraz *brain-computer interface* (BCI) ili sučelje mozak-računalo, odnosno sučelje za spajanje ljudskog mozga i računala.

U današnje vrijeme BCI se najviše koristi u medicini za pomoć ljudima s raznim oblicima invaliditeta. Stoga možemo reći da BCI nije velika novost sve dok se time ne poigra Facebook i opet zainteresira cijeli svijet.

Posebni odjel B8 u Facebooku bavi se digitalnim tehnologijama kao što su proširena i virtualna stvarnost, umjetna inteligencija, strojno učenje i drugo, a ovaj odjel radit će i na BCI tehnologiji.

Ono što možemo očekivati od ovog odjela jest da će Facebook napraviti hardver i/ili softver koji će nam služiti za upravljanje određenim radnjama na Facebooku, ali i njihovim drugim proizvodima. Slijedi nam budućnost u kojoj ćemo imati uređaje koji će služiti za zapovijedanje pomoću misli.

Zamislamo samo kako će biti lako koristiti Facebook, ali i računalo i mobitele, pomoću misli – to je novi svijet primjene digitalnih tehnologija koje nam stižu. Sve tehnologije zapravo su već dostupne, sada je na znanstvenicima i računalnim stručnjacima da ih zajedno dobro upare i da dobijemo proizvod s kojim ćemo moći još više ubrzati neke sva-

Sasvim je sigurno da nam slijedi budućnost u kojoj ćemo imati uređaje koji će služiti za zapovijedanje pomoću misli

kodnevne i dosadne radnje za koje smo do danas morali raditi prstima ili glasovno.

ŽURI VAM SE, I U HODU pregledavate e-mail poruke i vijesti, no za to trebate prstima otipkati određene radnje da dođete do e-maila ili pak, ako koristite glasovne naredbe poput Microsoftove Cortane ili Apple Siri pomoćnice, onda će svi u vašem okruženju čuti što govorite, a to ponekad i nije zgodno (ako se nalazite u tramvaju, busu, kafiću, velikoj gužvi s puno ljudi gdje je glasna buka). Sve takve i mnoge druge situacije lako je izbjeći ako jednostavno koristite naredbe putem svojih misli. Jednostavno nešto zamislite i tehnologija će to napraviti bez da ste se morali „otkriti“ u javnosti.

Za sve to trebat će vam određeni trening kako biste naučili koristiti takav način rada,

ali s obzirom na to da se to već radi nekoliko desetljeća, onda je danas to lakše nego ikad prije.

Bitno je vrlo dobro kanalizirati sve moždane valove (delta, theta, alfa i beta) koje sučelje može interpretirati u radnje.

Nakon što će u skorašnjoj budućnosti Facebook započeti s tom pričom, možemo očekivati i slične poteze drugih velikih korporacija. Sasvim je sigurno da nam budućnost donosi još zanimljivije tehnologije nego što smo ikada mogli misliti, a misliti i upravljati njima doslovno ćemo i moći.

Facebook o nama zna puno više nego što mislimo. Danas je sve automatizirano, stoga tehnologije poput umjetne inteligencije (*Artificial Intelligence*) i strojnog učenja (*Machine Learning*) odrađuju kompletan posao za Facebook i prate sve vaše aktivnosti.

Upravo spomenutim tehnologijama Facebook vam servira kompletno iskustvo na vašem profilu. Popis nekih podataka kojima vas prate su one osnovne kao što su vaša adresa, lokacija, godine, jezik, obrazovanje, posao, u kakvoj ste vezi, kakav auto vozite, koji *browser* koristite, e-mail servis, brzina interneta, koje serije gledate i mnogo, mnogo drugih podataka.

SVE OVE STVARI IDU i puno detaljnije. Primjerice – koje točno obrazovanje imate, kakvu vrstu posla točno radite, koliko trošite novaca na kućne ljubimce i tako možemo unedogled. Te duboke analize Facebook zove *Deep Learning* odnosno duboko učenje kroz koje dobiva sve podatke o vama, a sve u svrhu poboljšanja korisničkog iskustva na Facebooku i najvažnije – prezentiranje sadržaja

odnosno reklama prema vašim preferencijama, odnosno prema svim vašim saznanjima koje Facebook prikupi o vama.

Facebook precizno zna u koje vrijeme čitate određene vrste vijesti ili u koje vrijeme gledate video sadržaje. Ako ste recimo gledali video recepte u večernjim satima, onda će Facebook sve to odmah naučiti o vama i drugi dan, u isto vrijeme, takve vrste sadržaja rangirat će više pri vrhu kako bi vam bile dostupnije. Takvim naučenim aktivnostima, Facebook zna i to da oko 21 sat volite gledati humoristični video, video recepte, odnosno ono što već gledate ili radite na Facebooku u to doba.

Isto vrijedi i za lajkanje – kakvu vrstu lajka dajete, odnosno na koje sadržaje i komentare, a prema tim analizama servira vam se i takav sadržaj. Ako negativno lajkate određene sadržaje, onda će vam se i smanjiti vrsta takvih sadržaja, kako bi vas manje uznemiravali. Jer Facebook želi da imate ugodno iskustvo, a ne loše, jer tim ugodnim iskustvom nastaviti ćete posjećivati i koristiti Facebook.

Primjer je vidljiv kod svega oko nas. Ako ste, recimo, roditelj i počnete li sve više pratiti i lajkati sadržaje o dječjim proizvodima, brizi o djeci, savjetima o djeci, onda budete sigurni da ćete svakim danom dobivati sve više takvih sadržaja na vašem profilu, bilo kroz reklame ili druge interesne sadržaje odnosno stranice koje pratite.

FACEBOOK VAS NE PRATI (analizira) samo unutar Facebooka. Računalna tehnologija je toliko razvijena da se vaše radnje i aktivnosti mogu pratiti i izvan Facebooka, što je danas, ustvari, sasvim standardna pojava. Poanta svih ovih tehnologija koje vas analiziraju nemaju drugi cilj osim sljedeća dva: prvi je što žele da uživate provodeći vrijeme na Facebooku, a drugi da kroz te sadržaje Facebook koristi reklamne kampanje koje su prilagođene vama, prema svim vašim aktivnostima i konkretnim sadržajima koje gledate i koji vas zanimaju.

Sve podatke koje Facebook o vama zna, svi smo sami odobrili registracijom na Facebooku, kao što to postoji i za sve druge online servise i mobilne aplikacije. Zato ne moramo se previše čuditi – ovakvo „nadgledanje Big Brothera” ne radi samo Facebook, to danas rade sve korporacije i velika većina svih drugih online servisa. Sve poznate mobilne aplikacije rade sve to isto, samo svaka na svoj način, ali svi oni danas koriste iste ili slične

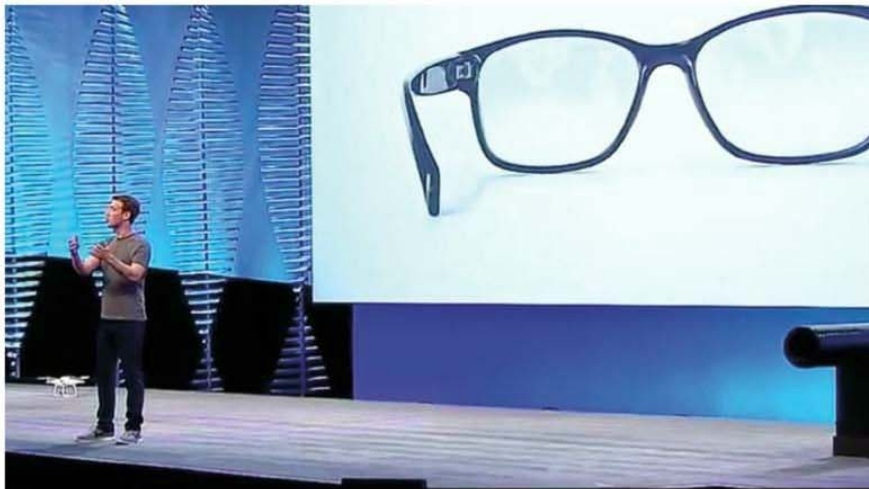
Posebni odjel B8 u Facebooku bavi se digitalnim tehnologijama kao što su proširena i virtualna stvarnost za koju Mark Zuckerberg vjeruje da je budućnost društvenih mreža

tehnologije umjetne inteligencije i strojnog učenja.

U volumenu gomile i gomile sadržaja, ne moramo se bojati ničega jer na internetu je sve više podataka, toliko podataka da su mnogima od nas sve manje bitni detalji, tko što radi ili tko što objavljuje. Masovne informacije ili velike količine informacija kroz Big data tehnologiju treba znati kanalizirati, filtrirati, kako bi se nama korisnicima servirale samo one koje zapravo želimo. To je ono što Facebook i radi, kao i sve druge kompanije.

Stoga možemo reći da sve što se radi, radi se zapravo i zbog nas samih. Zar nije bolje da nam je traženi sadržaj serviran brže i uočljivije za razliku od sadržaja koji bismo morali tražiti i gubiti svoje vrijeme na to traženje i analizu sadržaja (svida li nam se ili ne). Umjesto toga imamo tehnologiju koja se nama prilagođava i olakšava nam taj dio života. 📺

NAOČALE (I LEĆE) S RAČUNALNOM SLIKOM

Samo je pitanje vremena kada će nam doći naočale proširene stvarnosti i projiciranih holograma, s kojima ćemo moći upravljati mislima i time pregledavati internet vijesti, čitati e-mail poruke, odgovarati na WhatsApp, Viber i druge aplikacije, a sve putem misli.

Nećete se morati brinuti da vam netko u autobusu preko ramena gleda u vaš mobitel i čita zajedno s vama vaš e-mail. Ovakve naočale u budućnosti će se smanjiti i izgledat će kao uobičajene naočale.

Živimo u tehnološkom dobu koje nam kontinuirano ne prestaje izdavati stalno neke nove inovacije pomoću koji se čovječanstvo razvija. Osim naočala s takvim prikazom, možemo očekivati i kontaktne leće koje su se zapravo već i razvile – leće koje donose računalnu sliku na vaše oči ili sliku ekrana s mobitela.

Porsche recommends Mobil and

www.porscheinterauto.hr

Heartbeatmaker.

Cayenne Diesel Platinum Edition

Ekskluzivna oprema:

Navigacija, BI Xenon svjetla, BOSE surround, Koža alcantara, 20" felge, zatamljena stražnja stakla, grijana sportska sjedala.

Ekskluzivno finaciranje:

Porsche Leasing na 3 rate bez kamata.

Ekskluzivno spreman:

Užitak - svaki dan.

PORSCHE

Porsche Centar Zagreb

Porsche Inter Auto d.o.o.
Velimira Škorpika 21-23
10090 Zagreb
Tel.: +385 1 3473802
Tel.: +385 1 3473814
Fax.: +385 1 3473809
info.porsche@porscheinterauto.hr

VIKI VUKIĆ

SNIMIO **DRAŽEN KOMAR**

ŠMINKA **NATALIJA KALUDJEROVIĆ**

Po mišljenju mnogih, jedna od najatraktivnijih crnogorskih manekenki, Viki Vukić, do sada je odradila mnoštvo revija i editorijala. Uz brojne naslovnice i reklame, u svojoj bogatoj karijeri odigrala je i znatan broj epizodnih uloga u filmovima i serijama, između ostalog i kod Emira Kusturice.

Voli starije i zrele muškarce, a rado je i često u društvu poznatih osoba – od biznismena do političara. Rođena Kotoranka i te kako je svjesna svog seksipila, voli ga pokazati u svakoj prilici, pa je zato rado skoknula do Dubrovnika na snimanje za Playboy. I evo je u punom sjaju pred vama...

SNIMLJENO U VILI MILANA VRANJEŠA U DUBROVNIKU.

TOM HIDDLESTON SAMUEL L. JACKSON JOHN GOODMAN BRIE LARSON JING TIAN JOHN ORTIZ SA TERRY NOTARY JOHN C. REILLY

OD PRODUCENATA FILMA GODZILLA

KONG

OTOK LUBANJ

ŽIVIO KRALJ

9.3.2017.

POGLEDAJTE U 3D I IMAX 3D

LEGENDARY

#KONGSKULLISLAND

IMAX

— OSJETI RAZLIKU —

WWW.BLITZ-CINESTAR.HR
f/CineStarCinemasHrvatska

KRISTALNO ČISTA SLIKA.
LASERSKI PRECIZAN ZVUK.
PLATNO VELIČINE 333m².
NAJBOLJI OSJEĆAJ GLEDANJA FILMA...

Ekskluzivno!
Zavirite iza
kamere filma!

CineStar TV
PREMIERE 1

CineStar TV
PREMIERE 2

**Veliki filmovi
na malom ekranu!**
www.cinestartvchannels.hr

PLAYBOY INTERVJU

Neno Belan

Neposredno uoči zagrebačkog koncerta kojim je, krajem veljače, obilježio dvadeset godina nastupanja s Fiumensima, Neno Belan se u razgovoru s našim suradnikom Aleksandrom Tešićem prisjetio mnogih detalja iz svoje dosadašnje karijere

SNIMIO ROMEO IBRIŠEVIĆ

Neno Belan normalan je, miran i staložen lik koji se puno smije i koji sebe nimalo ne doživljava zvijezdom. Razgovor na terasi kvartovskog kafića na zagrebačkom Laništu, u susjedstvu jedne od četiri mu adrese, bio je gotovo kao susret sa starim prijateljem kojeg nisam vidio godinama, premda sam slavnog glazbenika tek tad upoznao. Naručio je zeleni čaj i nadahnuto odgovarao na moja pitanja punih sat vremena.

Razgovarali smo, dakako, najviše o glazbi, o Fiumensima, Đavolima i mjuziklima; pričali o njegovim gradovima Rijeci, Splitu i Zagrebu; o Braču i Mediteranu, o ljubavi...

Kada Playboy bude na kioscima, iza ovog velikog glazbenika bit će još jedan veliki

koncert, razgovarali smo samo nekoliko dana prije slavljeničkog nastupa u zagrebačkom Domu sportova.

PLAYBOY: Pred vama i Fiumensima je još jedan veliki koncert. Očekuje li vas možda koncert karijere s obzirom na to da njime obilježavate i lijepi jubilej?

BELAN: Svaki naš veliki zagrebački koncert je koncert karijere. Svake godine smo godinu dana stariji, sa godinu dana više staža iza sebe i sa godinu dana većom odgovornošću. Ovaj koncert nam je pogotovo bitan jer ove godine moj bend i ja slavimo dvadesetu godišnjicu zajedništva i važno je naglasiti da 20 godina trajemo u istoj postavi. Ekipa koja se 1997. godine prvi put zajedno popela na

stage penje se i sada u zagrebačkom Domu sportova. Nikakvih promjena nije bilo, što je ustvari velika rijetkost, jer i najjači bendovi mijenjaju gitariste, bubnjare i ostale članove postave, a mi se evo držimo kao mala familija. Iskreno se nadam da je ispred nas još barem 20 godina.

PLAYBOY: Više puta godišnje nastupate u klupskim prostorima. Kakva je za vas razlika između velikih koncerata kakve svirate jednom godišnje, i manjih, intimnijih, nastupa?

BELAN: U velikim dvoranama se uvijek očekuje da se dogodi spektakl. To mora biti režirano, sve se mora znati unaprijed, a u klupskim prostorima je sve stvar spontanosti. U klupskim prostorima je sve nekako ležernije, opuštenije, bliži je kontakt s publikom,

Uvijek navijam za klapu u izvornom obliku koja njeguje tradiciju i melodioznost dalmatinske etno glazbe, a to se estradizacijom klapa gubi

Odgovorno tvrdim da nisam čuo bolju produkciju zvuka ni na jednom festivalu od ove na Zagrebačkom festivalu

Ljubav je smisao života i pjevati o ljubavi je uzvišen čin, pogotovo ako to radiš na pravi i umjetnički način

dok u velikim dvoranama ljudi očekuje da se osim same svirke još nešto događa, tako da to spada u režijsku domenu.

PLAYBOY: Hoće li se i ove godine dogoditi spektakl?

BELAN: Apsolutno, kao i svake godine. Prošle godine smo slavili 30 godina mog profesionalnog rada pa smo koncert podijelili u tri dijela i u prvom dijelu svirali samo stvari s prve ploče u kostimima koji su asocirali na doba Đavola.

Ove godine naglasak je na tom prijateljsstvu nas četvorice, a koncert smo opet podijelili u tri dijela. Prvi dio nazvali smo Amadeus bar, drugi dio se zove Prva plovidba, a treći dio Jer je pjesma dio nas. U prvom dijelu ćemo pokušati odglumiti mali klub. Kad smo počeli zajedno svirati puno smo svirali po malim klubovima i bio je jedan koji se zvao tako – Amadeus bar u Korčuli, gdje smo svake godine svirali. Tamo smo uvijek radili dobre fešte i u čast tom dijelu našeg rasta ćemo napraviti taj prvi dio koji će biti *unplugged*. Sjedit ćemo na stolcima i svirati samo bazične akustične instrumente, na jednoj posebnoj maloj bini.

U drugom dijelu koncerta nazvanom Prva plovidba prijeći ćemo na veliku binu gdje se iza nas pali veliki ekran s određenim sadržajem i tu sviramo kako sviramo sada, elektrika, *full* produkcija i izvedba.

I onda ide treći dio Jer je pjesma dio nas, nazvan po jednoj našoj pjesmi koju smo objavili prije nekoliko godina. To će biti najduži dio i tu nam se na bini pridružuju gosti. Bit će dosta naših dragih prijatelja, instrumentalista koji su s nama surađivali svih ovih godina, pjevači Massimo Savić, Maja Posavec i vokalna skupina Akvarel iz Osijeka.

PLAYBOY: Rekli ste kako je rijetkost da bend 20 godina nastupa zajedno u istoj postavi. Čini se da se između vas i trojice riječkih glazbenika stvorila neka posebna kemija, premda dolazite iz različitih glazbenih miljea. Što vas to povezuje i drži zajedno sve ove godine?

BELAN: U svakom slučaju to je glazba, glazba koja nema granica među državama, a kamoli među gradovima u Hrvatskoj. Jednostavno, mi smo glazbenici sa širokim pogledom na glazbu i našli smo se. Niti njih trojica nisu isti, nema veze što su oni iz Rijeke. Svi smo različiti karakteri, jako smo različiti sva četvorica, ali neka kemija nas je spojila.

To je isto kao i brak. Zašto ti se neka žena sviđa? Jednostavno ti se sviđa, nešto se dogodi. Tako smo se i mi nekako našli i očito je da imamo neki zajednički nazivnik da

se zajedno osjećamo dobro glazbeno i zato trajemo, sviramo, družimo se i sada smo već jedna vrsta porodice.

To što ste spomenuli da su oni iz rockerskog miljea, to je možda i dobro jer je meni promijenilo zvuk na neku drugu foru, obogatilo ga, upotpunilo, učvrstilo. Mislim da je upravo to što smo iz različitih glazbenih miljea bila dobitna kombinacija.

PLAYBOY: Meni to sve skupa zvuči cjelovito, cjelovitije od pratećeg benda; koliko su Fiumensi utjecali na vas u glazbenom smislu i koliko u nastajanju pjesama ima suradnje i improvizacije? Ili je vaša prva i zadnja, a oni imaju samo odraditi ono što im kažete?

BELAN: Oni nisu moj prateći bend. Mi smo bend. Ja sam gitarist i pjevač u bendu. Mi deklarativno nastupamo kao Neno Belan i Fiumens jer naravno da sam ja prije imao svoju karijeru i da je to trebalo sačuvati, ali ime benda je Neno Belan i Fiumens.

U Zagrebu je posao, u Splitu je gušt, a u Rijeci je mir. Paše mi taj način života da mijenjam sredine

Ja sam autor pjesama i lider benda i ja sve skupa vučem naprijed i vodim, a oni me podržavaju i nadopunjuju svojim intervencijama. Sva trojica su odlični glazbenici i odlično pjevaju, tako da svakako da kada ja dođem s nekom idejom to se poslije u razradi donekle mijenja.

Naravno da je moja zadnja, netko mora biti režiser, pa onda između više varijanti ja biram koja ide dalje, ali oni predlažu, mijenjaju, sudjeluju u kreaciji.

PLAYBOY: U doba kada ste okupili Fiumense, već ste nekoliko godina živjeli u Rijeci. Što vas je iz Splita dovelo u Rijeku? Ljubav?

BELAN: Je, imao sam vezu s jednom Riječankom. S njom sam živio, nije trajalo predugo, tri godine, ali mi se dopao taj način života u Rijeci. Rijeka je specifičan grad za ove naše hrvatske prilike i ja sam jednostavno ostao tamo. Premda, nisam skroz tamo, dobrim dijelom i dalje živim u Zagrebu, a ljeti i u Dalmaciji, u Splitu i na Braču.

Imam četiri ravnopravne adrese. U Splitu mi je mama, a u Pučišćima na Braču odakle mi je mama rodom, imamo kuću pa sam svake godine cijelo ljeto tamo. Ljeti puno sviramo, pa putujem na svirke, ali se vraćam na Brač. Ljudi me možda percipiraju najviše

kroz Rijeku, ali ako pogledamo statistički ja u Rijeci godišnje boravim možda trećinu vremena, a dvije trećine na ovim ostalim lokacijama ili u raznim gradovima gdje sviramo.

PLAYBOY: Zadržimo se još malo u Rijeci. Što je to tamo specifično ili da vas pitam – što ste to sve našli na toj obali, kako ste to pretočili u stihove uspješnice „Rijeka snova“?

BELAN: Našao sam prije svega mir. To je ta ključna riječ. Zagreb je najzahvalniji za raditi posao, tu je sve, koncentracija medija i svega što se događa u glazbi, ali u Rijeci sam našao taj mir. To je vrlo kulturna i civilizirana sredina, nije prevelik grad, pašu mi gabariti, imam stan u samom centru tako da mi ni automobil ne treba, ne upalim ga po deset dana.

Sve što obavljam u gradu mi je u radijusu od 500 do 1000 metara i kao da živim u nekom malom mjestu, a opet je grad, s

veoma urbanim načinom života. Rijeka je na moru, a ja sam ipak čovjek sa mora i ta me komponenta privukla. Kada to sve zbrojimo, ostavilo je traga na mene da sam se vezao uz nju.

PLAYBOY: Neću vas pitati ono nezahvalno pitanje gdje vam je ljepše i ugodnije živjeti, ali pokušajte mi objasniti po čemu se iz vaše osobne perspektive najviše razlikuju Split i Rijeka?

BELAN: Svaki grad ima svoje specifičnosti, i prednosti i mane. Ja obožavam Split i živim dijelom i tamo. Split je drugačiji od Rijeke, temperamentniji, pravi mediteranski grad, ima više kamene arhitekture i mediteranskog načina života, vike, buke, galame, dolje su svi dosta temperamentni; ima i bolju klimu, malo je topliji. Uostalom, to je moj grad, tu sam odrastao i ni slučajno mi ne pada na pamet da se odričem Splita.

Rijeka je mirnija, pravi europski grad, a opet na neki način mediteranski i srednjoeuropski, negdje na pola puta između Splita i Zagreba. Ta mješavina mi je dosta zgodna. Ne favoriziram niti jedan grad. Meni je i u Zagrebu izvrsno. Ovdje imam dosta prijatelja i dobro se osjećam, imam gdje izaći i družiti se ali i napraviti posla.

To su tri načina života u tri grada. U Zagrebu je posao, u Splitu je gušt, a u Rijeci je mir. Paše mi taj način života da mijenjam sredine.

PLAYBOY: U Splitu ste počeli karijeru; Đavoli nisu bili vaš prvi bend – počeli ste s Marinkom Biškićem, danas poznatim vlasnikom firme Nadalina koja proizvodi začine i čokolade.

BELAN: Moj prvi bend zvao se Narodno blago i krajem srednje škole svirali smo r'n'b iz šezdesetih godina po uzoru na rane Stonese, a onda se pojavio moj prijatelj Marinko Biškić koji je bio punker, prvi punker u Splitu i nije imao bend, pa nas je pitao bismo li mi njega pratili.

Budući da nam je bio prijatelj koji je svirao neku blažu varijantu punka, neki crtić-punk, najbliže onome što su radili Ramonesi, što je ustvati pop sa žestokom, distorziranom gitarom, rekli smo mu – O.K. Imali smo repertoar s njim s tim punkom, a i svoj repertoar.

Stekli smo čak i neku lokalnu popularnost. Ljudi su ga voljeli, bio je atraktivan, svašta je radio po bini, posipao se brašnom, to je bilo takvo doba...

I onda je sve stalo jer smo išli na odsluženje vojnog roka. Ja sam bio u Sarajevu godinu dana, a kad sam se vratio Marinko je već bio odustao. Mi smo tada svirali kao Narodno blago neki alter pop i nije nas baš išlo, pa sam se malo razočarao, čak i prodao gitaru, zadržao sam akustičnu da imam za svoje potrebe i studirao. Upisao sam elektroniku i nisam se više uopće planirao baviti glazbom u životu. Samo sam ljeti svirao mandolinu na Braču u nekakvom triju. Svirali smo izvorne dalmatinske pjesme i to mi je bilo za džeparac. I onda se poslije nekoliko godina opet pojavio Marinko Biškić...

PLAYBOY: I onda su nastali Marinko i galebovi asfalta kao preteča Đavola?

BELAN: Marinko je došao s idejom da skidamo stvari iz šezdesetih godina. Domaći pjevači koji su djelovali početkom šezdesetih, s obzirom na to da tada nije bilo licenciranih izdanja, kada bi se u svijetu pojavio neki veliki hit oni bi to prepjevali na domaći jezik i snimili u onoj tadašnjoj primitivnoj produkciji. To je nama zvučalo užasno simpatično, pa smo kopali i izvlačili stare singlove iz kolekcija naših roditelja i nalazili pjesme koje su nam se dopadale.

Marinko je predložio da napravimo bend koji će poskidati te stvari i napraviti takav repertoar. Ja sam svirao gitaru, Marinko je opet pjevao, imali smo još nekoliko članova u bendu i zvali smo se Marinko i galebovi asfalta.

Vjerujem da će u nekom određenom razdoblju, za godinu, dvije ili pet, CD-ovi izumrijeti, kao što su svojevremeno izumrle ploče i kazete

Ta epizoda je trajala kratko, možda smo vježbali dva-tri mjeseca, nismo čak niti jednom nastupili i Marinko je tada dobio posao u Zagrebu, morao je otići trbuhom za kruhom. Ja sam rekao – dobro, idemo mi dalje, nastavljamo s vježbanjem, Marinka nema, ja ću privremeno pjevati dok ne nađemo pjevača. I tako ja privremeno pjevam već 32 godine...

Uglavnom, nismo našli pjevača, ali smo u međuvremenu evoluirali i postali grupa Đavoli. Razlika između te prvobitne ideje iz koje su nastali Đavoli i Đavola, bila je u tome što sam pokušao raditi autorske pjesme, ali

koje će biti u tom maniru kao da su nastale šezdesetih godina.

U međuvremenu smo dobili jednog nevidljivog člana benda, našeg menadžera Roberta Čaletu Čarlija koji se uhvatio pisanja tekstova, ja glazbe i tako je nastao naš prvi repertoar. I onda se to, kao što Obala pjeva, nosilo Škarici, praznih se ruku vraćalo jedno godinu dana, da bi onda Škarica na kraju osjetio potencijal. Dao nam je prvo probni singl koji smo izdali samo za radio postaje – Kucaj opet ali nećeš uč – to je bila obrada pjesme Little Richarda.

Kad se to zavrtjelo i kad smo došli na televiziju prvi put te pobijedili na nekakvom natjecanju demo bendova, Škarica nam je dao zeleno svjetlo za snimanje prve ploče. Došli smo u Zagreb i u studiju Jadran filma snimili Ljubav i modu i – vinuli se u visine. Sve se to naglo događalo i u roku od samo dva-tri mjeseca već smo svirali na području čitave bivše Jugoslavije.

PLAYBOY: To što su Đavoli svirali u stilu ranih šezdesetih, bilo je drugačije od svega što se u Jugoslaviji sviralo novovalnih osamdesetih. Kako su vas prihvatili u Splitu dok niste postali zvijezde?

BELAN: Napravili smo klub u stilu pedesetih, znate one raznobojne žarulje iz starih talijanskih filmova, plesnjak, havajske košulje... Zvali smo to Čarlijev klub, to je smislio taj naš menadžer Čarli. Prve večeri nije bilo nikoga, pa je onda došlo desetak ljudi; da bi iz dana u dan bilo sve više i više publike. Do kraja ljeta svaku večer bilo je krcato – plesnjak, totalni raspašoj, ljudima se to jako dopalo.

PLAYBOY: Je li to bila glazba koju ste tada slušali ili je sve to, na neki način, ispalo iz neke fore? Koji su vam uopće glazbeni uzori obilježili odrastanje?

BELAN: Pa ispalo je iz fore, ali uvijek je iz fore. Jednostavno ti se nešto sviđa, nešto otkriješ. Ta glazba šezdesetih nama je bila otkriće. Prije toga sam slušao svašta. Ja sam odrastao kao svi tinejdžeri sedamdesetih godina uz neke *sweet metal* bendove, kasnije sam otkrio hard rock i slušao Deep Purple i Led Zeppelin, pa sam otkrio Beatlese i u njih se zaljubio. I danas ih smatram uzorima broj jedan.

Onda su došle i te osamdesete; s Biškićem smo se malo dotakli punk voda, ali više me zanimao novi val, grupe kao što su Police, Clash. Sve sam ja to slušao, tijekom godina sam mijenjao glazbene ukuse, zanimalo me što se novo događa, a to traje i dandanas.

I onda se dogodio povratak u rane šezdesete, pionirstvo rock'n'rolla na ovim područjima, u doba Karla Metikoša i ostalih. To

nam se dopalo i tu sam se ja našao kao autor. Šezdesete mi pašu, pašu mom načinu pjevanja, ta melodioznost, to višeglasje, ta harmonizacija. Krenuo sam u tom smjeru i razvio neki svoj specifičan glazbeni stil

PLAYBOY: Na prvom albumu Đavola bilo je i koketiranja s klapskom pjesmom, a klapski izričaj koristili ste više puta i kasnije u svom stvaralaštvu. Što vam znači klapska pjesma?

BELAN: Ja sam Dalmatinac, a i spomenuo sam već da sam svirao mandolinu u triju koji je izvodio izvorne klapske pjesme. To sam volio. Napravio sam ja sa dvadesetak godina i Bračku baladu koju sam tek dvadeset godina kasnije snimio. Ta glazba mi je u uhu, s njom sam odrastao. Kako sam bio u popu i rock'n'rollu, već tada sam imao ideju kako bih to spojio.

Na prvoj ploči je to bio ne baš tako uspješan pokušaj. Pjesma se zove Bila krila galeba, gdje smo imali *back* vokale koji su pjevali na način na koji pjevaju klape. Tek kasnije sam to razvio, kad sam saznao kao glazbenik. Prvo sam s tom Bračkom baladom došao na Etno festival, mislim 1997., ali pravi spoj sam uspio napraviti tek na šibenskom Festivalu dalmatinske šansone 2003. godine kad sam objavio pjesmu Srce od leda sa svojim prijateljima, klapom More iz Šibenika.

Tu je nastao taj jedan čudesan spoj između klape i tog mog popa koji je izvrsno funkcionirao, pa sam napravio cijelu seriju takvih pjesama – Divojka sa juga, Galeb, Kad plima se diže i tako dalje.

PLAYBOY: Kako gledate na današnje hibride klapa i *boy bandova* koji u višeglasju izvide šarolik repertoar? Je li to pomoglo ili odmoglo klapskoj pjesmi?

BELAN: Čini mi se da je odmoglo. Možda ne u komercijalnom smislu, jer sada ima komercijalnih klapa i neke od 800 registriranih klapa su prave zvijezde, ali s druge strane, odmakli su se od te autohtonosti, izvornosti, onoga što bi klape trebale biti. Postali su, dobro ste rekli, doslovno *boy bendovi* koji pjevaju pop glazbu, a ne više klapsku. Od klape je ostalo jedino višeglasje, ali način pjevanja više nije klapski, način aranžiranja više nije klapski. Ja sam čak čuo klapu kako pjeva EKV i ne znam koji je smisao svega toga.

Uvijek navijam za klapu u izvornom obliku koja njeguje tradiciju i melodioznost dalmatinske etno glazbe, a to se estradizacijom klapa gubi.

PLAYBOY: Spominjući glazbene utjecaje niste se dotaknuli talijanske kancone i Mediterana od kojeg ne možete pobjeći. Što za vas znači Mediteran i na koji je način utjecao na vas?

BELAN: Mediteran je u meni, to sam ja. Odrastao sam uz zvukove valova mora, uz miris mora, uz njihanje palmi, uz zvukove izvornih klapa, pa i uz doajene naše zabavne glazbe gdje je Split bio jedan od najvećih centara u bivšoj državi, kao što su Oliver Dragojević, pokojni Zdenko Runjić i svi ostali iza njega. To je sve utjecalo na moj razvoj.

Volim Mediteran i sve što se tiče Mediterana – od klime, hrane, običaja i ne mogu bježati od sebe, ne mogu biti ono što nisam. Niti želim biti niti trebam, a mislim i da se to ljudima sviđa. Mediteran je vrlo melodiozan,

topao, pa i ta Italija koja nam je preko puta, to je također mediteranska glazba, je puno utjecala na mene. Moji roditelji su voljeli slušati San Remo, ja sam sve to u djetinjstvu upijao, imam i danas u glavi sve te pjesme doajena talijanske kancone.

Sve se to miješa u meni i ja to volim, to sam ja. Sve je to prirodno i spontano, tako sam odgojen, tako sam odrastao, genetski sam taj i prirodno je da je moja glazba takva. **PLAYBOY:** Manje je poznato da su Đavoli i dobili ime po jednoj talijanskoj kanconi...

BELAN: Jesu. Nije nikakva sotonizam u pitaju... To je jedna ljubavna pjesma Rocca

Granatae, to je onaj koji je pjevao Marina, Marina; on je imao pjesmu koja se zvala Đavoli. Kod nas je prepjevana kao Đavoli, pjevao ju je svojevremeno Đorđe Marjano-
vić. To je ljubavna pjesma o nekoj vrazjoj curi u kojoj su svi đavoli...

Mi smo željeli bombastično ime jer su svi bendovi šezdesetih obično imali jednu riječ u imenu koja je zvučala bombastično i netko je lupio na probi Đavoli i tako je ostalo to ime.

Ima i zgodnih anegdota. Kad smo, recimo, došli na festival u Subotici bili smo još nepoznati. Bilo je puno ljudi u publici, mi smo imali imidž crnih odijela u stilu šezdesetih, ali kako je taj dan bilo vruće, skinuli smo sakoe i ostali u crnim košuljama i hlačama, izgledali smo kao Mussolinijeva garda.

Basist je još imao crnu šminku i crne nokte, a kada je spiker najavio grupu Đavoli, u publici je nastao muk. Svi su se valjda pitali što će sada biti, mislili su da ovima Black Sabbath nije do koljena... A mi na bini ono – jen dva tri „Kad se ljubav tebi javi osmijehom...” i svi plešu!

Svima je ubrzo bilo jasno o čemu se radi i tom pozitivnom energijom koju smo uvijek slali sa bine, tim ljubavnim i veselim pjesmama u stilu šezdesetih, smo ih rasplesali.

Ali dobro sam zapamtio onaj tajac koji je nastao kad smo se svi onako ozbiljni u crnim košuljama popeli na binu...

PLAYBOY: Vratimo se u današnje vrijeme: krajem prošle godine izašao je prvi studijski album nakon malo duže diskografske pauze. Zašto je trebalo četiri godine između dva albuma?

BELAN: Ustvari, to i nije novi album. Novi album nisam objavio 15 godina. Evo o čemu se tu radi: zadnji novi album u klasičnom smislu je bio „Luna & Stelle” 2002. godine, a onda sam skužio da je razvojem interneta došlo do promjene u načinu konzumiranja glazbe i da su veliku ulogu počeli igrati servisi kao što su YouTube i da nova generacija traži pjesmu po pjesmu, da ih ne zanima nikakav konceptualni album. Baš kao i u doba Elvis Preslija kada su bili singlovi.

I tada sam počeo raditi singlove, to je moja strategija rada. Svake godine izbacim jedan, dva ili tri singla, na njima predano radim, da budu na razini kvalitete za koju smatram da trebaju biti; objavim ih, radim marketing i kada se nakon određenih godina skupi dovoljan broj singlova koje sam već objavio onda ih iskompiliram na jednom izdanju i to je ustvari kolekcija singlova.

Na novom izdanju „Sanjaj”, tako su singlovi koje sam objavio u prethodne tri-četiri godine, a tako je bilo i na izdanju „Oceani

Ja sam čovjek iz ulice i kada nisam pod svjetlima reflektora moj život je totalno uobičajen. Pokušavam biti normalan, miran i staložen

ljubavi” iz 2012. godine i „Rijeka snova” 2007.

Ljudima se dopada taj koncept jer dobiju desetak pjesama koje su im poznate. Imam već veliki repertoar, oko 200 snimljenih autorskih pjesama, za koncert mi ih treba tridesetak i ne treba mi stalno nova ploča.

PLAYBOY: Jesu li albumi kao cjeline u vremenu YouTubea, čak i na tržištima većim od našeg, izgubili smisao i postali medij koji konzumiraju samo kolekcionari i najveći fanovi?

BELAN: Dobrim dijelom jesu i mislim da su čak i fizički ugroženi. Vjerujem da će u

nekom određenom razdoblju, za godinu, dvije ili pet, CD-ovi izumrijeti, kao što su svojevremeno izumrle ploče i kazete.

Internet će ojačati i ljudi će kupovati pjesme na internetu, a i danas imamo servise kao što su Deezer i iTunes koji služe za *download* i to je praktičnije. Ni ja u automobilu starom godinu dana više nemam CD player; imam i laptop koji je star dvije godine, ni u njemu više nema CD playera.

PLAYBOY: Na novoj kolekciji je i Ulicama grada s Ljetnim kinom koja je 2013. osvojila Porina za pjesmu godine, kao i Tvoj glas,

duet s Majom Posavec koji je Porina dobio lani za najbolju vokalnu suradnju. Kako su ove godine prošle nominacije, jeste li nominirani?

BELAN: Imam dvije nominacije. Jednu u povijesno-tematskoj kategoriji. Radi se o *live* albumu Đavola koji je izdan prije tri mjeseca. Dok smo bili aktivni bend izdali smo tri studijska albuma i jednu kompilaciju. Uspjeli smo se raspasti, a da nismo izdali *live* album. Svih ovih godina to mi je uvijek bilo žao i na sreću sam, prije nekoliko godina, pri RTV Novi Sad otkrio snimku koncerta Đavola, snimak dobre tehničke kvalitete. Pa sam ih molio da mi ustupe te snimke jer mi se odmah upalila žaruljica da posthumno, 27 godina nakon, izdam *live* album Đavola.

Pristali su i ja sam odmah otrčao u Croatia Records koja je izdala sve albume Đavola, odnosno tadašnji Jugoton, i oni su se oduševili. Imao sam i hrpu crno-bijelih fotki upravo s tog koncerta, pa smo od njih složili omot.

Užasno mi je drago što smo to izdali jer jer to dokument jednog vremena. Tu se lijepo čuje kako smo svirali, kako smo funkcionirali na bini, kako je publika reagirala na

nas... I sad je to izdanje dobilo nominaciju u povijesno-tematskoj kategoriji što mi zadovoljstvo čini još većim.

Uz tu nominaciju dobio sam i drugu, za najbolji pop album, to je ovaj „Sanja” koji smo maloprije spomenuli.

PLAYBOY: Na tom albumu je i Jer je pjesma dio nas sa Zagrebačkog festivala 2015. godine. Prošle godine imenovani ste za umjetničkog ravnatelja tog festivala u čijem ste timu posljednjih nekoliko godina. Festival s višedestljetnom tradicijom počeo je njegovati drugačiji, moderniji pristup, na njemu nastupaju i rockeri. Hoćete li s Festivalom nastaviti u tom smjeru?

BELAN: Apsolutno. Zagrebački festival je pod kapom Hrvatskog društva skladatelja i fokus festivala je na glazbenom radu. To je prije svega festival autora. Nama nije u interesu da dođe dvadeset najpoznatijih pjevača i da imaju loše pjesme, već nam je u interesu da imamo dvadeset dobrih pjesama i tko god ih pjevao dobro je došao, manje nam je bitno je li to poznati ili manje poznati pjevač, čak i debitant.

Mi smo festival autora sa velikim A. S tom premisom smo ustvari krenuli. Bili smo

svjesni da je Zagrebfest brend koji postoji od 1953. godine. Na tom prvom festivalu pobijedio je pokojni Ivo Robić s pjesmom Ta tvoja ruka mala, a pjesmu je skladao pokojni maestro Kuntarić koji je tada bio u vojsci. Možda čitatelji ne znaju da je to bio drugi festival u Europi. Prvi je nastao San Remo 1951., a Eurosong, primjerice, tek 1956.

Taj zagrebački festival izrastao je u veliki. Njegove zlatne godine bile su šezdesete i sedamdesete, a onda je krenulo nizbrdo i zadnjih desetak ili dvadeset godina nije više imao nikakvu ulogu. Mi smo skužili da se da iskoristiti to ime, taj brend, ali da nije dobro da mu pokušavamo vratiti stari sjaj. To je nemoguće, drugačije su okolnosti, glazba se drugačije konzumira, druga glazba se sluša, stoga smo odlučili da mu pokušamo dati novi sjaj u skladu s ovim trenutkom. Ovo je 21. stoljeće i mi smo se odlučili za koncept da Zagrebački festival bude poligon za promociju nove kvalitetne, moderne urbane pop glazbe i kulture ma što god to sada značilo. Idemo u širinu, bez obzira na podžanrove, lijevo i desno. Ne želimo ništa drugo nego to. Postoje i drugi festivali kao što su splitski, šibenski na kojem i sam nastupam, koji

ON | OPTIMUM NUTRITION

POLLEO sport
BITI FIT LAVOVSKI JE POSAO

-25%

OPTIMUM NUTRITION
PRO COMPLEX

Mješavina proteina iz 4 različita izvora, bogata širokim spektrom aminokiselina. Služi kao podrška mišićnom rastu. Idealno za one koji zahtijevaju više!

njeguju neke druge segmente u glazbenom kolaču...

U svakom slučaju, čini mi se da nam dobro ide, rastemo iz godine u godinu, vidi se i po broju prijava. Od 60 prijava prve godine, narasli smo već na 270 ove godine. Bio je veliki posao sve to preslušati i odabrati 22 skladbe koje će biti izvedene, ali mislim da radimo dobar posao.

Te pjesme se vrte po radio postajama, tu su i sponzori, uz pomoć HRT-a smo napravili i odličan televizijski show, produkcija je na visokoj razini, ne bi se posramili nigdje u Europi. Odgovorno tvrdim da nisam čuo bolju produkciju zvuka ni na jednom festivalu od ove na Zagrebfestu, a posebno mi je drago što smo pomogli da se etabliraju neki novi izvođači.

PLAYBOY: Nastupali ste i pobjeđivali na Festivalu dalmatinske šansone. Mnogi glazbenici ističu posebnu atmosferu tog festivala. Što je to zbog čega se uvijek iznova vraćate šibenskom festivalu?

BELAN: Da, posebna je atmosfera. Taj festival nije pretenciozan i ne može bilo tko doći na šibenski festival. Kao što smo se mi na Zagrebfestu isprofilirali za modernu pop produkciju, oni imaju taj neki šansonijersko-mediteranski pristup gdje se ja nalazim sa svojom glazbom, pa mi odgovora ta atmosfera, kao i atmosfera malog mjesta, intime i topline koju tamo doživljavam, tako da sam rado gost. I praktično od pjesme Srce od leda 2003. godine, u Šibeniku sam bio gotovo svake godine s novim singlom i preko Festivala dalmatinske šansone sam promovirao sve najuspješnije singlove zadnjih petnaestak godina. Festival, ako je kvalitetno napravljen, može itekako biti pogodno mjesto za promociju nove i dobre glazbe.

PLAYBOY: Uz Šibenik vas veže i Međunarodni dječji festival i dječji mjuzikli Matilda, Buratino i Čarobnjak iz Oza za koje ste napisali glazbu. Otkud Neno Belan u dječjim mjuziklima?

BELAN: Priča počinje 2010. kada me je nazvala redateljica Nina Kleflin koja je imala ideju da te godine radi dječji mjuzikl Buratino za Međunarodni dječji festival i da joj ja napišem glazbu. Ostao sam malo u čudu, bilo mi je to iznenađenje. Rekao sam joj da nisam siguran da ću to znati jer nisam to nikad prije radio, ali ona je odgovorila da je sigurna da ja to mogu.

Uveli su me u tajne zanata, jer ipak kazalište ima neke svoje specifičnosti u odnosu na scenu kojom se bavim i napravili smo to. Izvrstan je bio mjuzikl, dobro je ispala i glazba, čak sam i sebi izvukao singl. Oceani ljubavi su iz tog mjuzikla.

Zanima me filmska glazba, no za sada nisam imao ponuda. Imao sam nedavno jedan razgovor, sada čekam odgovor...

Poslije je bilo sve lakše. Kad su me nakon nekoliko godina zvali da radim Matildu već je išlo kao po loju, već sam bio iskusni skladatelj mjuzikala, a prošle godine smo napravili i treći, Čarobnjak iz Oza. S Matildom smo nedavno došli u Zagreb, u HNK. To im se jako dopalo i sad su nas uvrstili u redovni repertoar i evo cijelu ovu godinu ćemo igrati.

Ja sa svojim bendom Fiumens sviram u sva tri mjuzikla uživo. Zanimljivo mi je raditi u kazalištu jer mi daje neku novi slobodu izraza. Tu mogu više eksperimentirati nego u svojoj osnovnoj karijeri gdje me ljudi ipak

očekuju u nekom okviru po kojem sam prepoznatljiv, a u kazalištu se mogu malo razmahati.

PLAYBOY: Napisali ste i glazbu za televizijsku seriju Horvatovi, a rekli ste jednom kako vam izazov i želju predstavlja filmska glazba. Je li bilo ponuda?

BELAN: Zanima me filmska glazba, no za sada nisam imao ponuda. Imao sam nedavno jedan razgovor, sada čekam odgovor... Mislim da i tu mogu biti jako dobar. Čekam ponudu koja će se realizirati. To me jako zanima i mislim da bih se mogao tu umjetnički dati.

PLAYBOY: Plivali ste i ugostiteljskim vodama. Prije desetak godina otvorili ste noćni klub Retro u Crikvenici. Što je s tim bilo, koliko je trajala ugostiteljska epizoda?

BELAN: Prijatelj i ja smo imali noćni klub u Crikvenici, trajalo je to godinu i pol dana, a onda sam skužio da mi je to prenaporno, da ne mogu kvalitetno raditi posao kojim se bavim i biti svaku noć u klubu. Izvukao sam se iz toga. Nije mi žao što sam probao, jer u životu čovjek treba svašta probati, svako iskustvo je dobro došlo. Tu mi se se jedna poslovice pokazala istinitom, ona da je teško jednom guzicom sjediti na dvije stolice...

PLAYBOY: Jeste li kad razmišljali o tomu što biste radili da niste uspjeli kao glazbenik?

BELAN: Onda bih bio inženjer elektronike. To sam studirao na FESB-u u Splitu i elektronika je i danas moja ljubav. Završio sam i srednju školu za radio-televizijskog mehaničara. Došao sam do zadnje godine faksa i onda sam potpisao ugovor sa Škaricom za prvu ploču Đavola i više se nikad nisam vratio. Moja mama je tada bila u općem užasu, govorila mi je da nisam normalan, da kako mogu na zadnjoj godini odustati, a sada, trideset godina poslije, joj je drago.

PLAYBOY: Možete li od glazbe lagodno živjeti?

BELAN: Prije svega sam bogat duhom zato što sam posvetio život nečem što volim. Vrlo je bitno da čovjek u životu radi ono što voli jer ako ti prođe život radeći ono što ne voliš, a nažalost kod mnogih ljudi to tako biva, to nije nikako dobro.

Ja imam tu sreću, a uostalom izbio sam se, riskirao sam, napustio sam fakultet, da radim ono što volim i mogu živjeti od toga. Živim dobro, za hrvatske prilike odlično. Imam prihode od koncerata i od autorskih prava.

PLAYBOY: Ljubavni stihovi prevladavaju vašom lirikom. Jeste li doista toliki romantik ili se ljubav najbolje prodaje?

BELAN: Ljubav je univerzalna tema i po meni samo pjesme o ljubavi mogu biti vječne, a sve drugo, ove dnevno-političke varijante, to može biti interesantno u tom momentu, ali za deset godina ta pjesma više nikome ne znači jer su se u međuvremenu političke prilike promijenile.

Ljubav je smisao života i pjevati o ljubavi je uzvišen čin, pogotovo ako to radiš na pravi i umjetnički način.

PLAYBOY: Postoji li u ovom trenutku žena koja vam je osvojila srce?

BELAN: Ne mogu odgovoriti na to pitanje. Privatni život brižljivo čuvam jer sam mišljenja da trebam ostaviti jedan dio prostora, svog privatnog svemira koji imam, samo za sebe i određene osobe koje su mi bliske.

PLAYBOY: Čime se najviše volite baviti u svoje slobodno vrijeme, onda kad ne svirate?

BELAN: Ma kao i svi ljudi. Imam puno prijatelja, volim se s njima družiti, volim izaći van, pojesti, popiti, otići u kino, volim voziti bicikl, koji put i nešto skuhati, volim se izležavati na kauču i mijenjati tv programe ili surfati po internetu. Ja sam u dubini duše jedan sasvim normalan, prosječan čovjek, sa svim željama i prohtjevima kao i svi drugi.

PLAYBOY: Očito se ne doživljate zvijezdom...

BELAN: Taj izraz uopće ne volim. Mislim da sam javna osoba prije svega jer me svi znaju, preko mog rada i preko medija, ali nisam zvijezda. Ja sam čovjek iz ulice i kada nisam pod svjetlima reflektora moj život je totalno uobičajen. Pokušavam biti normalan, miran i staložen.

Nova kasta šminkerskih motocikala

Ručni sat?
– Imam!
– Cool. Visoke cipele?
– Imam!
– Brada od tri dana?
– Imam! Imam sve što

trebam imati.

– Motor koji ne izgleda kao da ga je konstruirao Liberace?

– E, to nemam...

Motocikli su oživjeli! Nakon mračnog perioda u kojem ih nitko nije želio osim najžešćih ljubitelja, tijekom prošlog su desetljeća doživjeli renesansu. Postali su, zahvaljujući malenim radionicama koje su pravljale stare motocikle umornih motora i još umornijeg stila, modne ikone. Postali su obavezan dodatak svakom pravom frajeru i to, zahvaljujući filozofiji skidanja i rezanja nepotrebnih dijelova, dodatak koji izgleda minimalistički i poprilično cool. Ali, problem je s renesansom što poslije nje uvijek dolazi barok.

Nakon desetak godina ubiranja zadivljanih pogleda ljudi koji vole motocikle i ljudi koji vole lijepe stvari, *cafe raceri*, stil cestovnih motocikala koji izgledom podsjećaju na trkaće motocikle iz pedesetih i šezdesetih, zagazili su u svoj barok. Kao da su izgubili inspiraciju, kao da više nisu znali koji

motocikl ogoliti, spustiti, skratiti i kako to uopće napraviti, majstori su iz svojih malenih radionica počeli raditi ono nezamislivo – počeli su dodavati dijelove.

Bitno je biti drugačiji, pa zašto onda ne dodati svom motociklu neki sjajno polirani dio po kojem će se njihovo djelo isticati u moru drugih. Nije trebalo dugo da se minimalistički *cafe racer* motocikli pretvore u bezidejne kopije versajske dvorane zrcala postavljene na dva kotača. Srećom, dogodilo se i nešto pozitivno u tom brisanju granica između klasičnog stila i onoga što se razvilo nakon.

Cafe raceri, kopije trkaćih cestovnih motocikala šezdesetih godina, *street trackeri*, kopije trkaćih motocikala zemljanih ovala i *scrambleri*, kopije nekadašnjih terenskih motocikala – svi su se ti stilovi stopili u jedan kojega je, srećom, podržala i velika industrija. U posljednjih je nekoliko godina svaki veliki proizvođač, koji ima planove ostati proizvođač u budućnosti, proizveo barem jedan model iz te nove kaste šminkerskih motocikala.

Cafe raceri su neudobni motocikli. Iako izgledaju odlično, niske ručke upravljača pretvaraju ih u prelijepe sprave za mučenje. Najudobniji stil motocikla, u kombinaciji s pritajenom agresivnošću, nudi *street tracker*.

Triumph je svojim modelom **Boneville** (lijevo) pokrenuo trend, Moto Guzzi je želeći stijediti ih reinkarnirao svoj **V7** (dolje)

Cafe raceri, street trackeri, scrambleri
– svi su se ti stilovi stopili u jedan kojega je, srećom, podržala i velika industrija. U posljednjih je nekoliko godina svaki veliki proizvođač, proizveo barem jedan model iz te nove kaste šminkerskih motocikala

Njegove povišene ručke upravljača nude udobnost, položaj sjedenja nagnut prema naprijed agresivnost, a snažni motori suvremenih motocikala, naravno, snagu. Upravo je to smjer kojeg su odabrali industrijski proizvođači pri otkidanju svojih komada tržišnog kolača.

Prvi je na scenu stupio **Triumph** svojim **Bonnevilleom**, modelom kojeg proizvode već gotovo šezdeset godina. Naravno, današnji je Bonneville suvremeni motocikl u svakom pogledu, ali s izgledom koji svoj starinski stil vuče upravo iz svog starinskog, šezdeset godina nepromijenjenog izgleda. Visoki upravljač i slavna trkača *flat track* povijest samo su čučali u kutu i čekali da ih netko primijeti. Po tko zna koji put ponovno predstavljen, Bonneville je danas hit.

Jednako je tako **Moto Guzzi** reinkarnirao svoj **V7** model, sad već u trećoj generaciji, također motocikl duge povijesti i trkačeg naslijeđa. Suvremeni motor, gume i ostatak opreme vratili su ga na ulice gradova. Točno tako – gradova. Unatoč prisjećanju na veliku sportsku povijest, unatoč izgledu koji je misli kupaca skretao u smjeru divlje prirode i avanture, ti su motocikli namijenjeni isključivo gradu. Bitno je, uostalom, mušterijama prodati priču.

Tu priču o slobodi i avanturi u velikom su stilu počeli prodavati i BMW svojim **nineT** (dolje) modelom, kao i Ducati legendarnim **Scramblerom** (gore)

Harley
Davidson
Street 750

Mladost je opet
zainteresirana za
motocikle, a sad
si napokon mogu i
priuštiti cool par kotača
za prihvatljivu cijenu

Tu istu priču o slobodi i avanturi u velikom stilu počeli su prodavati još i **BMW** svojim **nineT** modelom, **Harley-Davidson** sa **Street 750**, **Yamaha** s **XJR1300** i **Ducati** svojim **Scramblerom**. Uz pažljivo dizajnirane motocikle ponudili su i mnoštvo dodatnih dijelova kojima su omogućili kupcima da svoje motocikle učine posebnima, da ih učine „slikom sebe”.

Ducati je otišao toliko daleko da je ime Scrambler u potpunosti odvojio od glavnog

KOLIKO LUDO ŽELITE?

Modni motocikli – možda je to najbolji naziv za kategoriju motocikala što zadnjih godina iskaču na tržištu. Donedavno, jedni način za nabaviti motor koji bi nadopunjavao kombinaciju kacige otvorenog lica, visokih, radničkih cipela i plavog jeansa bio je zatražiti pomoć neke od malenih, specijaliziranih radionica. One bi vam zatim izradile poseban, unikatan motocikl. No, ne više. Veliki su proizvođači napokon otkrili kako zaraditi na tom, njima jako sklskom terenu.

Najdalje je tu otišla Yamaha koja je svojim programom **Yard Built** i homologiranjem motocikala koje su dizajnirali najpoznatiji svjetski graditelji. Princip je jednostavan – radionice poput Deus Ex Machine, Wrenchmonkees, RSD-a i mnoštva ostalih preurede neki od postojećih Yamahinih modela, Yamaha legalizira i odobri dijelove potrebne za takvu preradu i kit je gotov. Kupnjom gotovih dijelova, svoju standardnu Yamahu XJR1300 sami možete pretvoriti u El Solitarijevog Big Bad Wolfa, Deusov Project X, Keinov Rhapsody in blue ili bilo kojeg drugog od trideset i četiri do sada dizajnirana motocikla. Fantastično!

FLAT TRACK

Motociklistički sport sličan spidveju, ali na motociklima koji nalikuju cestovnim modelima. Prije Drugog svjetskog rata bio je omiljen motociklistički sport čak i na našim prostorima, ali danas je karakterističan za Ameriku. Ipak, taj predivni sport polako se vraća i u Europu. Cestovni motocikli tog stila nazivaju se **street trackeri**. Italija i Velika Britanija predvode povratkom *trackera*.

I talijanski mikroproizvođač motocikala, Zaeta, uspio je, nošen valom popularnosti, progurati na tržište svoj ekstremni street track motocikl 530 dt

web-mjesta kompanije Ducati i postavio ga kao potpuno samostalno ime, nepovezano sa slikom agresivnih sportskih motocikala kojom se Ducati do tada prikazivao.

Osim nekoliko izvedbi istog osnovnog motocikala, nude još i prigodno dizajnirane jakne, hlače, kacige, cipele, majice, torbe, naočale, satove, rupčiće, kape, boce, šalice, privjeske, upaljače, plakate, bedževe, narukvice, naljepnice, umanjene modele i – platnenu vrećicu za šoping. I to tim redom. I to stvarno funkcionira! Nevjerojatno!

Čini se da ljudi danas ne kupuju automobile radi prijevoza, odjeću radi topline, knjige radi čitanja. Ono što kupujemo je zapravo priča koja stoji iza tih predmeta, kojom sebe želimo definirati. Automobile koji izgledaju sposobni otići na kraj svijeta nikada ne skrenemo s asfaltnih ravnica, jaknu otpornu na ekstremne uvjete nikada ne izložimo kiši, pa zašto bismo onda motocikle puštali da velikom brzinom plešu na zemljanim stazama, stražnjeg kotača što sve više klizi prema van u

dugačkom lijevom zavoju? Dovoljno je da drugi misle kako mi to radimo.

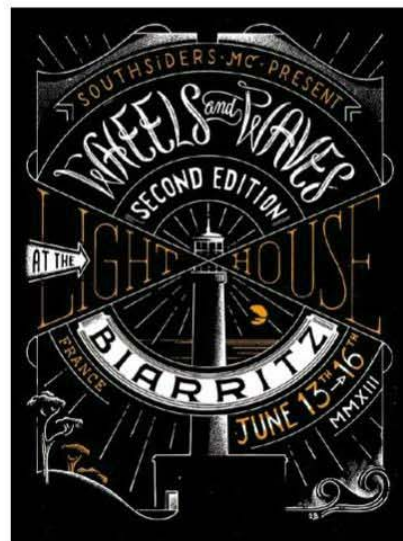
Ipak, neki su taj tsunami stila i priče lukavo iskoristili za svoje male, podle planove. Talijanski mikroproizvođač motocikala, **Zaeta**, uspio je, nošen valom popularnosti, progurati na tržište svoj ekstremni street track motocikl 530 dt i – opstati.

Zapravo, svi su tu pobjednici. Mladost je opet zainteresirana za motocikle, a sad si napokon mogu i priuštiti cool par kotača za prihvatljivu cijenu, starkerje su dobili priliku pokazati koliko su uspješni u životu na sjedalima svojih novih, pomalo, pretjeranih motocikala, a proizvođači? Oni su dobili priliku preživjeti još jedan dan.

Yamaha XJR1300

Modni motocikli – možda je to najbolji naziv za kategoriju motocikala što zadnjih godina iskaču na tržištu. Najdalje je tu otišla Yamaha...

WHEELS AND WAVES – MOTOCIKLISTIČKI FASHION WEEK

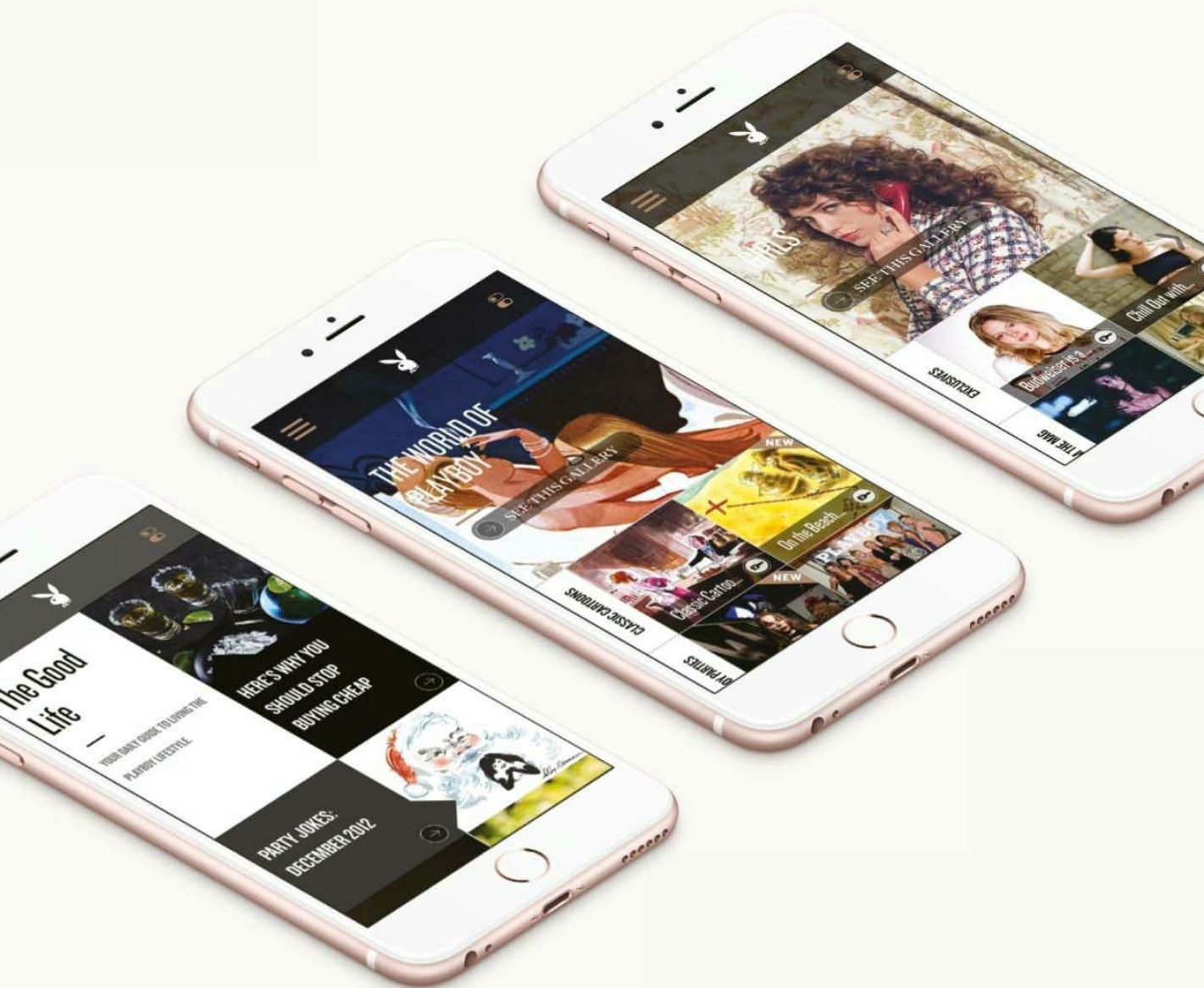
Postoje riječi koje čovjeku pružaju užitek svaki put kad ih izgovori. Biskajski zaljev jedna je od tih kombinacija riječi koja zvuči istodobno sočno i mistično, pogotovo ako nemate pojma o zemljopisu. Svako mjesto, stoga, koje se nalazi na tom komadiću obale Atlantskog oceana mora biti jednako sočno i mistično. Francuski gradić Biarritz, odmah uz granicu sa Španjolskom, zaista je takvo mjesto.

Biarritz je odnedavno središte motociklističkog stila, mjesto koje će učiniti da, ako ne postojite tamo, nećete postojati uopće. Događaj se zove **Wheels and Waves**, a glavni mu je razlog postojanja – vožnja motocikala po snijegom prekrivenim pirinejskim cestama i surfanje na valovima Atlantika. Zapravo, tako je bilo na početku. Od malenog okupljanja nekoćine entuzijasta iz 2009. godine, pa sve do ogromnog svjetskog okupljanja kojeg sponzoriraju teški igrači poput BMW-a, Harley-Davidsona i Yamahe, Wheels and Waves je uspio usput pokupiti glas najvažnije svjetske izložbe alternativnih motocikala.

Tolika mu je važnost da proizvođači biraju upravo taj mali francuski grad za svjetske premijere. Okupljanje je već nekoliko puta preraslo svoju kožu, pa su se morale mijenjati i lokacije održavanja. Još uvijek je sve to u blizini kockarnica, svjetionika i dvorca kraj Biarritza, ali svakim održavanjem pomiče se sve dalje.

Southsiders, ona grupa zaljubljenika koji su sve to pokrenuli, sigurno nisu ni sanjali u što će se razviti njihovih nekoliko dana vožnje i surfanja krajem lipnja...

PLAYBOY CLASSIC

Nagrađivani sadržaj ažuriran svakodnevno.

ANN ARDEN

Stiže nam proljeće! Nema bolje najave omiljenog nam godišnjeg doba od vedre i seksi Ann Arden. Ok, to joj je umjetničko ime. Ona je Ruskinja, Moskovljanka točnije, koja obožava umjetnost i muškarce pomalo staromodnih, finih manira. Priznaje da joj je bilo vrlo ugodno pozirati pred kamerom mlade poljske fotografkinje Magde. Sigurno se slažete s nama da su djevojke obavile odličan posao i vjerujemo da ćemo ih vrlo brzo ponovno spominjati...

SNIMILA **MAGDA TURKEL** / WWW.MAGDATURKEL.PL

MAKE-UP & FRIZURA **JULIA OZDOBA**

SNIMLJENO U VILLA TAKEOFF, ATENA **VILLATAKEOFF.GR**

„Rekla sam ti da ću znati kako privući pozornost!”

MISS OŽUJKA
PLAYBOYEA DJEVOJKA MJESECA

Ann Arden

Ann Arden

3. svibnja 1995.
Moskva
92 / 60 / 90
171 cm / 51 kg

AMBICIJE: vrijedno raditi, studirati umjetnost, promovirati Playboy što duže mogu :) I postati internacionalni model

VOLIM: inteligentne ljude – volim kad mi netko razgovorom stimulira mozak; volim kad frajer ima old school manire; da mi izvuče stolicu kad idem sjesti, pridrži vrata ili otvori vrata automobila

NE VOLIM: arogantne, nepristojne ljude napuhanog ega; nedostatak higijene kod nekoga mi je posebno odbojan

PUTOVANJE IZ SNOVA:
Bora Bora

PLAYBOY ŠALU NA STRANU

Nakon 35 godina poštar odlazi u mirovinu i odrađuje svoj zadnji dan. Od jedne obitelji dobije nalivpero, od druge privjesak za ključeve, a kad je pozvonio na trećim vratima, otvori mu raskošna plavuša. Uze ga za ruku, povede u spavaću sobu gdje provedu dva sata u najluđim vratolomijama. Nakon tuširanja spremi mu doručak (jaja sa šunkom, iscijeđeni sok od naranče...), pa mu još i dade novčanicu od 50 kuna. Dok je on tako jeo, upita je: „Možeš li mi objasniti sve ovo...“

Plavuša reče: „Jučer sam mužu rekla da naš poštar ide u mirovinu i da trebamo nešto napraviti za njega, a on mi reče: 'Jebi ga, daj mu 50 kuna...' A doručak je bio moja ideja.“

U malom parku stoje dva kipa: jedan prikazuje golog muškarca, a drugi голу ženu. Gledaju jedno u drugo već stotinu godina. Jednog dana s neba se spusti anđeo i oživi oba kipa.

– Kao nagradu za vaše strpljenje tokom svih ovih vrućih ljeta i ledenih zima, dajem vam život na pola sata kako biste uradili ono za čim najviše žudite – reče anđeo. Kipovi se značajno pogledaju i otrče u grmlje. Anđeo je čekao dok se iz grmlja čula vriska i cika. Poslije 15 minuta kipovi se vrate zadihani i nasmijani. – Ostalo vam je još 15 minuta – kaže im anđeo. – Sjajno! Hoćemo li ponovo? – upita muški kip. – O, da, molim te – odgovori ona. – Ali, sada se mijenjamo: ovaj put ću ja držati goluba, a ti mu seri po glavi!

Pita Fata Muju: – Mujo, čula sam da si vidovit. Možeš li i mene to naučiti, pa da i ja budem? – Naravno da mogu. Evo ovako: Fato, skini džemper! Fato skine džemper. – Fato, skini bluzu. Fato skine bluzu. – Fato, skini suknju. Fato skine i suknju: – Mujo, je li ti to možda hoćeš da me jebeš? – Eto Fato, vidiš da si vidovita!

Čovjek pobjegne iz zatvora gdje je proveo 15 godina i odmah provali u neku kuću tražeći novac. U spavaćoj sobi nailazi na mladi par u krevetu. Naređuje muškarcu da izađe iz kreveta i veže ga za stolac.

Dok je privezivao djevojku za krevet, popeo se na nju, ljubio joj vrat i šaputao na uho, a onda je naglo ustao i otišao u kupaoonicu.

Dok je bio tamo, muž na brzinu govori svojoj ženi:

– Čuj, ovaj tip je osuđenik koji je pobjegao iz zatvora, pogledaj mu odjeću. Vjerojatno je proveo mnogo vremena u zatvoru i nije vidio ženu godinama. Primijetio sam kako te poljubio u vrat. Ako želi seks, ne odupiri se, ne žali se, učini sve što ti on kaže. Zadovolji ga bez obzira koliko ti je sve to odvratno. Sigurno je jako opasan. Ako ga razljutimo, ubit će i tebe i mene. Budi jaka, medena, volim te...

Žena šapući odgovara:

– A ne, on nije ljubio moj vrat. Samo mi je šapnuo na uho da je gay i onda mi rekao da si mu jako sladak. I pitao me imamo li vazelin. Rekla sam mu da je u kupaonici... Budi jak medeni, i ja tebe volim!

U radno vrijeme žena sreće na ulici svog muža koji je u ruci nosio buket cvijeća.

Sva bijesna pita ga:

– Kome nosiš to cvijeće?

Iznenadeni muž odgovara:

– Tajnici...

Žena je na rubu histerije, urla:

– Znači tako – tajnici cvijeće, a ženi kurac!

Muž sleže ramenima:

– Hoćeš li ti onda cvijeće?

Vraća se muž s posla, iz druge smjene, i pita ženu: – Što ima dobrog za večeru?

Žena se koкетно nasmiješi i odgovara:

– Možda ja?

A on joj na to odgovori:

– Pa znaš draga da ne smijem ništa masnoga...

Mel Gibson

Nakon desetogodišnje pauze od režije, lani se vratio s hvaljenim i financijski uspješnim „Grebena spašenih”. Mela Gibsona (61) mnogi su prerano otpisali

RAZGOVARAO RÜDIGER STURM

Izgleda kao divljak. I često se i ponaša tako. Hollywood ga je već bio otpisao. No nakon deset godina Mel Gibson ratnim filmom „Grebena spašenih” (*Hacksaw Ridge*) proslavio je, krajem prošle godine, svoj veliki povratak u redateljskoj ulozi.

01 Dugo vas već nismo vidjeli...
Što da kažem? Napravio sam pauzu.

02 Moglo bi se reći, prisilnu pauzu. U filmskom svijetu ste zbog svojeg divljaštva bili nepoželjna osoba.
Vjerujem da su mi u međuvremenu oprostili. Imao sam čak i kolegica poput Jodie Foster koje su me podržavale. Jodie je zapravo najbolja!

03 A što je sa antisemitskim izjavama koje ste u pijanom stanju davali?
To su mediji napuhali. Uvijek sam sa židovskom zajednicom imao prilično dobar odnos.

04 Dakle, puno ste bolji čovjek nego što mnogi vjeruju?
Pun sam slabosti i mana. Kao i svatko od nas. I pokušavam te slabosti i negativne sklonosti nadići i stalno raditi na sebi. To je stalna borba i najveći izazov u mom životu. A ta

se borba dobiva na način da se čovjek odluči za ljubav.

05 Od borca ste postali ljubavnikom?

Reći ću to ovako, kako bih konačno imao razlog da govorim o „Grebenu spašenih”: možda je taj film dobar primjer kako ta borba izgleda. U ovom filmu temeljenom na istinitom događaju radi se o vojniku koji žrtvuje svoj život za druge ljude. Kao vojnik u sanitetu izložio se najžurnijim situacijama kako bi spasio svoje prijatelje, suborce, kao i neprijatelje.

06 Biste li i vi mogli tako nešto?
Otići u rat bez oružja jer nikoga ne bih želio ubiti? To nemam želju otkriti. Na sreću, nikad nisam bio prisiljen na takvo što. U svakom slučaju, divim se takvom čovjeku. Stoga je doista zaslužio da ispričamo njegovu priču.

07 Što pokreće tog junaka?
Inspirirala ga je njegova vjera. Kada vjeruješ u neku višu silu, možeš u sebi pokrenuti prirodne snage i ostvariti nešto za što čovjek inače nije sposoban. U osam sati transportirao je 75 ranjenika niz golemi brijeg. A on sam nije imao ni 80 kilograma...

08 Zazivate li i vi više sile kako biste mogli raditi svoj posao?

Naravno. Droge! (smijeh) A sad za ozbiljno. Potrebna ti je vjera kako bi u tome uspio. Uzmite na primjer „Greben spašenih” za koji sam imao samo polovinu budžeta u odnosu na „Hrabro srce” (*Braveheart*). Dakle, imao sam na raspolaganju 40 milijuna dolara. To je za takav jedan film ništa. Unatoč tomu, želio sam da izgleda grandiozno. Bilo je dana kada sam mislio: „Kako ću to uspijeti?”

09 Zašto vas više ne žele financirati?

To se ne odnosi samo na mene. U neovisne produkcije, koje ja trenutno radim, jednostavno se više ne ulaže. Nitko ne želi riskirati.

10 Iako ste, kao redatelj „Pasije”, snimili jednu od najuspješnijih neovisnih produkcija?

To je bila iznimka. Tada su se svi bojali tog projekta. Nismo mogli pronaći nijednog većeg distributera, stoga smo morali film gotovo sami plasirati na tržište.

11 Ulazite li kao redatelj u kompromise kad već sve mora biti što jeftinije?

A što vi mislite?! To je pravi test izdržljivosti kad stalno morate izvlačiti zeca iz šešira. Pogotovo kad nemate ni šešir. No „Hacksaw Ridge” sam pokazao probnoj publici i rekli su: „Auu, ovaj film izgleda kao jedan od onih koji su se prije snimali!”

Danas je sve prepuno specijalnih efekata. I za te smiješne ekranizacije daje se sav taj novac.

12 Vi te blockbustere ne gledate?

Neki od njih su mi se svidjeli. „Čuvari galaksije” (*Guardians of the Galaxy*) je bio stvarno smiješan, kao i prvi dio „Iron Mana”. Ostali se filmovi stalno ponavljaju. Koliko bih još nastavaka „Spidermana” trebao pogledati?

13 Vezano uz „Iron Mana”, Robert Downey Jr. vas je uzeo u obzir

„Više ne vozim Harleya, jer nemam one reflekske otprije. Sve u svemu, gledam na to ovako: biti na početku 60-ih je još uvijek bolje nego biti na početku 70-ih

kao redatelja četvrtog nastavka. Bi li vas to zanimalo?

To bi moglo biti zabavno. Samo bih trebao smisliti ideju kako da ga učinim što originalnijim. Ne želim se ponavljati.

14 Robert Downey Jr. se borio s ovisnošću o drogama, vi ranije s alkoholom. Postoji li za bivšeg alkoholičara uvijek razlog za nadu?

Da, to bih odmah potpisao. I sam sam upoznao neke uvrnute tipove koji su ponovno izašli na pravi put. I kad imaš tamnu prošlost, uvijek se možeš promijeniti.

15 U kojoj mjeri ste se od tog vremena promijenili?

Imam mnogo više katrana u svojim plućima. No, kao što sam već rekao, smatram da sam postao boljim čovjekom. Zreliji.

16 Nemate problema s činjenicom da starite?

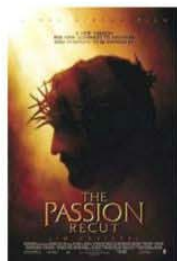
Za svoj 60. rođendan priredio sam zabavu. Naravno da postoje trenuci kad želim ponovno imati svoju mladenačku energiju. I osjetim nostalgiju kad čujem neku staru pjesmu. No, ne možeš imati sve.

17 U kojim trenucima biste se rado opet osjećali mladim?

Kad se previše savgnem i istegnem mišić. Mnogo se lakše povrijedim nego prije, iako i dalje vježbam u teretani.

18 Na filmskom platnu djelujete još prilično agilno – kao nedavno u akcijskom filmu „Blood Father”.

Da, u njemu sam se poprilično tukao. No, ne tako davno zadobio sam ozljedu na vratu. I više ne vozim Harleya, jer nemam one reflekske otprije. Sve u svemu, gledam na to ovako: biti na početku 60-ih je još uvijek bolje nego biti na početku 70-ih.

VELIKI POVRATAK U REDATELJSKI STOLAC

Mel Colmille Gerard Gibson, glumac i redatelj, rođen je 3. siječnja 1956. u Peekskillu, New York. Kad je imao 12 godina s roditeljima se preselio u Sydney. Najpoznatiji je kao akcijski junak u ulozi Martina Riggsa u „Smrtonosnom oružju”, buddy cop filmskom serijalu, te kao Max Rockatansky u prva tri Pobješnjela Maxa, postapokaliptičnoj sagi.

Godine 1995. Gibson je producirao, režirao i glumio u epskoj povijesnoj drami **Hrabro srce**, za koju je osvojio Zlatni globus i Oscara za najboljeg redatelja, uz Oscara za najbolji film. Devet godina poslije režirao je i producirao financijski uspješnu i kontroverznu biblijsku dramu **Pasija**. Pohvale kritike za svoj redateljski rad dobio je i 2006. za akcijsku avanturu **Apocalypto**, čija se radnja zbiva u Srednjoj Americi tijekom ranog 16. stoljeća. Nakon desetogodišnje pauze od režije, lani se vratio s hvaljenim i financijski uspješnim **Grebenom spašenih** nominiranim za osam Oscara (uz ostalo i Gibson za režiju).

19 Jeste li danas bolji glumac nego što ste bili prije?

Nadam se. Mnogi ljudi s vremenom propadaju. Ja jednostavno pokušavam održati svoju maštu živom. No, na svom naboranom licu ne mogu mnogo promijeniti.

20 Ima li nešto što u današnjem svijetu smatrate čudnim?

Pa dobro, sa stvarima poput Facebooka, Twittera i sličnog se ne snalazim. Time se bave moja djeca, ja ne. Moja je filozofija: ja ne *tweetam*, radije prdim.

21 Jesu li i vaša djeca u šoubizu?

Dvojica mojih sinova su u branši – jedan od njih je imao manju ulogu u „Hacksaw Ridgeu”, drugi radi kao snimateljski tehničar.

22 Imate osmero djece. Koliko vam je očinstvo bilo stresno dosad?

Svakako se ne može usporediti s majčinstvom. Pritom posebno mislim na svoju bivšu ženu koja je odgojila sedmero moje djece. Ja sam tu bio samo pomoć, a i inače sam odlazio i radio svoje.

23 Pričinja li vam još zadovoljstvo da slijedite svoje interese?

Apsolutno. Makar, da bi ljudi danas dolazili pogledati neki film samo zato što ti u njemu glumiš – toga više nema. No želim i dalje producirati filmove, a možda u pokojem i glumiti.

24 Je li vas barem malo povrijedio kad ste pogledali „Mad Max IV”? Teoretski ste vi mogli igrati glavnu ulogu.

Prije dvanaest godina bili smo već spremni za taj film. No tad su nastali problemi s budžetom i studijem. Od mene se očekivalo da osobno namaknem još novca. A zatim se sve raspalo.

25 Kako vam se sviđa novi „Mad Max”?

Cool! Na premijeri u Los Angelesu sjedio sam pored redatelja Georgea Millera i promatrao kako se te grandiozne slike razvijaju pred mojim očima. A tek scenarij – izvrstan! Vizualno je bio mnogo spektakularniji od prošlih nastavaka. No da budem iskren, bio bih prestar za tu ulogu.

IDI VIDI VIDI

PRIJEVODI I LEKTURA
(u ponudi 50 jezika)

KNJIGOVODSTVENE USLUGE

IDI VIDI d.o.o.
Ulica kralja Petra Svačića 2, Velika Gorica
01 5530 561 :: 095 9136 892
www.idividi.hr :: idividi@idividi.hr

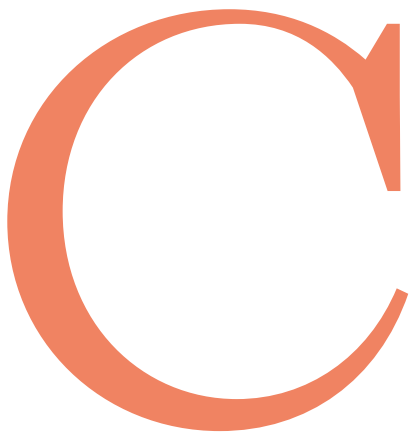
VIRTUALNO SEKSUALNO ZADOVOLJAVANJE

Pornografski film virtualne realnosti je izdanak unosne, stare veze između tehnologije i erotike. Playboy je otputovao u vilu na Beverly Hillsu kako bi pogledao iza kamera najškakljivijeg sadržaja 30 milijardi dolara teške mašinerije industrije virtualne realnosti

PIŠE JESSICA P. OGILVIE

hristie Stevens je na koljenima i bulji u Isiahu Maxwella širom otvorenih usta. Njezine grudi poskakuju sa svakim pokretom glave, a platinasto plava kosa spušta se u valovima niz njezina gola leđa lagano dodirujući vrh tetovaže na sakralnoj kosti. „Moj muž,” kaže, hvatajući Maxwellovu ogromnu muškost objema rukama i gledajući mu direktno u smeđe oči, „nikad ne bi ovo pokušao”.

Desetak muškaraca stoji uokolo gledajući ovu scenu u različitim stanjima neugode. Trojica od njih su reporteri i ovo je najbolji dan u njihovom životu. Dvojica su tehničari poduzetnici koji oprezno istražuju pornografsku industriju kao sredstvo za financiranje njihovih start-up poduzeća u virtualnoj industriji. Ostali su pripadnici industrije za odrasle, a ovo je za njih samo još jedan dan na poslu.

Snimanje koje je organizirala kompanija za snimanje filmova za odrasle BaDoink, izgleda prilično uobičajeno dok se snimaju pornografske scene. Stevens luta oskudno namještenom modernom vilom na Beverly Hillsu na pet katova u čarapama iznad koljena i prozirnom grudnjaku dok joj njezin šminker tu i tamo popravljiva šminku. Tridesetogodišnja glumica, visoka 1,55 cm radi svoj posao; u ovom filmu ona glumi kućanicu koja se dosađuje i koja sa seksualnim namjerama prilazi putujućem prodavaču usisavača koji ništa ne sumnja.

No ovo snimanje označava prekretnicu za pornografiju i tehnologiju uopće; snima se za virtualnu realnost, hardver koji se prošle godine pojavio u prodavaonicama.

Stevens je zaposlena u pornografskoj industriji pet godina i glumila je u više od 250 produkcija. No ovo je prvo što je snimila za virtualnu realnost. I dok ne zna što je još danas čeka, zaključak za tebe, potrošača je jasan: Stevens se ne seksa s Maxwellom. Ona se seksa s tobom. Mnogo scena u prvom licu je snimljeno u modernoj pornografskoj

industriji. U većini njih, muški glumac snima glumicu dok se seksaju.

Muškarčev se lice rijetko pojavljuje, tako da filmske sekvence prikazuju otprilike ono što bi gledatelj vidio da se on seksa sa glumicom. Pornografski film u virtualnoj realnosti odnosi ovaj koncept na novu razinu, ne samo slamaajući četvrti zid nego ga potpuno uništavajući. Kada pričvrstite slušalice za virtualnu realnost, fizički svijet oko vas nestaje. Umjesto da gledate u kompjuterski ekran, preneseni ste u sobu u kojoj je glumica. Vaše ruke nisu zaposlene tipkovnicom ili mišem. Vi više ne promatrate fantaziju – vi je doživljavate! Mnogi stručnjaci vjeruju da ova nova razina erotskog eskapizma navješćuje budućnost pornografskog filma i k tome budućnost same tehnologije.

Pornografija ima proslavljenu povijest kao slučajni glasnik tehnologije. Prema tehnološkim stručnjacima i osobama iz uskog kruga pornografske industrije, kada novi uređaj učini pornografski film dostupnijim, taj pornografski sadržaj pomaže i uređaju da se probije na tržištu.

„Ljudi koji su spremni platiti za pornografski film populariziraju i tehnologiju”, kaže Jonathan Cooper-Smith, tehnološki povjesničar na teksaškom A&M Sveučilištu. „To snižava cijenu”.

TA MUDROST PROIZLAZI iz zdravorazumskog poimanja da su ljudi biološki predisponirani da gledaju erotске slike. Kako biste shvatili koliko daleko ova povezanost seže, možemo se okrenuti našim pouzdanim neandertalskim prethodnicima. Njihovi špiljski crteži mogu se interpretirati samo na jedan način, veli Bryant Paul, fakultetski suradnik na Kinsey Institutu. To su bile „same stidnice. Špiljski ljudi su se uzbuđivali na to”, kaže.

Praksa skiciranja nagih ženskih tijela nastavljala se tisućljećima kao što se može otkriti brzim krugom oko bilo kojeg muzeja lijepe umjetnosti. Zatim, 1839. godine, izumljen je prvi praktični proces fotografiranja – dagerotipija. Unutar sedam godina, viktorijanski pornografi osmislili su prvu svjetsku fotografiju sa sadržajem za odrasle. Taj se uzorak ponovio izumom kamere za

snimanje filmova 1889. godine; sedam godina kasnije, snimljen je prvi pornografski film: *Le Coucher de la Mariée*, u kojem se pojavila kabaretistica Louise Willy kako izvodi strip-tiz u svojoj spavaćoj sobi.

Kada su se video kasete i elementi za smještaj aparata za zabavu pojavili na američkim policama 1977., gledanje porno filmova se ponovno preokrenulo jer su ljudi shvatili da mogu gledati filmove za odrasle kod kuće. Do kraja desetljeća video filmovi za odrasle činili su više od polovice svih kaseti prodanih u SAD-u. „Uvođenje video-rekordera i playback,” kaže Frederick Lane, autor knjige *Obscene Profits: The Entrepreneurs of Pornography in the Cyber Age*, „bila je najtemeljnija promjena u konzumiranju pornografije u ljudskoj povijesti.”

Stoga ne iznenađuje da su se, kada je internet postao dostupan masama u 1990-ima, svakakve loše stvari počele događati. Kao i njihovi preci, konzumenti su gotovo odmah počeli koristiti novu tehnologiju kako bi gledali ljude kako se seksaju. Pornografi su u međuvremenu imali sadržaj koji se lako mogao prenamijeniti: već postojeće sekvence mogle su biti izrezane, montirane i prodane internet stranicama. Internetska pornografija brzo je postala prva industrija koja je profitirala od online prodaje.

Prema izvješću Nacionalnog vijeća za istraživanje, u 2001. godini internetska industrija za odrasle u SAD-u je uprihodiла oko milijardu dolara; do 2013., sve pornografske internetske stranice bile su posjećeniје od Netflixа, Amazona i Twittera zajedno. Zatim je 2016. došla virtualna realnost.

Virtualna realnost kakvu poznajemo postoji od 2012. kada je 19-godišnji Palmer Luckey lansirao Kickstarter, što je postao prvi svjetski lako uporabljiv i komercijalno uspješan set sa slušalicama za virtualnu realnost – Oculus Rift. Luckey je stvorio Oculus imajući na umu gejmere, no nakon što je njegov uređaj prikazan na E3 sajmu 2012. godine, bio je zatrpan ponudama velikih tehnoloških investitora. Njegov Kickstarter skupio je 2,4 milijuna dolara.

Godine 2014., Mark Zuckerberg kupio je Luckeyjevu kompaniju, Oculus VR, za dvije milijarde dolara. Moderni sadržaj koji nudi

Sinkronizirajući muški masturbator na scene virtualnog porno filma, program FeelPornStars, omogućava korisnicima da fizički iskuse scenu u realnom vremenu

virtualna realnost je ne mnogo više od prenamijenjenih slika na 180 i 360 stupnjeva; istu tehnologiju koristi i Google Maps. Uz Oculus i Google, glavni igrači koji donose te slike konzumentima putem novih vizualnih uređaja su Sony, Samsung i HTC Vive.

Kompanije za zabavu odraslih koje mnogo investiraju u pornografski sadržaj virtualne realnosti uključuju BaDoink, Naughty America, VirtualRealPorn, Czech VR i VR Bangers. Te tvrtke (a neke od njih gostuju na današnjem snimanju) suočavaju se sa dvije primarne prepreke: doznati kakav sadržaj u virtualnoj realnosti konzumenti žele i odlučiti kako ga najbolje snimiti.

Sam Burton je vlasnik Holotrope VR, čiji je suosnivač i kojim je želio razviti nove tehnike za snimanje virtualne realnosti. On dolazi iz filmske i televizijske industrije no njegovo start-up poduzeće radi na relativno nepoznatom teritoriju, tako da još ne dolazi mnogo novca iz opće prihvaćenih područja poslovanja koja zaziru od rizika.

„Kompanije s kojima obično surađujemo baš i ne stavljaju svoj budžet na raspolaganje,” kaže. „Industrija za odrasle je počela trošiti novac. Nije da su važni samo dolari, no mi smo start-up tvrtka”.

Kad je Burton zaprimio BaDoinkov poziv da snimi današnje scene, „to se činilo kao dobra prilika za ulaganje novca u istraživanje

Christie Stevens je zaposlena u pornografskoj industriji pet godina i glumila je u više od 250 produkcija. No ovo je prvo što je snimila za virtualnu realnost

i razvoj te za snimanje u većoj dimenziji,” govori. I tako se našao u ovoj kući na Beverly Hillsu, pokušavajući ne biti prenapadan kad Stevens hoda po kući obnaženih grudi.

KAKO BI SNIMIO SCENU s njom i Maxwellom, Burton je donio dva različita seta višestrukih kamera. Jedan uključuje višestruke GoPro kamere konfigurirane s uređajima od 360 stupnjeva. Drugi uključuje dvije kamere s lećama s efektom ribljeg oka, kuta gledanja od 180 stupnjeva koje su dizajnirane da oponašaju ljudsko oko.

Iskustvo konzumenta koji će kasnije gledati tu snimku može se opisati samo kao uranjanje – kako je obećano – u novu stvarnost. Nakon što stave set sa slušalicama za virtualnu realnost, korisnici će osjetiti kako se njihovo okruženje zamjenjuje ovom dnevnom sobom, čitavom u bijelom i bež kaučem. Njima na lijevo bit će spektakularan pogled

na Los Angeles; na desno vrata kroz koja je Maxwell – u ulozi prodavača usisavača – upravo ušao. A ispred njih će biti Stevens koja stoji na plišanom sagu i izvlači se iz svoje košulje, zatim suknje i čarapa te se polako spušta na koljena kako bi obavila *felacio*.

Punoća uranjanja u tu scenu ne može se prejako naglasiti. Pornografski film virtualne realnosti toliko obuzima da kada se set sa slušalicama skine nakon 25 minuta (ili pet, ovisi), potrebno je dobrih 10 sekundi kako bi se ponovno priviknuli na svijet u kojem stvarno živite. Iskustvo je potresno i pruža nevjerojatnu spoznaju da je masovnom uporabom virtualne realnosti konzumentima koji to žele omogućeno da uistinu iskoče iz svojih života.

Ne možemo ne pomisliti na u sociološkom smislu čudne muškarce koji će odlučiti da je seks u virtualnoj realnosti jednostavniji – i pruža jednako zadovoljstvo – kao seks

Set za snimanje uključuje višestruke GoPro kamere konfigurirane s uređajima od 360 stupnjeva, te dvije kamere s lećama s efektom ribljeg oka koje su dizajnirane da oponašaju ljudsko oko

s pravom ženom, no bez vezivanja ili bilo kakvih društvenih manira. Prednosti virtualne realnosti su neupitne, a Facebook je u tome predvodnik.

Na svojoj trećoj godišnjoj konferenciji prošle godine, Oculus Connect kompanija je otkrila mnoštvo novih projekata za virtualnu stvarnost, uključujući Oculus Avatars, program koji omogućuje konzumentima da kreiraju svoje osobne avatare koristeći prilagođene oblike lica, odjeću i tonove boje kože (metalik zlatna, šumska zelena i sjajna ljubičasta).

Mike Howard, projektni menadžer Oculus Avatarsa, rekao je okupljenima da postoji „više od milijardu opcija aranžiranja” za kreiranje svog vlastitog virtualnog sebe. Proširujući koncept avatara u budućnost i u domenu seksa, koju je Facebook sramežljivo odbijao, znači da ćemo uskoro imati opciju – postati idealizirane (ili potpuno umjetne) verzije sebe. Nisi mogao „okrenuti” zgodnu navijačicu u srednjoj školi? Postani poznati igrač nogometa u virtualnoj realnosti. Naravno, ni navijačica nije ona za koju kaže da jest – no kakve ima veze?

FACEBOOK NIJE JEDINI PIONIR u području virtualne realnosti, a neki od njegovih konkurenata fokusiraju se isključivo na pornografiju. Među najinovativnijima je Kiiroo iz Amsterdama. Nakon što je prvi lansirao liniju seksualnih pomagala kojima se može upravljati s miljama udaljenosti, Kiiroo je razvio i program kojim se pokušava premostiti najčešće citirani manjak virtualne realnosti: možeš vidjeti i čuti što se događa, no ne možeš i osjetiti.

Sinkronizirajući muški masturbator na scene virtualnog porno filma, program FeelPornStars, omogućava korisnicima da fizički iskuse scenu u realnom vremenu. Na primjer: dok gledaš Stevens kako izvodi *felacio* na tvom setu sa slušalicama, tvoj masturbator će se pokretati zajedno s njom.

Nisu svi uvjereni da će porno virtualna realnost i uspjeti. Ako je postava programa previše vremenski odužena, kaže Bryant Paul, može izostati rezultat za konzumente koji žele brzo svršiti. „Ako ga možeš učiniti toliko jednostavnim za korištenje poput mog kompjutera, odlično,” kaže. „No ako stvaras tehnologiju koja će to otežati, ne vjerujem da će uspjeti”.

Od kraja prošle godine, hardver virtualne realnosti nije se prodavao prema očekivanjima. U listopadu je tvrtka za istraživanje

interaktivnih medija SuperData predviđela u 2016. godini prodaju seta sa slušalicama za virtualnu realnost u 16,16 milijuna primjeraka. Do studenog, to je predviđanje smanjeno na 4,12 milijuna.

Slabi početak najviše se pripisuje visokoj cijeni uređaja virtualne realnosti (jedan set sa slušalicama može dostići cijenu i od 800 dolara), činjenica zbog koje konzumenti i tehnološke tvrtke još ispipavaju načine najboljeg korištenja te tehnologije i uklanjanje obavezne aplikacije za virtualnu realnost.

No stručnjaci su i dalje optimistični. DigiCapital, koji savjetuje tvrtke koje se bave virtualnom realnošću, predviđa da će do 2020. prihod od sadržaja virtualne realnosti i popratnih setova doseći 30 milijardi dolara. A zasad, jedno je sigurno. „Ono što je dokazano dosad,” kaže Burton, „jest da će ljudi plaćati za porno sadržaje”.

Vratimo se na Beverly Hills. Christie Stevens se suočava s nekim problemima u snimanju za virtualnu realnost koje još treba izgladiti. Ona i Maxwell su započeli vaginalni odnos koji traje dulje vremena, no on joj baš nije od pomoći. Obično je zadatak muškog porno glumca da pomogne glumici da izgleda dobro – stavljajući je pod pravi kut, pobrinuvši se da su joj leđa svinuta, a grudi

da se vide – no ovdje, kamera je pričvršćena na Maxwellovo rame kako bi pružila najbolji mogući kut gledanja.

Njegovi glavni zadaci su ostati čvrst i ne micati se. Stoga Stevens obavlja sav posao. Gleda naprijed i jaše ga umećući njegov penis u svoju vaginu dok održava kontakt očima s kamerom. Potom ustaje, okreće se i stavlja ga ponovno dok gleda unatrag prije nego što konačno krene u nešto što se može nazvati samo seksualni sklekovi tricepsima – gledajući ponovno prema naprijed, Stevens svoja stopala raskorači oko Maxwellovih bokova, ruke stavlja na stolicu iza sebe i sklizne na njegov penis sve to održavajući se u položaju raka koji izgleda vrlo neudobno.

Montaža još nije moguća u virtualnoj realnosti, pa Stevens nastavlja s tom seksualnom akrobatikom za jednu 25-minutnu scenu bez prekida. To znači da se ne može navlažiti, obrisati znoj ili odmoriti mišiće koji se tresu.

Je li bilo teško, pitam ju kasnije, angažirati se u toliko zahtjevnom fizičkom radu? „Bit ću iskrena,” kaže. „Bilo je tu dosta posla”. Je li bilo teže uzбудiti se nego što bi to bilo da je recimo bila na krevetu s partnerom koji sudjeluje u svemu tome? „Bilo je OK,” kaže.

Nakon svega, dodaje, tapkajući svoje oznojeno čelo, „to je samo seks.”

Mirakul za prestiž

I ove su godine na Zagrebačkom sajmu nautike golemu pozornost svih posjetitelja izazvale motorne jahte **Mirakul** iz zagrebačkog Markuševca

Podno Medvednice, u zagrebačkom Markuševcu, s velikim optimizmom i zanesenošću, baš kao i prvih dana (prije više od deset godina kad su krenuli projekt), stvara se Mirakul, i te kako ugledno ime u svijetu nautike. Tvrtka „Grginić jahte” proizvođač je prestižnih plovila na svjetskoj razini, što se samo potvrdilo na nedavno održanom Sajmu nautike u Zagrebu.

PIŠE
GORDAN
BALOKOVIĆ

Iza cijele priče krije se Klaudio Grginić koji je iz ljubavi prema moru i brodovima krenuo u pustolovinu svog života, da bi i danas s jednakom zanesenošću, entuzijazmom i ljubavi pomno birao nove materijale i tehnike proizvodnje za svaki Mirakul posebno. Stoga je i svaki brod poseban na svoj način te odiše nekom osobnošću...

Na Zagrebačkom velesajmu ove godine premijerno je predstavljen redizajnirani Mirakul – 30 S SPORTOPEN s dva dizelska motora Volvo penta D3, snage 2x 140 KS sa Z-pogonom aquamatic, a prvi su put na Mirakul 30 montirali i benzinski motor snage 350 KS s ugrađenim Volvo penta FWD (forward drive) pogonom.

Grginićeva motorna jahta Mirakul 40 proglašena je 2015. hrvatskim brodom godine po izboru nautičkog portala NauCat što ima posebnu težinu jer konačnu odluku o najboljima donose sami brodograditelji, dakle struka koja je direktno involvirana u njihov razvoj i izgradnju.

– Motorne jahte Mirakul 30 te njezin veći brat Mirakul 40 plove Jadranom u velikom broju; naši kupci su i iz Slovenije, Italije i Austrije, a zanimljivo je da jedan Mira-

kul 30 plovi Dunavom. Tržite smo pronašli i izvan granica EU tako da možete vidjeti Mirakul 30 kako plovi u Švicarkoj na Bodensee-u, a jedan Mirakul 40 je u Crnom moru u vlasništvu kupca iz Ukrajine gdje je naš brod svojim izgledom i luksuzom jednostavno osvojio tamošnji jetset – ponosno nam govori Klaudio Grginić.

U njihovoj se ponudi nalazi i gumenjak Shark BF koji je u svojoj kategoriji plovila poznat ne samo zbog svoje kakvoće i lijepog dizajna, već i stoga što kupci imaju mogućnost izabrati boju po želji.

Mirakul 30 Hardtop i dalje je najprodavaniji model koji u svojoj klasi (nešto više od 9 metara dužine), predstavlja pravi mali putujući apartman pun luksuza i udobnosti. Ima dvije spavaće sobe, salon, kuhinju i kupao-nicu te je pogodan za višednevna krstarenja.

Tamburaški sastav „Gazde” podržava i od samih početka prati „Grginić jahte”

SNIMIO
ROMEO
IBRIŠEVIĆ

Ovaj model postoji i u *open* varijanti.

Za one sa dubljim džepom tu je 12-metarski Mirakul 40 koji se ističe svojim atraktivnim linijama, vrhunskom kvalitetom i sportskim izgledom.

Mirakul 40 *hardtop* ima baš sve karakteristike luksuzne motorne jahte, kao što je stakleni panoramski krov, garaža za pomoćni čamac, veliki kokpit, a unutrašnjost pruža potpuni komfor jer ima tri kabine za spavanje, veliki salon, kupaonicu, a za gurmane na raspolaganju je i velika kuhinja uz minibar u kokpitu.

– Uz sve to bavimo se i iznajmljivanjem naših plovila te posjedujemo vlastitu *charter* flotu stacioniranu u Biogradu te nudimo budućim kupcima mogućnost da se okušaju u vožnji prije kupnje. A nakon kupnje im nudimo mogućnost za servis i održavanje plovila, zimski vez, a u planu su nam i neki projekti poput vlastite marine... – kaže Grginić

Na kraju još doznajemo da nekoliko kupaca u svom vlasništvu ima dva ili više Grginićevih plovila što je svakako važno za istaknuti jer samo onda kada ste zadovoljni onim što kupite, ponovno kupite isto... 📌

Naše atraktivne hostese dodatno su uljepšale ambijent izložbenog prostora „Grginić jahti“

Skriveni kovač teniskih šampiona

Tenis nikad nije toliko ovisio o fizici, ma koliko nostalgičari prizivali vremena u kojima su dominirali „umjetnici”. **Slaven Hrvoj** (39) o tome svjedoči iz prve ruke, budući da se već 15 godina bavi pripremom tenisača i tenisačica, među kojima su i Čilić, Karlović i Ana Konjuh

PIŠE
**VLADIMIR
ZRINJSKI**

SNIMIO
**ROMEO
IBRIŠEVIĆ**

Kada bismo radili popis najvećih pothvata hrvatskog tenisa u ovom desetljeću, u najužem krugu našli bi se Marin Čilić, Ivo Karlović i Ana Konjuh. Čilićev US Open iz 2014., iskovan nakon ITF-ove svinjarije s navodnom doping-aferom, i tenis koji je tog ljeta igrao u New Yorku, i danas djeluju nestvarno. Karlovićeve rekorde na ATP Touru, kako u asovima tako i u dugovječnosti, fenomen su koji svjetskim medijima ne može dosaditi. Meteorski uspon Ane Konjuh u seniorski tenis, bljeskovi poput osvajanja Nottinghama ili četvrtfinala US Opena, garancija su uzbuđive budućnosti.

Svim događajima zajedničko je da su iza zvijezdane prašine skrivali istog čovjeka, o kojem javnost može čuti rijetko ili nikada. Njegovo je ime **Slaven Hrvoj**, rođeni je Zagrepčanin i trenutno je vodeći hrvatski autoritet za kondicijsku pripremu u tenisu.

Vrhunska pripremljenost u tenisu je danas *conditio sine qua non*. Novak Đoković, još donedavno nedodirljiv na vrhu, u svojoj autobiografiji „Serviraj za pobjedu” detaljno opisuje strogi režim kojem se podvrgnuo kako bi se popeo na teniski Mt. Everest. Bez čelične discipline i „vječno prisutnog kamenčića u cipeli”, otkrio je Srbin, njegovi bi se planovi brzo izjalovili.

Sličnim putem morao je proći i novi broj jedan Andy Murray. „Ključ uspjeha je ostati u formi tijekom cijele sezone”, tvrdi Škot koji je doktorirao na frazi o krvi, znoju i suzama. Od prvog dolaska na broj 2, pa do konačnog osvajanja trona čekao je više od sedam godina. To se dogodilo u suton prošle sezone u kojoj je, prema riječima njegovog kondicijskog trenera Matta Littlea, dostigao fizički maksimum.

I mnogi drugi primjeri potvrđuju da tenis nikada nije toliko ovisio o fizici, ma koliko

nostalgičari prizivali vremena u kojima su dominirali „umjetnici“. Slaven Hrvoj (39) o tome svjedoči iz prve ruke, budući da se već 15 godina bavi pripremom tenisača i tenisačica.

– Otkad sam počeo putovati, a to je bilo 2007., dogodile su se velike promjene. Da ne veličam sebe i svoju profesiju, još uvijek mislim da je tehničko-taktički trening broj jedan, ali fizička priprema postala je nezaobilazan kotačić u stvaranju uspjeha. Iz priča s Ivaniševićem, Karlovićem, Ljubičićem i drugima shvaćam da toga prije nije bilo. Goran mi je rekao da je u njegovo vrijeme samo Becker oko sebe imao pet ljudi i svi su mu se zbog toga smijali. Ostali su putovali samo s teniskim trenerima, a danas je situacija potpuno drugačija.

Veza Hrvoja i tenisa traje od 2002., kada je počeo surađivati s BiH-tenisačicom Mervanom Jugić-Salkić. Paralelno je radio i u

košarci, u koju ga je „uvukao“ pokojni sveučilišni profesor Dušan Metikoš, no s vremenom je ostao samo jedan sport.

– **OD MALIH NOGU**, otkad sam se bavio atletikom koja je sama po sebi fizička priprema, imam afinitete prema ovom poslu. U njoj sam udario temelje, a kroz fakultet se specijalizirao. Profesor Metikoš bio mi je odličan mentor, pomagao sam mu u radu s juniorima Cibone, a potom se otvorio angažman i u Košarkaškom klubu Karlovac koji je igrao u prvoj ligi. Kada sam preuzeo Mervanu Jugić-Salkić, bila je 471. na svijetu. Sve nam se lijepo poklopilo i kroz godinu i pol dana ušla je u Top 100, odigrala sva četiri Grand Slama. Nakon toga je otišla trenirati u Švicarsku pa su nam se putevi razdvojili.

S obzirom da prije nije imao nikakav kontakt s tenisom, Hrvoj je morao ubrzano

Tehničko-taktički trening je ključan, ali fizička priprema postala je nezaobilazan kotačić u stvaranju uspjeha – tvrdi Hrvoj

upijati znanje, u čemu su mu, kaže, puno pomogli treneri.

– „Ufurali“ su me u sport, pokazali mi što je važno. Išao sam čak i na HTS-ove trener-ske seminare. Svidio mi se individualni rad jer sam imao osjećaj da mogu utjecati na puno više stvari.

Nakon „vatrene krštenja“ u ženskom tenisu, nizale su se suradnje s Frankom Škugorom, Rokom Karanušićem, Jelenom Kostanić, Antoniom Veićem. Malo-pomalo, Hrvoj je popločio put prema vrhunskoj razini.

– Mogao sam izabrati igrače s kojima mi je bio gušt raditi. U košarci, primjerice, imaš momčad od 15 igrača i nikad ne znaš je li netko večer prije bio vani, kako tko jede i

Slaven u društvu **Novaka Đokovića** (dolje), **Marina Čilića** (desno), te s **Anom Konjuh** i njenim bivšim trenerom **Kristijanom Schneiderom** (desno dolje)

GENETIKA + RAD = NEDODIRLJIVI NOLE

Godinama već analitičari pokušavaju raščlaniti tajnu dominacije Novaka Đokovića, koji je prije lanjskog poraza u Wimbledonu imao 30 uzastopnih pobjeda na Grand Slam turnirima, a njegov ukupni omjer u karijeri (758-156, 82,9%) najuspješniji je u povijesti tenisa. Hrvoj kaže da još nije upoznao toliko discipliniranog sportaša.

– Na svakom Novakovom treningu vidi se da pazi na apsolutno sve. Traži informacije, zaustavlja trening da bi postavio pitanje treneru, pa kondicijskom treneru... Stalno želi napredovati. Tu je i puno genetike, jer brzina je dosta genetski određena, a on je jako nadaren. Oni koji su kompetentniji od mene u teniskom aspektu, kažu da je kroz zadnjih deset godina promijenio hrpu stvari u tehnici. Naučio je slajs, promijenio servis, usavršio voleje. Jednostavno, od genetski dobrih materijala rade se prvaci. Vrhunske predispozicije poklopile su se s „glavom“ i dobili smo igrača koji je godinama bio nedodirljiv.

spava... Ima sportaša kojima se malo manje trenira, pa doslovno znaju reći da im se ne da. U tenisu, ako osoba ne želi trenirati, onda ni ti ne moraš s njom raditi. Puno je manje stvari koje izmiču kontroli.

Plodovi Hrvojeva rada najočitije rađaju u karijeri „teniskog Doktora“. Kao hoda juće čudo prirode, 38-godišnji Ivo Karlović u teniskim je krugovima jednako zagonetan koliko i fascinant. Iako je među najzaslužnijima što njegov sugrađanin, umjesto da uživa u teniskoj penziji, osvaja turnire i napada renking karijere, Hrvoj većinu zasluga skromno prebacuje na glavnog aktera.

– Ivo je sa svojim profesionalnim odnosom glavni „krivac“ što i dalje traje. Kod njega se ne preskaču treninzi, masaže i obroci, ne gube se noći. Ako smo na drugom kraju svijeta i ako mu slučajno zaboravim poslati dnevni program, odmah stiže šaljiva poruka u stilu: „Mogu se danas i odmarati, nije problem“. Moj doprinos je bilo upozoravanje na važnost kontinuiranog treninga, pravilne ishrane i općenito brige za tijelo.

Zaista je nevjerojatno koliko snagu, brzinu i eksplozivnost ima Ana Konjuh, fizički nećete naći takvu tenisačicu

STATISTIKA NAJBOLJE OSLIKAVA koliko su upozorenja bila djelotvorna. Prije nego je 2009. počeo raditi s Hrvojem, Karlović nikada nije dobio meč u petom setu. Od tada do danas, njegov je omjer pobjeda i poraza u takvim dvobojima 9-5. Zalihe eliksira mladosti traju i u tekućoj sezoni. Dovoljno je prisjetiti se trilera od pet sati i 14 minuta sa Zeballosom na Australian Openu, koji je gorostas sa Šalate dobio sa 22-20 u petom setu. Slaven Hrvoj i trener Petar Popović bili su prvi kojima je nakon pobjede potrčao u zagrljaj.

– Teško je opisati tu sreću... Kod Karla takve pobjede proživljam još emotivnije

jer je na početku naše suradnje bio uvjeren da ne može izdržati toliko dugo na terenu zbog svoje visine i težine.

Daleko od toga da Karlovića ne muče ozljede. Prošle sezone koljeno mu je odnijelo dva mjeseca, no Hrvoj otkriva da ga radni elan svaki put vraća u top-formu.

— Ivo čak i nakon poraza smogne snage i volje otići na stol kod fizioterapeuta, što nije čest slučaj. Mnogi igrači žele što prije pobjeći iz kluba. S preko 30 godina lupanja loptice iza sebe, za očekivati je da se tijelo bori s problemima. Zbog koljena je trenutno naglasak na održavanju snage nogu i istezanju, pa su terapije i masaže svakodnevne. Dva puta godišnje javi se rame, tu i tamo lakat, leđa... Nije lako sve to održavati, a u isto vrijeme naporno trenirati.

Zbog svega toga zdravlje će odrediti koliko Karlović još može izdržati na vrhunskoj razini.

— Volja je tu, on uživa u tenisu i u životu. I performanse su tu. Danas je snažniji, brži i izdržljiviji nego 2009. kad smo počeli raditi. Nadam se da će biti zdravlja još koju sezonu i da će nastaviti pisati ovu nevjerojatnu sportsku priču.

Ako je Karlović najživopisniji, onda je Marin Čilić daleko najuspješniji Hrvojev pulen. Neizbrisiv biljeg suradnji udaren je 2014. na US Openu, a put do trijumfa bio je

NESTAŠICA KONDICIJSKIH TRENERA

ATP Tour u proteklih je nekoliko godina zapljusnuo val hrvatskih stručnjaka. Osim teniskih trenera (Ljubičić, Ivanišević, Kutanjac, Cinkuš, Ančić) i fizioterapeuta (Prušac, Baščevan, Golubiček), sve ozbiljnije smo zastupljeni i s kondicijskim stručnjacima. Osim Hrvoja, tu je **Dalibor Širola** koji je u timu Miloša Raonića, **Azuza Simchicha** angažirao je Tomáš Berdych,

Dejan Vojnović radi s Baghdatisom, a **Joško Silić** s Čorićem.

— Doista se nemamo čega sramiti. Sve su to iskusni igrači, koje ne možeš „zašprehati“ i prodati im priču. Radili su s puno trenera i da nemamo kvalitetu, ne bi nas angažirali. Naravno da

međusobno razmjenjujemo iskustva, a pomaže i ATP, koji je pokrenuo inicijativu da se godišnje okupimo dva, tri puta i da svi zajedno napredujemo — priča Hrvoj.

Ima li u Hrvatskoj dovoljno kondicijskih trenera?

— Nažalost, nema. Pogotovo ne profesionalaca koji bi od fizičke pripreme mogli živjeti. Tim poslom često se bave fitness treneri koji su zaposleni u teretani pa sa strane rade honorarno. Sportaš koji se odlučio tako raditi vjerojatno si ne može priuštiti stalnog kondicijskog trenera. Kad dođe doma, ima svojeg

trenera, a onda ode u Mek-siko na četiri turnira pa ga ne vidi mjesec dana. Slično je i s profesorima tjelesnog, koji dogovaraju treninge kada njima odgovara, što opet nije prilagođeno igračima.

Hrvoj objašnjava da se radi o začaranom krugu u kojem je glavni problem uvijek isti — novac.

— Nema dovoljno financijskih sredstava, pa nema ni

potražnje. A ako ne radiš na dnevnoj bazi, osakaćen si za iskustvo koje je nužno da se dođe do vrhunske razine. U literaturi je uvijek sve savršeno, tamo nema prehlade, žulja ili depresije jer se igrač dan prije posvađao s curom. Tamo ne piše kako ćeš ući u svlačionicu nakon

što je igrač vodio 2-0 u setovima pa izgubio 2-3. Kako ću ja njega nagovoriti na trening? Iskustvo se stječe malo-pomalo, ali novac je problem broj jedan.

Dalibor Širola (u sredini) u timu je Miloša Raonića (okrenut leđima), u kojem je donedavno bio i Carlos Moya (desno)

Za svaku ozljedu koja se dogodi prvo gledam sebe i pitam se jesam li mogao nešto drugačije napraviti – priznaje Slaven

specifičan zbog nesretnih događaja iz prethodne sezone.

– Ne volim se prisjećati afere s dopingom, ali ona nam je omogućila šest mjeseci priprema. Nisam imao igrača koji je nešto operirao pa je dva mjeseca ležao u krevetu, imao sam zdravog i spremnog sportaša. Puno smo radili, Marin je tada imao nevjerovatnu želju i fizički bio na najboljoj razini. Goran je također dao golem doprinos tom uspjehu što je vjerojatno najvidljivije bilo na servisu koji je funkcionirao savršeno. Marin je i inače školski primjer vrhunskog profesionalca i velikog radnika. Nakon finala Davis Cupa, odlazi na odmor i sljedeći dan mi šalje sliku teretane i poruku: „Šefe, pošalji mi trening, želim trenirati“. Ne svaki drugi dan, što ja preporučam kao minimum na odmoru, nego svaki. Gušt je raditi s takvim igračem. Svaki put kad se sjetim US Opena, zasuze mi oči jer se iz jedne tužne i nesretne priče rodila bajka. Završetak je bio nevjerovatan, kao iz snova.

POSLEDNJIH NEKOLIKO GODINA Ćirića su također mučile manje ili veće ozljede. Na pitanje jesu li ga spriječile da napravi još bolje rezultate, Hrvoj sliježe ramenima.

– Ne znam, ali vrlo je malo tenisača koji u karijeri nisu imali ništa. Imate Federera, čija je karijera po tom pitanju nevjerovatna i koji je do prošle sezone izdržao bez ikakvih problema. Čak i kada se nama izvana čini da netko igra bez problema, često je to uz bolove ili pod tabletama. Sezone bez

ozljeda su rijetkost. Marinu zasad sve ide jako dobro. Ostvario je renking karijere, fizički je jako dobar, ima novog trenera s kojim je tek počeo ozbiljnije raditi. Bez obzira na lošiji početak sezone, nemamo se na što požaliti. Problem je što je prošla sezona bila preduga, potrošila ga je pa se nije stigao zaželiti tenisa. Ne brinem se za njega, uvjeren sam da možemo očekivati još jako puno lijepih stvari.

Najveću kalvariju s ozljedama imala je Ana Konjuh. „Neuobičajeno puno“, slaže se Hrvoj, koji je prati od juniorskih dana i zna kakve je napore 19-godišnja Dubrovkinja morala proći prije nego se njezina karijera zahuktala.

– Činjenica da je već kao mlada ušla u ozbiljan režim treninga i natjecanja. Prvenstva Hrvatske do 12, 14, 16, 18 godina, pa prvenstva Europe, pa ITF-ovi turniri, Grand Slamovi. Natjecanja na pet frontova ostavila su trag i zbog toga sada sa sobom stalno ima fizioterapeutkinju. Nije to bilo ni financijski jednostavno pokriti, dok se renking nije počeo penjati i dok nisu stigli prvi sponzorski ugovori. Nadam se da je težak period iza nas.

Mnogi, počevši od Gorana Ivaniševića, kažu da Konjuh u fizičkom smislu ima predispozicije za sam svjetski vrh.

– U to sam siguran. Nevjerovatno je koliku snagu, brzinu i eksplozivnost ima, fizički nećete naći takvu igračicu. Ljudi često, zato što je malo jače građe, unaprijed donose zaključke da treba popraviti kretanje, a onda

čujete skroz drugu priču od tenisača koji su je vidjeli uživo. Ljubičić mi je jedne godine nakon kvalifikacija Australian Opena rekao da ga je impresionirala u svakom pogledu. I Goran kaže, kad se Ana rastegne u „špagu“ iz koje je moguće odigrati samo nekakav slajs, ona će zakucati *winner*. To je strašan fizički potencijal. Problem je što voli kraći poen, radije će ga završiti i promašiti pa krenuti ispočetka, što je vjerojatno još dio neiskustva.

POSTOJI LI UOPĆE NAČIN da se u profesionalnom tenisu smanji rizik od ozljede? Hrvoj ima svoju metodu, kontinuirani trening za koji tvrdi da je najbolja prevencija.

– Tenisači, nažalost, vrlo često treniraju ili vrlo jako između dva turnira, ili vrlo malo za vrijeme turnira. U to malo vremena između nastupa ulažu maksimalan napor, a onda tijekom turnira štede energiju za mečeve. Taj nesrazmjer nije dobar. Volumen, a pogotovo intenzitet treninga i sadržaji ne bi se smjeli previše mijenjati. Problem kalendara je što su turniri svaki tjedan, stoga su niže rangirani tenisači non-stop u utrci za bodovima. Doslovno trče s turnira na turnir, igraju ih 30 ili 35 godišnje, na svih pet kontinenata, što je strahovito veliki napor.

U svakom poslu ima teških trenutaka, pa tako i u karijeri profesionalnog kondicijskog trenera. Kod Hrvoja se obično radi o stvarima na koje ne može utjecati.

– Za svaku ozljedu koja se dogodi prvo gledam sebe i pitam se jesam li mogao nešto drugačije napraviti. Znale su se dogoditi situacije da na turniru imam tri igrača i da ih sve nešto muči. To je onda opća depresija, kada ih ozljeda sprečava da se bave onime što najviše vole. Nema goreg nego kada se sportaš ne može natjecati.

Sve pehove ipak višestruko nadmašuje okus pobjede koje je Hrvoj dijelio sa svojim sportašima. Osim Ćirića US Opena, izdvaja još nekoliko nezaboravnih trenutaka.

– Na samom početku suradnje s Karlovićem, ušao je u četvrtfinale Wimbledona, što mu je do danas ostao najbolji Grand Slam rezultat. Da se to nije dogodilo, možda nikada ne bih mogao sprovesti svoje ideje s njim. Zatim turnir u Bogoti 2013., koji je osvojio praktički iz bolničkog kreveta, nakon što je prebolio virusni meningitis. Tu je i Marinov Masters u Cincinnatiju, Anin juniorski Australian Open na kojem je osvojila i singl i parove, pa sada četvrtfinale US Opena. Nakupilo se lijepih uspomena. Za sve njih mi je posebno drago, jer svatko ima svoju priču i domete. 📌

„Jako lijepo, Crveno Pero, ali treba nam ples za kišu, a ne ples u krilu.”

GOROSTAS U TANJURU

Boškarin više nije samo turistička baštinska atrakcija i maneken za istarske razglednice, već je sve više i hrvatska gastro posebnost

PIŠE **EDO FRANIĆ**

Ako ste se posljednjih desetak godina u Istri ili negdje drugdje u Hrvatskoj rado sladili ukusnim jelima od boškarina, možda niste ni pomislili da tog danas trendovskog mesa nekad uopće i nije bilo na istarskim jelovnicima, a kamoli bilo gdje drugdje.

Prije samo četvrt stoljeća, objavljen je zaprepašćujući podatak da je pasmina istarskoga goveda (jer u slučaju boškarina o toj je pasmini riječ), spala na samo šest genetski čistih primjeraka – tri krave i tri bika. Niti cjelovit popis, obavljen 1994., kada su izbrojene 104 krave i 8 bikova, nije bio ništa manje alarmantan, pogotovo ako se zna da je početkom 60-ih Istrom paslo čak 50 tisuća primjeraka istarskog goveda, autohtone pasmine potpuno prilagođene kraškoj klimi i terenu, životinji jaka kostura, čvrstih nogu i velike otpornosti.

Škopljenike su u Istri od davnine rabili za oranje i prijevoz tereta. Pri dodjeli ove uloge, presudna su bila njihova velika i snažna tijela, dobra čud i skromni zahtjevi koji su ih krasili. Ovih gorostasa bijelo-sive dlake i impozantnih rogova 70-ih su na njivama polako počeli zamjenjivati traktori, pa su ljudi prestajali uzgajati istarsko govedo, što je i dovelo do gore spomenutog malog broja grla.

Ipak, stanje se do danas znatno popravilo, uglavnom zaslugom Saveza uzgajivača istarskog goveda, neprofitne organizacije koja

objedinjuje članove i vodi brigu o uzgoju i projektu zaštite, a koji su 1989. u Višnjanu osnovali Aldo Štifanić, njegov brat Marin i Miroslav Haber iz Rovinja.

Ova se udruga, a u sklopu Projekta zaštite istarskog goveda, bavi različitim aktivnostima, sve u cilju očuvanja i zaštite istarskog goveda kao autohtone pasmine koja pridonosi popularizaciji istarskog turizma, posebno ugostiteljstva, a uzgajivačima donosi i vrlo opipljivu dobit.

– Istarsko govedo trenutačno broji nešto više od 1500 grla, zajedno s junicama i teladi. Postoji oko 150 uzgajivača, od čega su njih

Boškarine su u Istri od davnine rabili za oranje i prijevoz tereta, zbog velikog snažnog tijela, ali i dobre čudi

Meso boškarina je vrlo svestrano pa se od njega spravlja veliki raspon jela – od kuhanoga mesa, preko gulaša i pečenja, pa do odrezaka s tartufima

120 članovi udruge, uglavnom u Istri i na Krku, premda ih ima i u Karlovcu, Koprivnici, Splitu..., po cijeloj Hrvatskoj. Najveći od njih je Agencija za ruralni razvoj Istre, koja u suradnji s našim Savezom vodi projekt vezan uz proizvodnju i distribuciju mesa istarskog goveda. Sada u Hrvatskoj već ima više od 80 lokala koji nude jela od tog mesa. Radi se o mesu muške teladi i junaca, kao i volovima i neselekcioniranim bikovima, dakle svemu onom što nije za daljnji rasplod – objašnjava Štifanić.

O podrijetlu naziva boškarin postoje različite teorije, a najčešće se čuje da se radi o nazivu koji dolazi od talijanske riječi *bosco*, prema kojoj bi se radilo o šumskom govedu. No, Aldo Štifanić, predsjednik Saveza uzgajivača istarskog goveda iz Višnjana i apsolutni autoritet na tome području tvrdi:

– Boškarin je bio tek jedno od imena koja su se davala volovima, dakle škopljenim bikovima, često po čudi goveda. Druga su bila, recimo, Bakin, Taražin, Gajardo, Napoli..., za razliku od krava koje su se obično nazivale Viola ili Mandorla. Otud je i kod volova ostalo samo Boškarin, kao najpopularnije, pa se danas po tome često naziva i meso istarskoga goveda.

Meso je vrlo svestrano, kao i svako goveđe, pa se od njega spravlja veliki raspon jela – od kuhanoga mesa, preko gulaša i pečenja, pa do prestižnih odrezaka s tartufima (vidi okvir), ali i čitav niz vrlo modernih jela.

Danas, kada je boškarin delicija s novog istarskog jelovnika, iz ladic se vade stari recepti koje ambiciozniji *chefovi* prevode na suvremeni kulinarSKI jezik. Vrhunski okus i teksturu omogućava im znalacka obrada mesa.

Naime, meso istarskog goveda podvrgava se složenom postupku rasijecanja i odležavanja u kontroliranim uvjetima, a posebno se označava po svakom rasjeku i kategoriji mesa. Svaki takav paket prati životni broj kojeg je životinja dobila još kao tele, što omogućuje provjeru podataka o porijeklu svake životinje, sve s namjerom dobivanja oznake izvornosti za meso istarskog goveda.

Odnedavno u „Metrou“

Važnu ulogu u gastronomskom aspektu istarskog goveda igra **Agencija za ruralni razvoj Istre** sa sjedištem u Pazinu, koja za cilj ima pokretanje gospodarskih i razvojnih programa u ruralnome prostoru Istre. Misija joj je valorizacija i promocija istarskih poljoprivrednih proizvoda i namirnica te zaštita autohtonih istarskih pasmina, među kojima značajno mjesto zauzima istarsko goveđe.

Agencija dodjeljuje certifikate za promociju istarskog goveda konobama, restoranima i agroturizmima koji su s njome potpisali ugovore, a njihovi zaposlenici završili edukaciju o pripremi mesa istarskog goveda. Ti lokali već godinama uspješno pripremaju jela od mesa boškarina, dok se AZRRI, suradnjom s uzgajivačima, obvezao osigurati im dovoljne količine mesa istarskog goveda, kao i promovirati sve objekte u svom sustavu te organizirati viši stupanj edukacije.

Opskrba mesom istarskog goveda iznimno je važna, jer se ono ne može nabaviti u mesnicama. Ipak, suradnja AZRRI-ja i „Metrou“ odnedavno omogućuje istarskim proizvođačima mesa i mesnih prerađevina istarskog goveda okupljenim u Agenciji da svoje proizvode po prvi put plasiraju putem tog međunarodnog trgovačkog lanca, prije svega ugostiteljima i restoranima, ali isto tako i građanima, i to na cijelom teritoriju Hrvatske.

Spomenuta Agencija za ruralni razvoj Istre (AZRRI) izdaje certifikat kojim se identifikiraju lokali koji služe jela od mesa istarskog goveda, a čiji su kuhari prošli edukaciju o primjerenom spravljanju tog mesa te tako stekli pravo za njegovu nabavu.

Isticanje certifikata u lokalu garancija je o podrijetlu mesa i njegovoj kvaliteti, što nije nimalo nevažno, jer ima i restorana koji takva jela nude i bez certifikata, pa gost ne može biti siguran što plaća. Dobro se zna da kad je u nas nešto gastronomski trend, ima dovoljno ugostitelja koji prećicom i nabavom jeftinije robe sumnjiva podrijetla nastoje brzo i dobro zaraditi. AZRRI upravo spomenutim certifikatima u obliku prepoznatljivih oznaka s likom boškarina, ali i stalnim kontrolama koje provodi, potrošačima osigurava da za svoj novac dobiju pravu namirnicu. Ujedno, radi se i na zaštiti tog mesa, koje će se službeno zvati „meso istarskog goveda – boškarin“, čime će se legalizirati i u praksi uobičajen naziv.

U pogledu svoje gastronomske budućnosti, istarsko govedo ima jedan vrlo blizak uzor. Naime, toskanska *chianina*, pasmina dosta slična istarskom govedu, danas Talijanima služi kao turistička atrakcija koju ponosno pokazuju, a koju obvezno spominju i svi turistički vodiči Italijom, ako ništa drugo, onda barem kao „sirovinu“ za čuveni slasni odrezak – *bistecca alla Fiorentina*.

No, Toskancima se također dogodilo da *chianina* gotovo nestane, a spasila su je velika stada te pasmine koja su u međuvremenu formirali talijanski iseljenici u Južnoj Americi odakle se danas uvozi meso *chianine* za nezasitne turističke potrebe Toskane.

Upravo stoga važni su projekti Saveza uzgajivača istarskog goveda i Agencije za ruralni razvoj Istre, zahvaljujući kojima je broj rasplodnih grla narastao toliko da se boškarina danas može ekonomski eksploatirati. Osim ekonomije i turizma, profitiraju i gurmani, jer je meso boškarina iznimno slasno i stoji uz bok slavnoj *chianini*. K tome, radi se i o zdravoj hrani, jer se istarsko govedo hrani isključivo pašom i sijenom.

Kad maštovitim jelima od toga mesa, kakve nude brojni ambiciozniji restorani u Istri i Zagrebu, ali i širom Hrvatske, pridodamo i delikatese poput kobasice od boškarina, delicije punoga okusa, među kojima su osobito popularne one s tartufom, jasno je da se radi o vrijednosti koju itekako treba čuvati.

Tako je boškarin u čitavoj priči dobio i novu ulogu, ne više samo kao turistička baštinska atrakcija i maneken za istarske razglednice, već i kao hrvatska gastro posebnost.

Bifteck od boškarina „Gatto Nero“

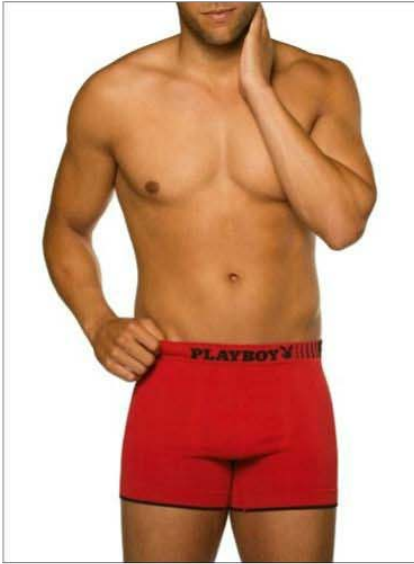
Konoba/trattoria
„Gatto Nero“ –
Novigrad i Zrenj (Opština)
Recept:
chef **Jasna Bojanac**

Sastojci:

- 2 komada bifteka od 250 – 300 grama
- 2 žlice šalše od tartufa
- 1dcl mesnog umaka
- sol
- papar
- ulje od tartufa
- svježi tartuf
- dva veća krumpira
- žlica slanog krem sira
- vlasac
- muškatin oraščić
- četiri fete pršuta

Način pripreme:

- Krumpire stavimo kuhati zajedno s ljuskom u prethodno posoljenu vodu. Gotove ogulimo i izgnječimo s vilicom, dodajemo im prstohvat muškatinog oraščića i soli i papra po želji. Pustimo da se ohladi. Krem sir izmiješamo sa kosanim vlascom. Od ohlađenog krumpira oblikujemo popečak u čiju sredinu stavimo krem sir. Tako oblikovani krumpir ostavimo u hladnjaku sat-dva ili petnaestak minuta u zamrzivaču da se stisne.
- Bifteck ispečemo na vreloj tavi sa svih strana jednako kako bi mu sačuvali sokove te ga nastavimo peći u pećnici na 180 stupnjeva, vremenski ovisno koliko ga želimo ispeći.
- Dok nam se bifteck peče, pripremamo umak na način da stavimo grijati mesni umak i u njega dodajemo šalsu od tartufa, sol, papar te nekoliko kapi ulja od tartufa. Pustimo da zavrije i ukuha do željene gustoće.
- Meso koje se ispeklo ostavimo desetak minuta da se odmori, kako bi se sokovi u njemu stabilizirali.
- Dok se meso odmara, na vrelom ulju pečemo popečke od krumpira koje smo prethodno napravili, dok ne dobiju zlatnožutu hrskavu koru.
- Poslužimo na način da položimo meso na tanjur, prelijemo ga umakom, na njega stavimo pršut koji smo na samom kraju, netom prije posluživanja, prepekli na tavi bez masnoće, naribamo preko svega svježi tartuf na listiće i položimo pored mesa popečak od krumpira.
- Uz meso preporučamo čašu cabernet sauvignona barrique.

 PLAYBOY SHOP.com

Tatina slika i (milijunska) prilika

Svoju slavu u prvom redu duguju poznatom prezimenu, a u drugom društvenim mrežama preko kojih ove sretnike rođene u slavi i bogatstvu prate milijuni ljudi. Upoznajte neke od njih...

Š

PIŠE
**MARJANA
FILIPOVIĆ
GRČIĆ**

to je sin nego produžetak svog oca! – rekao je Frank Herbert, SF spisatelj, autor romana „Dina“, a kao da se to nikad nije moglo bolje vidjeti nego danas i to na primjeru slavnih očeva i njihovih sasvim mladih, ali već preslavnih sinova. Većina tih klinaca koje ćemo ovdje spomenuti pripada generaciji „milenijalaca“ koji svoju slavu u prvom redu duguju poznatom prezimenu, a u drugom, društvenim mrežama preko kojih ove sretnike rođene u slavi i bogatstvu prate milijuni ljudi.

U ovo doba godine, ako niste znali, događaju se razni tjedni mode po New Yorku, Londonu, Milanu..., a sinovi Daniela Daya-Lewisa, Davida Beckhama, Judea Lowea, Piercea Brosnana, Seana Penna i Willa Smitha, nakon što su potpisali milijunske ugovore, nose revije ili snimaju kampanje za najmoćnije modne kuće poput Burberryja ili Saint Laurenta. Nije čudo da su ovi zlatni klinici, koji su uz prezime, pokupili i poznanstva, a bogme i ljepotu svojih očeva, zapeli za oko marketinškoj industriji koja ih je prepoznala kao savršene avatare za oglašivačke kampanje.

Slavni sinovi slavnih očeva danas ne slijede točno u stopu put svojih očeva poput sinova Toma Hanksa i Clint Eastwooda, koji ne samo

da su slika i prilika svojih očeva iz mladih dana, već su se pokazali i odličnim glumcima. Ponekad, poput onih gore nabrojenih modela, oni kroče drukčijim putem prema slavi od očevo. Tako je prošle godine James Jagger, sin Micka Jaggera, glumio u seriji „Vinyl“ koju je režirao Martin Scorsesse (ok, tata je bio jedan od scenarista pa je razumljivo kako je upao), a iako je dospio do mlade momčadi Arsenala, stariji sin Davida Beckhama, Brooklyn, odustao je od nogometne karijere i teren zamijenio modnim editorijalima.

NE ŽELIMO REĆI da su slavni očevi i slavna djeca sasvim nova pojava, ni slučajno. Na glumačkoj sceni postoje već dugo primjeri poput Martina Sheena i njegovih sinova Charlieja Sheena i Emilija Esteveza (Martinovo pravo ime je Ramón Gerardo Antonio Estévez, ako ste slučajno propustili), kao i nesretnih Brucea Leeja i njegova sina Brendona Leeja te mnogi drugi slični primjeri, no slavne dinastije moćnije su nego ikad i – moramo reći – vrte nezamislivo mnogo više novca nego prije.

To se događa iz jednog sasvim jednostavnog razloga: ljudi su fascinirani slavnim plemenima što

je marketinška industrija odlučila kapitalizirati jer zna – što su ljudi više fascinirani, to će manje marketinških napora trebati ulagati za bolji rezultat.

Gledajte, ovi klinici su samim svojim rođenjem postajali slavni, a baš kad su malo odrasli dogodile su se društvene mreže preko kojih su oni sa svojim sljedbenicima mogli dijeliti kadrove svoje čudesne svakodnevice. Sa svojih Instagram i Twitter računa pokazuju koje tenisice nose, kakve frizure mijenjaju i kakve stavove imaju i tako postaju ultimativni *influenceri* – zamislite da Brooklyn Beckham, sin Davida i Victorije Beckham, sa samo 17 godina ima čak 9,2 milijuna sljedbenika na Instagramu. Moćna je to marketinška poluga...

Mi ljudi smo takvi: zanima nas koje će nove tenisice taj zgođušni sinčić slavnog nogometaša obući, ali i više nas zalogica pogledati film u kojemu debitira sin Clint Eastwooda nego s nekim tamo anonimnim klinkcem. Ovi dečki, od kojih je većina tek izašla iz puberteta, a neki još ni to nisu, i koji već sada okreću milijune dolara, tek će morati dokazati imaju li talenta da svoju slavu dugoročno održe. Dotad će se, čini se, prilično nauživati. Upoznajte neke od njih.

↑ **Hopper Penn (23)**

Na prvi pogled vam je jasno da je ovaj 23-godišnjak Seanov mali kojemu je tata omogućio filmski debi u filmu „The Last Ship“ koji je lani režirao, a onda se samo zakotrljalo: dobio je ulogu u Netflixovoj satiri „War Machine“ u kojoj zvjezdanu postavu predvodi Brad Pitt, a onda, kako to u ovom svijetu biva, i potpisao ugovor za utjecajnu modnu agenciju Wilhelminu, pa očekujte da ćete ga vidati po oglasima ove godine. Za vašu informaciju, kći Seana Penna, Dylan, također je model.

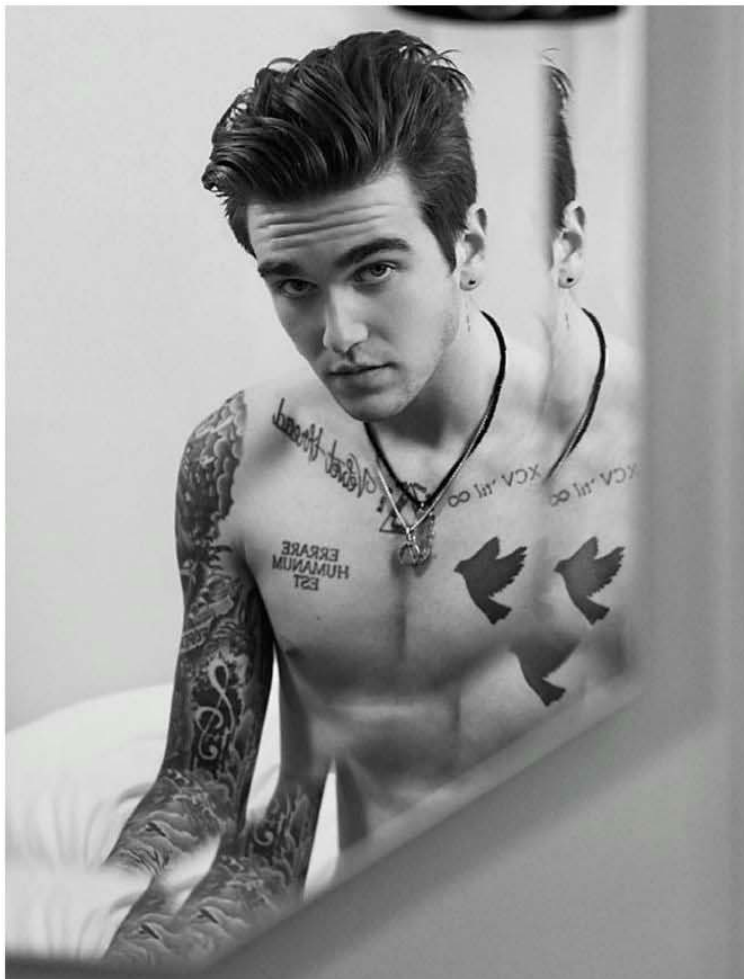

→ **Gabriel-Kane Day-Lewis (21)**

Ove žarke oči, naglašene obrve i hladnu distancu naslijedio je od svog oca, nagrađivanoga glumca Daniela, ali ne znamo je li uz dobar izgled i ljubav prema tetovažama naslijedio i glumački talent, budući da je ovaj ljepotan (čija je majka Isabelle Adjani) uspješno gazi modnim svijetom i usput sanja o glazbenoj karijeri. Bio je samo tinejdžer kad je prije dvije godine nosio Chanel reviju na Tjednu visoke mode u Parizu, a onda je zasjaao kao model u kampanji za Calvin Klein Platinum i brojnim (uglavnom ženskim) magazinima. Za razliku od tate koji se uvijek držao podalje o očiju javnosti, ovaj klinac obožava biti u središtu društvenih zbivanja — i jako dobro to zna unovčiti.

Gabriel-Kane s
tatom Danielom

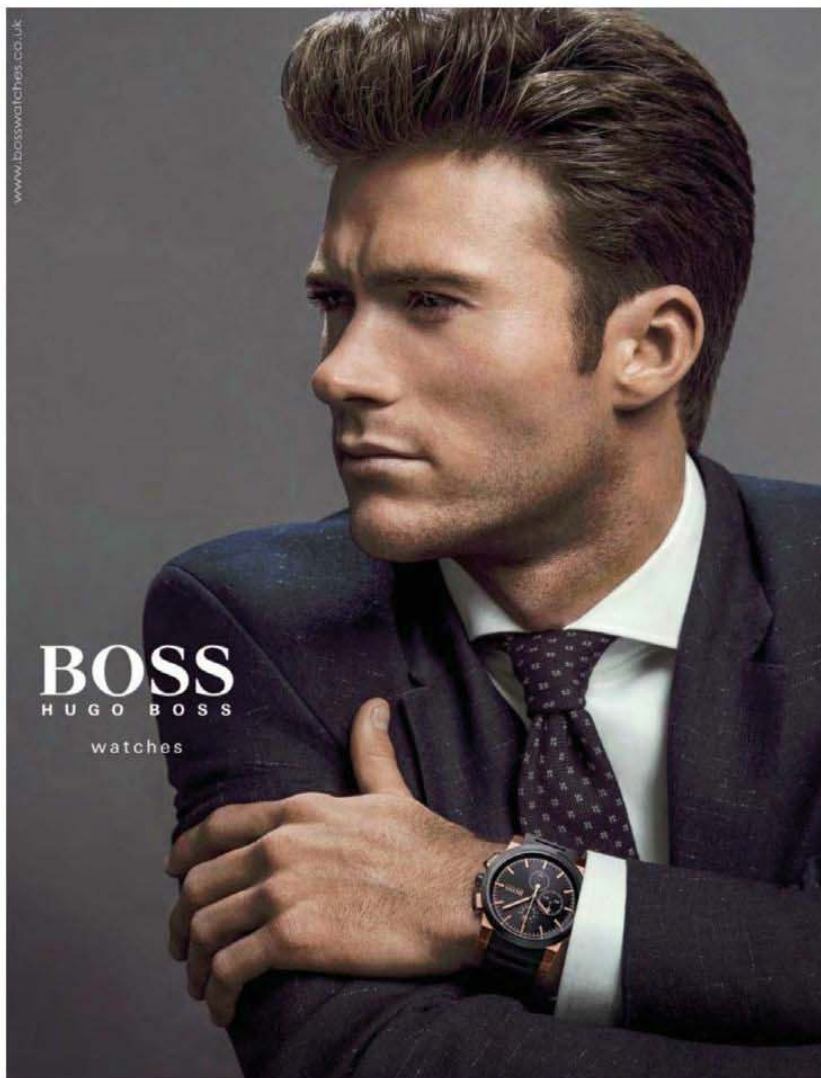
Scott Eastwood (30)

On je najstarije dijete velikog filmaša Clint Eastwooda i vjerujemo da je ovo prezime koliko i blagoslov, toliko i teret. Scott je počeo kao model pojavivši se 2014. u rujanskom izdanju magazina *Town & Country*, a nakon toga je uslijedio ugovor za zaštitno lice Davidoff mirisa *Cool Water*, ali bilo bi čudno da sin Clint Eastwooda ostane samo lijepo lice, zar ne?! Ovaj 30-godišnjak počeo je glumiti u filmovima i već je nanizao lijep popis *blockbustera* poput „Najdužeg putovanja“, „Zakona noći“, „Snowdena“ i „Određena otpisanih“.

Colin (39) i Chet (26) Hanks

Ah, ti geni — ne samo da Colin Hanks izgleda gotovo isto kao nekad tata, već ima i njegovu auru pouzdanosti. Ovom glumcu dobro je krenulo — iza sebe ima uloge u filmovima poput „King Konga“ ili „Kućne zečice“, ali mu televizijska karijera više leži pa je glumio u uspješnim serijama „Fargu“, „Dexteru“ i da, bio je to on — u „Momcima s Madisona“. Njegov mlađi brat Chet polako krči svoj glumački put, dosad je igrao u „Projektu X“, „Fantastičnoj četvorki“ i „Indijani Jonesu i Kraljevstvu kristalne lubanje“. Lijepo je to Tom usmjerio...

↑ Dylan Brosnan (19)

Vjerovali ili ne — ovaj dečko nije zamolio tatu da mu potegne kakvu vezicu već ga je na ulici, ne znajući tko je, zamijetio kreativni direktor kuće Saint Laurent i tako je Dylan postao lice YSL kolekcije *Men's Permanent*, a onda je bio model i za rublje Saint Laurent te Burberry proljetnu kampanje 2016. Unosni ugovori, nema što...

↓ John David Washington (31)

Ova je priča zanimljiva – imao je samo 12 kad je s tatom Denzelom Washingtonom glumio u „Malcomu X“, a zatim i u „Knjizi iskupljenja“, ali Johnu Davidu nije se gluma toliko svidjela koliko američki nogomet. Na koledžu je bio sjajna zvijezda svog kluba, a onda igrao i profesionalno za momčad St. Louis Rams. Ali, tako je to kad vam je tata oskarovac – John David je zatim ponovno zagazio očevim stazama – i počeo glumiti profesionalnog američkog nogometaša u HBO-evoj seriji „Ballers“.

Romeo Beckham
u kampanji za
Burberry

Brooklyn (17) & Romeo (14) Beckham

Koliko li je stotina milijuna funti na računima ove obitelji kad je Romeo Beckham sa samo 13 godina imao odrađene dvije kampanje za Burberry, a ni najstarijem bratu Beckhamu ne ide loše, iako je odustao od profesionalne nogometne karijere. Možda nije bio dobar nogometaš kao David, ali model zasigurno je, u čemu su se i tata, ali mama, modna ikona Victoria, pokazali dobri. Ovaj tinejdžer se prvi put s 15 našao na naslovnici magazina Man About Town, a otad je snimio kampanje za brend Reserved, ima 9 milijuna sljedbenika na Instagramu, isklesano, mišićavo tijelo koje rado pokazuje na društvenim mrežama i *sad jesmo/sad nismo* vezu s glumicom i modelom Chloë Grace Moretz... Čistokrvna zvijezda!

Ponosni tata Will Smith sa sinovima

↑ **Alexander Skarsgård (40)**

Pazite ovo — Alexander je najstariji sin velikoga glumca Stellana Skarsgård koji je kao mladić u rodnoj Švedskoj započeo glumačku karijeru. Ništa čudno, zar ne?! Do trenutka kad se nije počeo osjećati malo neugodno u tome svemu, pa je otišao u vojsku i tražio svoje pravo ja. Da bi onda ipak shvatio da bi se to u vojsci isklesano tijelo i očevi glumački geni mogli lijepo uklopiti u holivudsku karijeru.

I nije se prevario. Do danas je nanizao gomilu lijepih uloga, od televizijskih („Okus krvi“) do filmskih i to raznovrsnih — recimo, od one u kultnoj „Melankoliji“ Larsa Von Triera, pa do holivudskih hitova poput glavne uloge u „Legendi o Tarzanu“.

Trey (24) i Jaden (18) Smith

Ako postoji itko tko bolje od malih Beckhama zna izvući lovu, to su onda Smithovi. Willov stariji sin iz prvog braka Trey je DJ umjetničkog imena AcE kojemu dobro ide, no mlađa djeca glumačkog para Willa Smitha i Jade Pinkett „raznose“ sve oko sebe.

Mali Jaden je bio onaj preslatki raščupani dječčić iz dirljivog filma „U potrazi za srećom“, ali danas je on, da kažemo rječnikom generacije, *pre-cool* frajer koji doduše i dalje glumi i repa (poput njegova oca), ali je proglašen modnom ikonom generacije.

A kad ste modna ikona milenijalske generacije, to znači da vam samo pljušte jedan ugovor za drugim. Recimo, poput onoga koji je ovaj tinejdžer potpisao s Louisom Vuittonom...

↑ **Max Irons (31)**

„Dorian Grey“, „Crvenkapica“, „U sebi“, „Klub bahatih“, „Žena u zlatu“, „Terminal“... Ovo su neki filmovi koje je u posljednjih 8 godina snimio Max, zgodni sin Jeremyja Ironsa koji je zahvaljujući svom sanjarskom izgledu prvo dobivao unosne ugovore kao model (bio je u kampanjama za Burberry i Mango), ali mu se gluma svidjela više. Dobar izbor, Max!

NAŠA EKIPA

BORIS ŠČITAR/PIXSELL

Jan Kerekeš (29)

Uz bok tati, Ljubomiru Kerekešu, ovaj je glumac mlade generacije prije nekoliko godina zaigrao u predstavi Histriona „Gospon doktor Vinski Opatovinski“ i pobrao mnoge komplimente. Ali nije samo gluma ono što veže Varaždince Jana Kerekeša s ocem. I on danas, kao i njegov tata nekada, ima i svoju paralelnu glazbenu karijeru. Dok se Janov bend zove Cold Snap, očevo se zvao Autoput, a oba gospodina Kerekeša vole prašiti rock i žesće ritmove.

IVO ČAGALJ/PIXSELL

↑ Ivan Huljić (29)

Ako postoji kod nas glazbena dinastija, onda se ona preziva Huljić. Stopama svog oca Tončija krenuo je, paralelno sa studijem prava, i Ivan Huljić koji je svirao u Magazinu i skladao pjesme za izvođače poput Doris Dragović. No, prije nekoliko godina, Ivan se povukao iz benda, a njegov je otac rekao kako mladić želi sada malo raditi sam. Bit će zanimljivo čuti što.

↑ Niko Kranjčar (32)

Da je Brooklyn Beckham bio malo uporniji i nastavio trenirati nogomet, tatu i sina Kranjčar mogli smo zvati „hrvatski Beckhami“. Pogotovo jer je Niko sada, baš kao Brooklyn, u vezi sa slavnom glumicom (Zrinkom Cvitešić).

Otac Zlatko „Dinamova“ je legenda, nogometaš i trener kluba, a bio je i izbornik hrvatske reprezentacije, kada je za nju igrao i njegov sin Niko koji sada nosi dres Glasgow Rangersa.

RESTORANI IZA TAJNIH VRATA

Skriveni, tajanstveni restorani novost je u gastro svijetu. Retro uređenje interijera, jednako takav ugođaj, uz avanturu na putu do trpeze, čine takve lokale sve popularnijim u svijetu

PIŠE **TOMO WILL**

Kasno je navečer i izlazimo iz postaje podzemne željeznice Earl's Court u istoimenoj londonskoj četvrti te se upućujemo na jug, u smjeru Old Brompton Roada. Nakon četiri minute hoda skrećemo desno u uličicu Earl's Court Square, gdje stižemo pred plava vrata s prozorom od mutnog stakla. Daleko smo od svih londonskih turističkih atrakcija, no na pravome smo mjestu, jer na vratima jasno piše „Evans & Peel Detective Agency”.

Hladna i maglovita noć pojačava konspirativni ugođaj, ali i pomalo neugodan osjećaj. Ipak, tu smo zbog vrlo jasnog cilja i uzmaka nema. Naime, u detektivsku agenciju dolazimo u točno dogovoreno vrijeme, nakon što smo na njezinoj internet-skoj stranici ostavili svoje podatke i u detalje iznijeli svoj slučaj. Mogli smo i telefonski, ali ovako je bilo lakše objasniti što želimo. Srećom, slučaj nije prezamršen, a reputacija agencije u potpunosti ulijeva povjerenje, pa lake ruke stišćemo zvono pored ulaznih vrata.

Na interfonu se javlja baršunasti ženski glas i pita imamo li zakazan termin te nakon našeg potvrdnog odgovora vrata se otvaraju. U dnu stepeništa stižemo do malog detektivskog ureda čija su vrata otvorena, a u kojemu sjedi muškarac odjeven u tipičnu odjeću privatnog istražitelja, na kakvu smo navikli u brojnim filmovima. Sve postaje vrlo nelagodno kad nas kreće ispitivati u vezi slučaja. I baš kad počinjemo osjećati znoj na vratu, vjerojatno zadovoljan datim odgovorima, čovjek poseže za polugom koja policu s knjigama pretvara

Meskička La Gruta je restoran potpuno skriven od pogleda, u podzemnoj vulkanskoj pećini dubine prosječne trokatnice i okruženoj bujnom vegetacijom. Tu se služi nenadmašan roštilj, ukusan guacamole, a tortilje su, kažu, najbolje na svijetu

u skrivena vrata koja se otvaraju, a iza njih pred nama se, nekoliko stepenica niže, ukazuje neobičan lokal, osvijetljen svijećama i uređen u stilu 20-ih prošloga stoljeća. Svira i glazba iz toga doba, a barmen i konobari odjeveni su primjereno...

U stvarnosti, radi se o gastro pubu u kojemu smo naumili večerati. Do njega se dolazi na već opisani način, jer se radi o jednom od predstavnika najnovije ugostiteljske novotarije – skrivenome restoranu, svojevrsnom nasljedniku *pop-up* restorana, trenda nastaloga baš u Londonu prije desetak godina.

U slučaju **Evans & Peela** radi se o mjestu za koje znade relativno malo Londončana te tek pokoji dobro upućeni posjetitelj grada. Ubrzo otkrivamo da jelovnik nudi američke *barbecue* standarde – od hamburgera, preko domaće dimljene *pulled pork* *slidera* i govedih rebara, do odrezaka.

No, misteriozni doživljaj ne prestaje kad sjednete za stol, jer nije uputno naručiti nešto s ponuđena jelovnika, već zatražiti nešto posebno, što se u njemu ne nalazi, poput specijaliteta lokala. A to su u Evans & Peelu savršeni makaroni sa sirom, slaninom i tartufima. Formula je jednostavna – tajno jelo na tajnome mjestu! Itekako se isplati, jer zama-mni miris te slasne porcije osjetite čim izađe iz kuhinje, davno prije negoli tanjur stigne pred vas.

Iako su hrana i piće tu i više nego dobri, očito je da se na to mjesto uglavnom ne dolazi zbog onoga što

Evans & Peel Detective Agency je lokal tipa *speakeasy*, koji u posljednje vrijeme ubrzano niču širom Londona, ali i drugdje u svijetu

se poslužuje, već zbog ukupna doživljaja. Shvatit ćete to čim zapodjenete razgovor s konobarom, jer se odmah osjetite kao da ste dio nekog starinskog kazališnog komada.

Što se tiče barmena, najuputnije je preporučiti im da odaberu za vas, jer su vrlo vješti u spravljanju zanimljivih koktela (Cold Fashioned, sjajna, slađa i orašasta vezija Old Fashioneda), premda preporučujemo da se pre-pustite tekućem specijalitetu kuće – alkoholnim infuzijama, koje su doista izvanredne.

Tu se u ponudi nalaze sjajne stvari, poput votke aromatizirane južnoindijskim paprom, džina oplemenjena prirodnim aromama lavande i čaja Earl Gray ili bourbona nato-pljena javorovim sirupom, slaninom i medom (znatno bolje od vina, koje za stol stiže u smeđoj papirnatof vrećici), te odličan London Pale Ale koji se toči kroz tajnu napravu iz antiknog radijatora.

Evans & Peel Detective Agency samo je jedan od sličnih lokala, tipa *speakeasy*, koji u posljednje vrijeme ubrzano niču širom Londona, ali i drugdje u svijetu. Sličnost s tom povišnom vrstom lokala koja je nastala u vrijeme američke prohibicije i služila ilegalnom posluživanju alkohola, danas je najčešća u vidu retro uređenja interijera, ugođaja i same skroviitosti, u čemu leži i bit novoga trenda.

I dok se u Evans & Peel agenciji tajno jede i pije, na drugome kraju svijeta, u Singapuru, namjernik s istom željom mora kupiti kartu za kinematograf The Projector. Na njemu je hoće li pogledati ili ne film koji je na programu (repertoar miješa *indie* filmove i osebnije klasike poput „Rocky Horror Picture Show“), ali će nakon projekcije morati otići u toalet i pronaći vrata koja vode do stepeništa za zatvoreni krovni parking. Prešavši ga dijagonalno, premda će nastaviti u smjeru toplih svjetala i ugodnog žamora, da bi stigao do lokala **The Great Escape**, koji zauzima 12 parkiranih mjesta. Zbog neonskog natpisa neće zalutati, premda je lokal zapravo prilično neprimjetan i za njega znaju samo rijetki.

Na Trip Advisoru za The Great Escape, primjerice, postoji samo jedna jedina recenzija, i to s ocjenom „vrlo dobar“: „Tu sam nakon večere doveo neke prijatelje na piće. Blijedo su me pogledali kad sam im predložio Golden Mile Tower na Beach Roadu, jer se radi o oronulom kvartu, poznatom kao okupljači tajlandskih i mijanmarskih gastarbajtera. No, bili su prezadovoljni kad smo stigli u

bar na otvorenom u kojem je svirala dobra živa glazba, skriveni dragulj s vrlo razumnim cijenama...“.

The Great Escape zapravo je skriveni bar i gastro pub u središtu singapurske Tajlandske četvrti. Pokrenula su ga dva poduzetnika, koji su tamo kupili nadsvođeno parkiralište i preuredili ga u lokal, sklopivši dogovor s kuhinjom kina da ih opskrbljuje hranom. Čar mjesta je u sjajnom pogledu na singapursku marinu, neprekidnom vjetriću koji nudi osvježanje, ali i odličnom izboru pića i sjajnoj hrani.

Uz piće, najbolje klasične koktele i japansko kraft pivo, nudi se već čuveni *brunch*, za čiju se ponudu obično brine *dining club* Brunch Bandits, te ukusan hot dog i fina pizza, iako će vam znalci savjetovati da tu pojedete salatu od pečene patke i krumpiriće sa slanim jajetom.

Dalje niz naš planet, suprotno od njezina smjera kretanja, u američkome Bostonu stižemo do popularnog hamburgerajara JM Curley na adresi 21 Temple Place, negdje između Financial i Theatre Districta.

The Great Escape skriveni je bar i gastro pub u središtu singapurske Tajlandske četvrti, sa sjajnim pogledu na marinu, ali i odličnim izborom pića i sjajnom hranom

Svi tu jedu hamburgere i ako bilo koga pitate gdje se u blizini može pojesti dobar odrezak, velika je šansa da neće imati pojma. A sve je znatno bliže negoli itko može pomisliti.

U stražnjem hodniku, u koji smo se uputili odmah s ulaza, uz debelu tamnocrvenu baršunastu zavjesu piše „Samo za odrasle“. Iza zavjese nalazimo bar s 20-ak mjesta, a samo jedna od slika na zidu, ona Humphreya Bogarta, ukazuje da se nalazimo na pravome mjestu – Bogie's Placeu.

Bogie's Place at JM Curley relativno je dobro čuvana tajna u Bostonu i jedno od najboljih mjesta u gradu za pojesti vrhunski odrezak. Radi se o „restoranu unutar restorana“, odnosno stražnjoj sali lokala preuređenoj u mini *steakhouse* na temu američkih 20-ih. Ugođaj je primjeren temi i tiho svira jazz glazba pa

Bogie's Place at JM Curley relativno je dobro čuvana tajna u Bostonu i jedno od najboljih mjesta u gradu za pojesti vrhunski odrezak

I dok se u Evans & Peel agenciji tajno jede i pije, na drugome kraju svijeta, u Singapuru, namjernik s istom željom mora kupiti kartu za kinematograf The Projector

je uputno ugasiti mobitel i prepustiti se klasičnim užicima, poput angus *hanger steakova* (iznimno ukusni odrezak izrezan iz dijafragme goveda, 450 do 675 g), *trout almondine* (pržena pastrva s bademima) i koktela kao što je Remember the Maine (*rye whiskey* i slatki vermut).

Znalac će tu primijetiti da je *steakhouse* tip lokala kojim Boston zasigurno ne oskudijeva, posebno njegova financijska četvrt. U tome su gradu odrasli veliki i sočni, ali su lokali u pravilu članovi lanaca, što garantira stalnu kvalitetu, ali ne i avanturistički doživljaj. A baš je avantura ono što traži današnji gurman, navikao na uzbudljive *pop-up* restorane i sjajnu, sofisticiranu hranu s uličnih kamioneta, i to širom svijeta. U tome, kao i skrovitosti, i leži tajna Bogie's Placea, minijaturnog *anti-steakhousea*.

Klijentela Bogie'sa su uglavnom parovi, ali i poslovnjaci, koji tu nakon posla bezočno uništavaju ledenu votku i kavijar, prije negoli se bace na neki od specijaliteta kuće – *rib-eye* poslužen s maslacem od gusje jetre i kosti punom pečene srži, 350-gramski *New York strip* ili 570-gramski

Pretpovijest tajnih restorana

Trend tajnih restorana svoje korijene ima u komercijalnim večerama u privatnim domovima, široko poznatim početkom novog tisućljeća, ali i prije toga u nekim krajevima svijeta, osobito u Sjedinjenim Državama.

Ta je ideja 2009. prerasla u trend *underground pop-up* restorana, koji se rodio u gastronomski osviještenom Londonu. U četvrti Kilburn djelovao je **MsMarmiteLover's Underground Restaurant**, koji je služio iznimno kreativnu kuhinju, a čija su se jela mogla nositi s onima ponajboljih službenih gradskih restorana, dok je talentirani mladi *chef* Horton Jupiter (ujedno i vođa alt-rock sastava They Came From the Stars) u svome bitnički uređenom stanu u istočnom Londonu vodio restoran **The Secret Ingredient**, gdje je nudio devetosljedne menije na temu japanske i španjolske vegetarijanske kuhinje.

Klijentela takvih restorana rasla je predajom od usta do usta, putem interneta i Facebooka. Trendu su se brzo priključile čak i poznate osobe, pa je tako Jo Wood, bivša engleska manekenka, televizijska voditeljica i bivša supruga Rolling Stonea Ronnija Wooda, otvorila svoj dom gurmanima koji su imali volje platiti da bi kušali njezine gastro kreacije kojima se predstavila sudjelujući u britanskom izdanju *Celebrity Masterchefa*.

I privatni *dining club* **Mosimann's** iz četvrti Belgravia, u kojemu kuha njegov vlasnik i *chef* Anton Mosimann, pokrenuo je *pop-up* restoran koji se svake godine pojavljuje negdje uz obalu Temze u vrijeme čuvene Henley Royal Regatte.

U SAD-u su se već davno prije toga proslavili lutajući restorani (obično nazivani *supperclubs*) poput **The Ghetto Gourmeta** ili **Red Box Bistrea**, koji su stekli nevjerojatnu reputaciju i stalno imali podugačke liste čekanja. Kalifornijski **The Ghetto Gourmet** nastao je 2003. kao mali „gusarski“ (čitaj: ilegalni) restoran koji je ponedjeljkom priređivao večere s tri cilja: isprobati nove stvari, okupiti zanimljivu klijentelu i svijet učiniti boljim mjestom za život. U sljedećih pet godina organizirali su oko 400 *underground dinner partyja*, često i na otvorenom, te poslužili oko 10 000 gostiju (cijene: 40 do 100 dolara po osobi).

Slično je nekad radio i njujorški **Red Box Bistro**, koji je postao toliko popularan da se Diane DiMeo, *chefica* tog *suppercluba*, pojavljivala i u emisijama *Food Networka*.

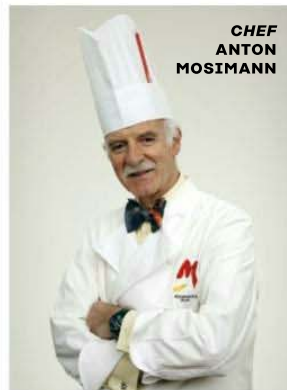
Da ideja komercijalnih večera u privatnim domovima nije trend koji traje nekoliko godina, svjedoči i primjer Amerikanca Jima Haynesa koji u svome

pariškom stanu već tri desetljeća vodi restoran otvoren jednom tjedno, kroz koji su do danas prošli deseci tisuća gostiju, sve bez ikakve dozvole!

Ideja prostora u kome se odlično jede u neformalnu ugodaju, kao u nečijemu domu, potakla je Isaaca McHalea i Jamesa Lowea, dvojicu mladih londonskih *chefova*, da 2009. osnuju *pop-up* restoran skupinu **The Young Turks**. „Mladoturci“ su započeli večerom u jednoj umjetničkoj galeriji, a svoj pohod završili 2012. na katu puba Ten Bells u Spitalfieldsu u četvrti East End, gdje su njihove stalno mijenjajuće menije već dolazili kušati i gurmani-globtroteri iz čitava svijeta (jedno ljetno, na krovu parkirališta u Peckhamu, poznatom kvartu televizijske braće Trotter, služili su svoje kreacije na drvenim stolovima natkrivenim ceradom). Trend se u međuvremenu proširio i u druge krajeve svijeta.

Pop-up restorani, koji su često djelovali i gerilski, bez dozvola, polako su ušli u *mainstream* i potpuno se pokorili ugostiteljskom i poreznome sustavu. Sukladno tome, današnji trend tajnih restorana podrazumijeva potpuno legalnu djelatnost, čija je draž, osim gurmanske, u tajnovitosti mjesta i pronalaženju lokala, svojevrsnoj uvertiri u doživljaj koji za posjetitelja ponekad može biti i čitava kazališna igra, primjerice o posjetu nekom *speakeasyju* iz dvadesetih.

**CHEF
ANTON
MOSIMANN**

**THE YOUNG TURKS -
FRANK'S CAFE**

**THE
GHETTO
GOURMET**

Koncept restorana **Maré** u Los Angelesu je jednostavan je kao i ono što poslužuje – pretežito riblja jela mediteranskoga tipa, poslužena u ugodaju kakva talijanskog ili francuskog uzmorskog mjesta

divovski *cowboy steak*, za čije se savršenstvo brine *chef* Samuel Monsour...

Spustimo li se na južnu hemisferu, na polutajni restoran, prema savjetu znalaca, nabasat ćemo i u sjeni čuvene Piramide sunca u Teotihuacánu, treće najveće u svijetu, kakvih 45 minuta vožnje udaljene od Mexico Cityja. Naime, dvjestotinjak metara od ulaza broj 5 na to arheološko nalazište nalazi se **La Gruta**, od pogleda potpuno skriven restoran u podzemnoj vulkanskoj pećini dubine prosječne trokatnice i okruženoj bujnom vegetacijom. U doba drevnih Maya pećina se rabila za skrivanje zlata, a početkom prošlog stoljeća, predsjednici Meksika, Francisco Ignacio Madero González i general Porfirio Díaz, tu su držali bankete, okruženi zlatom, da bi pokazali svoj status.

Danas je zlato u muzeju, ali kao glavnu atrakciju smijenila ga je sjajna, autentična meksička kuhinja predšpanjolske ere. Tu se služi nenadmašan roštilj, nevjerojatno ukusan *guacamole*, a tortilje su, kažu, najbolje na svijetu – hrskave i čvrste

strukture, a spravljaju se pred gostom (znalci savjetuju naručivanje bilo kojeg jela koje uključuje svježe tortilje). Ako vikendom doživljaj i narušava folklorni plesni šou, utješit će vas činjenica da su u ovom restoranu, između ostalih poznatih osoba, jeli i umjetnici Frida Kahlo i Diego Rivera, zatim pisac Jorge Luis Borges te kraljica Elizabeta II.

Naš obilazak nekih od tajnih restorana svijeta završit ćemo u Kaliforniji, točnije u Los Angelesu. Na aveniji Melrose broj 7461, samo minutu vožnje od avenije La Brea, odnosno ugla na kome stoji čuveni *hot-dog* štand Pink's, ulazimo u **Greenspan's Grilled Cheese**, *sandwich shop* u kome je, naravno, rastopljeni sir zvijezda brojnih

Otvaramo vrata hladnjaka i kroz njih ulazimo na otvorenu terasu skrivenog restorana Maré, mjesta osvjetljenog visećim žaruljama...

sendviča, hamburgera i salata. Nitko nas ne zaustavlja kad se stepenicama u dnu lokala uspinjemo na prvi kat i ulazimo u jedan prazni ured u kome se nalazi radni stol i stolac, omanji ormarić sa spisima i ogromni hladnjak na čijim se vratima nalazi sličica jedrenjaka. Otvaramo vrata hladnjaka i kroz njih ulazimo na otvorenu terasu skrivenog restorana **Maré**, mjesta osvjetljenog visećim žaruljama.

Maré je nastao 2015., kao zamisao Erica Greenspana i nadopuna njegova već spomenuta *sandwich shopa*. Koncept restorana jednostavan je kao i ono što poslužuje – pretežito riblja jela mediteranskoga tipa, poslužena u ugodaju kakva talijanskog ili francuskog uzmorskog mjesta. Titrave svijeeće, maslina u kutu terase i ekletična mješavina keramičkog i drvenog posuđa pojačavaju rustikalno, minimalističko uređenje. I klijentela je vrlo različita, premda je najviše nepretenciozne mladrije.

Riba se tu služi „mediteranski“, spravljena cijela na roštilju (posebno preporučljiv brancin s glazurom od šipka), a dagnje pirjane s peršinom, češnjakom i pinjolima, sve uz dosta povrća i po vrlo prihvatljivim cijenama, nižim od 20 dolara (čak i pristojna porcija odreska). U ponudi je i više vrlo zanimljivih juha te nešto tjestenine, dok se vino kuće, bijelo i crveno, toči na čaše.

Iako je veliki drevni indijski mislilac Chankaya ustvrdio da je najveća mantra gurua „ne dijeliti tajne ni sa kime, jer će vas to uništiti“, pretpostavljamo da se to ne odnosi na svijet tajnih restorana i užitaka. Uostalom, možda je onaj koji čuva tajne mudar, ali niti upola kao onaj koji ih nema.

„Dakle, gospodine, recite mi nešto više o tim halucinacijama
i zašto ne želite da ih se pokušamo riješiti...”

SLOVENSKI PJENUŠAC U MICHELIN RESTORANIMA

Slovenski pjenušci **Bjana**, slobodno se to može reći, stoje uz bok francuskim šampanjcima, što dokazuju i mnoge prestižne nagrade, poput onih Decantera, najutjecajnijeg vinskog festivala na svijetu

PIŠE **VELIMIR CINDRIĆ**

SNIMILI **DEAN DUBKOVIĆ & MARIJAN MOČIVNIK**

Ne možete nešto kopirati, a da na kraju dobijete nešto iole vrijedno. Ako kopirate, znači da radite bez ikakva osjećaja i strasti – rekla je jednom velika jazz pjevačica Billie Holiday. Upravo je to i filozofija **Mirana Sirk**a, čuvenog slovenskog vinara, kojeg mnogi nazivaju „kraljem slovenskih pjenušaca” i koji kaže da mu nikada nije bio cilj raditi samo dobre kopije velikih šampanjaca.

Pa ipak, **Bjana**, robna marka pjenušaca Mirana Sirk a ima mnogo sličnosti s velikim francuskim šampanjskim kućama. Naime, u oba slučaja radi se o vrhunskim proizvodima nastalim klasičnom šampanjskom metodom koji su plod pomnog promišljanja na duge staze, mnogo strasti i, prije svega, originalnosti.

Miran Sirk jedinstvena je pojava i zbog toga što se posvetio isključivo pjenušcima i od njih danas stvorio pjenušavu poslasticu koja se ne mora nametati, već se doslovno prodaje sama od sebe. Zato pjenušci Bjana, slobodno se to može reći, stoje uz bok francuskim šampanjcima, što dokazuju i mnoge prestižne nagrade, poput onih Decantera, najutjecajnijeg vinskog festivala na svijetu. No put do njih nikako nije bio lak...

– Posao s pjenušcima započeo sam prije 27 godina, a otac i stric bili su mi desna ruka. Moj prapradjed je bio najveći proizvođač u regiji, te je prije Drugoga svjetskog rata imao gotovo stotinu hektara vinograda, ali se bavio isključivo mirnim vinima koja je većinom prodavao u talijanskoj Furlaniji. No, poslije rata ostao je bez ičega, jer je država sve nacionalizirala. Otac je bio agronom u lokalnoj zadrugi, njegov brat glavni enolog, a ja sam završio biotehnički fakultet, pa smo sva trojica bili visoko obrazovani, puni znanja, ali bez sredstava za rad. Tako da je sve išlo vrlo sporo – prisjeća se Sirk početaka.

POMAK SE DOGODIO kad su Sirkovima vratili kuću u selu Biljana kod Dobrova u zapadnoj Sloveniji (Biljana se na lokalnom dijalektu kaže Bjana, odakle dolazi ime robne marke), gdje danas Miran živi s obitelji i gdje ima podrum. No, kuća je je potpuno propala i ništa nije bilo u stanju za obnovu, a i vinogradi koji su im vraćeni denacionalizacijskim zakonom, bili su potpuno propali i morali su se nanovo saditi. A onda je 2006. obitelj Sirk odlučila napraviti potpunu rekonstrukciju kuće, doseliti se iz Nove Gorice gdje je Miran dotad bio zaposlen:

– Nismo počeli od nule, nego bih rekao ispod nule, i to duboko ispod nule. Tijekom prvih 20 godina vinarske karijere morao sam usporedno raditi u poduzeću u Novoj Gorici i u podrumu. Svakoga sam dana, poslije posla, odlazio u Biljanu i radio na obnovi, pa se kasno navečer vraćao kući na spavanje i onda ujutro opet na posao. To je bilo dan za danom, vrlo teške godine napornog rada, odricanja i stalnog ulaganja. Svaki sam

mjesec svu zaradu ulagao u podrum, tehnologiju i obnovu kuće, sadnju vinograda... To je za mene bila jedina mogućnost da nešto napravim, jer novca iz drugih izvora nije bilo – pripovijeda Sirk.

Miran je sadenje planirao sustavno, samo s tri sorte koje su mu bile potrebne za pjenušce – chardonnay, crni pinot i rebula. Među njima su dvije šampanjske, odnosno one koje uspijevaju u pokrajini Champagne, i jedna jedinstvena – rebula – koja proizvodu daje lokalno obilježje, odnosno pečat originalnosti.

S te tri sorte radi različite kombinacije, a receptura je svake godine drukčija:

– Svaki je pjenušac autorsko vino. Mi vinifikaciju grožđa iz svakog vinograda radimo posebno, tako da trenutačno u podrumu imam 19 različitih tankova, među kojima su i oni s više različitih chardonnaya. Iako im je stil sličan, svaki ima svoju karakteristiku. Isto je tako i s rebulom i crnim pinotom. A kad vidim kako se vino formira, onda odlučim kakve bi bile idealne kombinacije za svaki od pjenušaca koji pro-

„Tijekom prvih 20 godina vinarske karijere morao sam usporedno raditi u poduzeću u Novoj Gorici i u podrumu. Svakoga sam dana, poslije posla, odlazio u Biljanu i radio na obnovi, pa se kasno navečer vraćao kući na spavanje i onda ujutro opet na posao” – ispričao nam je Miran Sirk

„Krajnji cilj mi je bio da se ljudi nauče da pjenušac nije samo za slavlja, već i odlično vino uz jelo“

izvodim. Recimo, kod Cuvée Prestigea i Brut Zera, koje su naše *riserve*, tražim više mineralnosti, pa zato u najvećem dijelu uzimam grožđe iz starih vinograda, onih starijih od 20 godina. A za Brut i Brut Rosé odgovara mi grožđe iz mlađih vinograda, jer kod njih tražim više voćnosti i više elegancije. U Champagnei se stil *blanc de blanc* (bijeli šampanjac od bijelog grožđa, op.a) proizvodi isključivo od chardonnaya, dok kod Bjane to može biti od chardonnaya i rebule. Od 2014. svi pjenušci Bjane u sebi imaju crni pinot, jer on daje iznimnu voćnost i eleganciju, ali i kompleksnost. Pri tome se ne radi o težini, već o širem spektru okusa – pojašnjava Sirk.

DANAS JE MARKA BJANA u vrhu slovenske ponude pjenušaca ponajviše stoga što su sva njezina četiri pjenušca, u trenutku kad su se pojavila na tržištu, bili neka vrst avantgarde. Primjerice, Brut koji je svjetlo dana ugledao koncem 1990., bio je prvi brut pjenušac u Sloveniji i imao je 8-9 grama šećera, dok su svi ostali u to doba imali kakvih 20 grama (mnogi najpopularniji suhi imaju toliko i danas).

Takav neobičan pjenušac, s manje od upola šećera od konkurencije tada je bilo vrlo teško prodati, jednostavno zato što pilci nisu bili navikli na takve okuse. A Sirk je oduvijek želio raditi vina bez *make-upa*, dakle sa što manje šećera, i bio je siguran da je to pravi put te da će vrijeme za zaista dobar proizvod kad-tad doći. Razmišljanje je bilo

logično, jer na svim razvijenim vinskim tržištima brut pjenušci znatno su popularniji od polusuhih.

– Osim toga, primijetio sam da se pjenušci piju samo za Novu godinu, rođendane i različite proslave, pa sam 1994. prvi put napravio naš Cuvée Prestige, namijenjen za gastronomiju, odnosno za uživanje uz jelo. Želio sam napraviti pjenušac koji ima dovoljno tijela, ali ne nabildanoga. Jer to je lako napraviti, ali onda izgubite sve ostale vrline pjenušca, poput elegancije. Znači, tražio sam da taj pjenušac ima dovoljno dugo zadržavanje okusa u ustima, kao i to da ima širinu, dovoljno mineralnosti i da bude suh, tako da šećer ne kvari okus jela. Krajnji cilj bio mi je da taj pjenušac uz jelo lako može zamijeniti neko mirno bijelo vino, odnosno da se ljudi nauče da pjenušac nije samo za slavlja, već i odlično vino uz jelo. To je opet bila neka vrst edukacije kupaca, da se pokaže kako Cuvée Prestige sjajno pristaje uz bijelu jadransku ribu na žaru i školjke. Radi se o pjenušcu sa samo 4 grama šećera, dakle o kategoriji *extra brut* – kaže Sirk.

MIRAN NI TADA NIJE posustao s inovacijama. Već 1997. ponudio je prvi Brut Rosé u Sloveniji. Naime, u to su vrijeme svi roséi još uvijek bili slatke vodice, jednostavna vina namijenjena ženama, što je naravno bio posve krivi pogled na taj stil vina. Pjenušac Brut Rosé ponudio je nešto sasvim drugo – ozbiljan rosé, a ne nešto što se pogrdno zvalo „ženskim pićem“. I odmah je bio iznimno dobro primljen, pa je Sirk čitavu prvu seriju prodao za samo dva mjeseca. Radilo se o velikome hitu, koji dva desetljeća poslije još uvijek ima isti stil i status.

– Konačno, 1999. sam, kao prvi u Sloveniji, napravio Brut Zero, potpuno suh pjenušac, bez dodatka ekspedicijskog likera. Tu sam išao još korak dalje, naučiti pilce da šećer ne predstavlja ništa, odnosno da vino može biti odlično i bez njega. To je bio naš maksimum i za sada držimo ta četiri

Više restorana s Michelinovim zvjezdicama služe Bjana pjenušce, što jasno pokazuje izniman ugled Sirkovog pjenušavog vina

BJANA NA EUROPSKOM TRŽIŠTU

Pjenušci Bjane nalaze se na nekoliko tržišta. Marka je vrlo uspješna u Italiji, iako se tamo ova pjenušava vina prodaju isključivo u restoranima, vinotekama i vinskim barovima. Prisutni su i u više restorana s Michelinovim zvjezdicama, što pokazuje ugled koji marka na tom tržištu uživa.

Isto tako, pjenušci Bjane dobro se prodaju i u Njemačkoj, gdje imaju čak tri distributera. U Hrvatskoj se začudo, s obzirom na ugled i kvalitetu, teško nalaze, trenutačno ih je moguće nabaviti samo u zagrebačkoj vinoteci Vintesa (cijena Bjane Brut je 157, a Bjane Rose 156 kuna). Srećom, onima koji žive u zapadnome dijelu zemlje slovenska granica nije daleko...

– Svuda gdje smo sustavno prisutni smo uspješni, ali nigdje kao u Italiji. Znaite, naša su vina kao stvorena za Talijane, jer su slična Franciacorti (popularni talijanski pjenušac DOCG statusa, s istoimenog područja između Lago d'Isea i Brescije, op.a), koja je tamo sada pjenušac broj jedan. Dobro, oni nemaju rebule i njihova je zemlja nešto drukčija, ali isto se radi o predalpskom području i suhim pjenušcima. Naime, Talijanima nećete uspjeti prodati polusuhi pjenušac, jer se tamo oduvijek pije samo suho vino. Naše najsušije pjenušce – Zero i Prestige – prodajemo daleko najviše u Italiji. Za sada, talijansko tržište imamo vrlo dobro pokriveno sve do Parme – ponosno će Miran Sirk.

pjenušca u stalnoj proizvodnji. Imam još nekoliko ideja, ali proces nastanka novog proizvoda ne ide tako brzo. Za pet-šest godina na tržištu ćemo imati nove proizvode, sve u manjim serijama i pjenušce koji na kvascima sazrijevaju najmanje četiri-pet godina. Dakle, radi se o proizvodima kojima od berbe do prodaje treba šest godina. Od danas do sutra u ovome poslu, ako želite raditi dobro, ne ide ništa. O komercijalnim proizvodima nikada nisam razmišljao, pa ih nikada niti nećemo imati u našoj proizvodnji. To je jedna sasvim druga priča koja mene ne zanima. Ja ću vjerojatno raditi još najmanje 20 godina, i to vrlo ozbiljno, prije nego me naslijedi sin, ako on za to bude imao smisla. A za to razdoblje imam dovoljno planova i neće mi biti nimalo dosadno – zaključuje sa smiješkom Miran. **▼**

Naš suradnik u razgovoru s „kraljem slovenskih pjenušaca“

KAROLINA KUIK

SNIMIO **MARCIN KRĘŻEL**

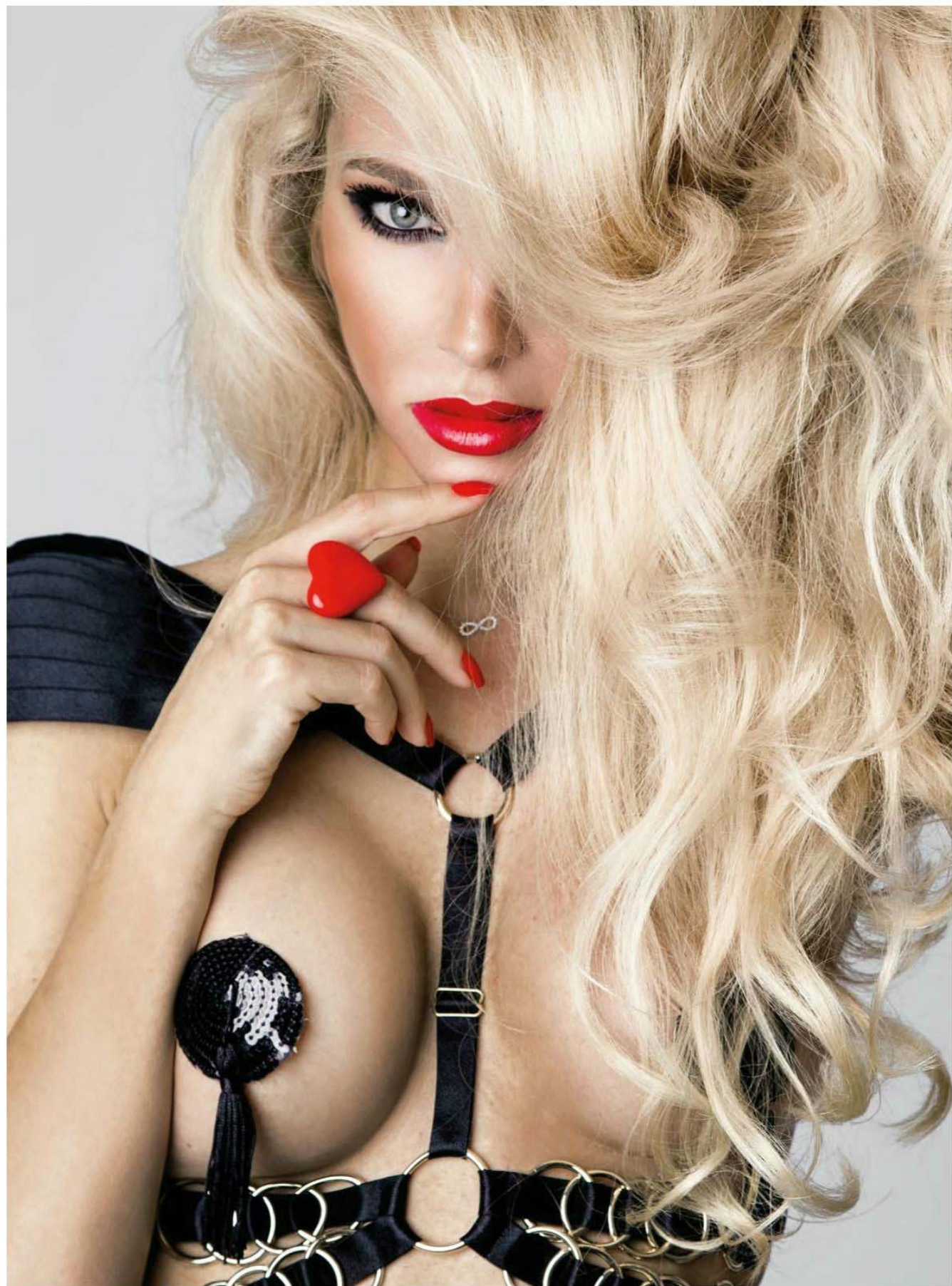
Miss bikini, miss najbolje noge, supermodel, glumica, djevojka mjeseca u poljskom Playboyu, magisterij iz novinarstva i političkih znanosti... sve to opisuje ovu atraktivnu Poljakinju gotovo idealnih mjera – 172 centimetra zanosne figure dodatno opisuju brojke 94–64–88.

JOOP!

Sportski stil na luksuzan način

Kad se spoje sport i luksuz nastane – *athluxury*. Riječ je o novom modnom trendu koji je nedavno inaugurirao Vogue i koji vuče inspiraciju iz golferskog, teniskog, polo i jedriličarskog svijeta

PIŠE
**MARJANA
FILIPOVIĆ
GRČIĆ**

U natrag nekoliko godina zacijelo ste uživali u tome što možete odjenuti tenisice na posao i čak ih kombinirati uz odijelo. Taj udoban i oslobađajući trend nazvan je *athleisure* i podrazumijevao je inkorporiranje sportske odjeće u različite svakodnevne prilike, no ovoga proljeća na scenu stiže nova varijanta koju biste kao modno osviješten muškarac trebali upoznati.

Vogue ju je nazvao *athluxury*, napravivši kovanicu od dvije riječi – *athlete* (sportski) i *luxury* (luksuz). Da, govorimo o sportskom luksuzu u kojem, kad kažemo sportska odjeća, ovaj put ne mislimo na onu kakvu možete vidjeti u svojoj teretani.

O ne, ovo su komadi kakvi se nose u nešto otmjenijim sportovima i kakve biste mogli vidjeti da zadete u kakav bolji golf ili teniski klub. Govorimo o sportskoj odjeći na luksuzan način; o finim polo majicama kakve ove sezone ima Strellson ili udobnim mokasinama poput onih iz aktualne proljetne JOOP! kolekcije, vestama od kašmira ili teniskim kratkim hlačama kakve dolaze iz radionice brenda Paul Smith u kojima će vam ovo ljeto biti i ugodno, a istodobno ćete biti i elegantni...

Athluxury odgovara na zahtjeve suvremenog muškarca da u istoj odjeći, kroz sve silne obaveze u danu, proleti na krilima dobrog stila

Da vam lakše to predočimo, zamislite što bi nosila ekipa iz Luhrmannova „Velikog Gatsbyja“ da se umjesto na one lude zabave zaputila na poslijepodnevni koktel u ladanjski klub. Jeste?! E, to je *athluxury*.

A kad smo kod ere Gatsbyja, nije ovaj stil nešto tek izumljeno i sasvim novo. Prvi put se utjecaj sportske odjeće na modne trendove bilježi 1920-ih kad je francuski tenisač René Lacoste majicu s kragom (i logom krokodila jer mu je „Le Crocodile“ bio nadimak) s terena prenio u modni svijet.

U to vrijeme i Hermès je krenuo dizajnirati modele inspirirane tenisom i jahanjem,

René Lacoste svojom je majicom s kragom prvi prenio sportski stil na modne trendove

CANALI

PAUL SMITH

HERNO

STRELLSON

JOOP!

da bi znatno kasnije, 1972. godine, Ralph Lauren napravio veliki *boom* sa svojom polo majicom ne krijući inspiraciju – logo brenda je, sigurno to već dobro znate, igrač pola, čime je majica postala ne samo izrazito funkcionalan komad odjeće, već i simbol elitizma pošto je polo sport koji odašilje vibru engleskog aristokratskog duha. A baš ta je vibra bila potrebna Laurenu da zaokruži svoju viziju američkog sna.

Osim utjecaja *high class* sportova poput tenisa, golfa ili pola, jedna od najvažnijih stvari koje definiraju ovaj stil je funkcional-

nost spojena s modom koja će funkcionirati u urbanim životnim uvjetima, a u njemu su inspiraciju potražile i tradicionalnije modne kuće poput Balmaina, Givenchyja i Balenciage i tako se približile masovnom tržištu.

Međutim, nisu samo ove dizajnerske modne kuće nositelji *athluxury* stila. Čak i Jenna Riddle, stilistica u Nikeu je za tren-

Osim utjecaja high class sportova poput tenisa, golfa ili pola, jedna od najvažnijih stvari koje definiraju ovaj stil je funkcionalnost spojena s modom koja će funkcionirati u urbanim životnim uvjetima

Cipele kakve trebate

Možda niste znali, ali kolekcije **Harrys of London**, jednog od najtraženijih brendova muške obuće, od ove sezone su dostupne i kod nas, ekskluzivno u **Heraldi for men storeovima**. Aktualna kolekcija za proljeće/ljeto 2017 je točno ono što će zaokružiti vaš *athluxury* stil – u potpunosti je posvećena uživanju, prenoseći slobodu i poželjnost kretanja iz sfere slobodnog vremena u poslovno okruženje.

I sportski brendovi uviđaju važnost stvaranja finije odjeće koja će se lakše kombinirati s klasičnim komadima iz ormara

dove 2017. komentirala: „Sportska odjeća će sada imati više dodirnih točaka sa sakoom u smislu kroja i izgledat će elegantnije nego dosad“. Čitajte: ne samo da će sportska odjeća biti finija, već će se lakše i kombinirati s elegantnijim, klasičnijim komadima koje već imate u ormaru.

Ako vam se čini da se ne isplati investirati u ovaj trend, žao nam je, ali moramo reći da niste u pravu – predviđa se da će zadržati još dugo jer on itekako odgovara potrebama i tempu današnjeg života. Ritam svakodnevice je brz i potrebna vam je odjeća u kojoj će vam biti dovoljno udobno dok trčite sa sastanka na sastanak, u kojoj u uredu nećete izgledati kao da ste klinac koji je tu zalutao nakon partije hakla i u kojoj ćete nakon posla ravno moći odšetati u neki cool klub i opet izgledati jako, jako dobro.

I uz sve to odašiljati poruku koja se danas cijeni više nego išta – ja sam aktivan muškarac.

Ovaj stil okrenite u vlastitu korist – potrebno vam je tek nekoliko pomno odabranih i kvalitetnih komada odjeće da biste elegantno i bez puno muke mogli proždri raznim prilikama u svom danu i uvijek izgledali dostojno svake situacije. I zapamtite, ako se ne osjećate dobro u puloveru bez rukava ili polo kapici od tvida, nećete završiti kao ikona stila već kao neki čudak, pa stoga ne forsirajte sve komade pod svaku cijenu.

I kad smo kod cijene, ne morate nositi samo najskuplje dizajnerske komade da biste dokazali da kužite trend – mnogi povoljniji brendovi lansirali su kolekcije s kojima ćete moći postići pravu stvar.

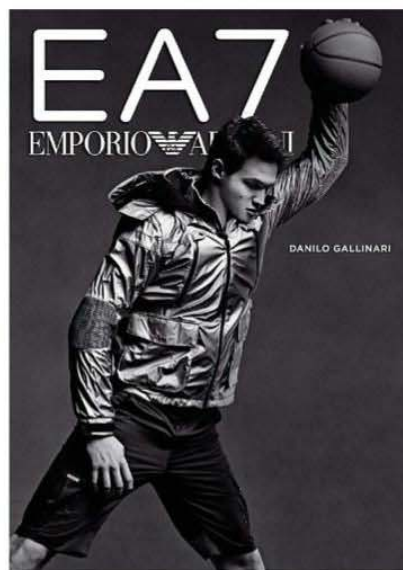
Rekli smo vam da će ovaj trend ostati u jako dugo, a tome u prilog idu i silni napori (i dakako, novac) koje dizajnerske kuće ulažu u ovaj stil. Ne samo da veliki modni igrači izbacuju sportsku odjeću napravljenu od najfinijih materijala i besprije korno krojenu, već se na ovom trendu spajaju visoka moda i visoke tehnologije.

Već smo spomenuli **Ralphu Laurena** koji je udahnuo novi život polo majici i koji je kao dugogodišnji sponzor US Opena odlučio odvesti svoj naj-

slavniji model korak dalje. Uživajući se s kanadskim biometrijskim inovatorima **OMsignalom**, kreirao je **Polo Tech** majicu. Majica je napravljena od kompresijske tkanine s provodljivim vlaknima koja Bluetoothom odašilju podatke o otkucajima srca, razini energije, ritmu disanja...

Isto tako, brend **Z Zegna**, sportski dio talijanske modne kuće Ermenegildo Zegna lansirao je **Icon Warmer**, zimsku jaknu sa sistemom grijanja utkanim u niti s bežičnim napajanjem.

Z ZEGNA ICON WARMER

Seksualnost bez tabua

Marina Krleža (38), negdašnja profesorica hrvatskog, književnica i *community* menadžerica, glavna urednica internet platforme Seksoteka, bez dlake na jeziku govori o seksualnosti u hrvatskom društvu, ali i o osobnim afinitetima u vlastitom seksualnom životu

PIŠE **MIA MITROVIĆ**

Suvremena MK, Marina Krleža, književnica, *community* menadžerica i bivša profesorica hrvatskog jezika trudi se detabuizirati pristup seksualnosti i hedonizmu u društvu, smatrajući da relativizacija seksualnosti sa sobom nosi korisne društvene promjene. Voljela bi da se o seksualnim interesima i (ne)afinitetima progovara kao i o hrani, odjeći i automobilima, prakticirali mi tu seksualnost u životu ili ne.

Iako frojdovka, smatra da smo mnogo više od seksualnih bića i da bismo bez srama trebali moći reći što u seksu volimo, a što ne volimo te s kim i kako možemo, odnosno ne možemo. S tim ciljem pokrenula je Seksoteku, internet platformu na kojoj se, osim erotike i pornografije u umjetnosti, o istoj piše i sa znanstvenog aspekta, kako bi teorije i edukacije o seksualnosti na internetu bilo više u odnosu na praksu i video produkciju pornografije koja zauzima veliki dio internetskog prostora.

Za naš časopis Marina otvoreno govori o svom kontroverznom romanu, problemima s kojima se susrela radeći u hrvatskim školama, ženskom viđenju pornografije te seksi igračkama koje je isprobala.

Treba li Hrvatima seksualna revolucija? Pogledamo li поближе, upravo nam se događa. Revolucionarna komešanja 60-ih i 70-ih, naše su prostore tek okrnula, a nešto veće seksualne slobode u bivšoj državi počele su sredinom 80-ih. No, čak i tada, slobodniji javni diskurs o seksu bio je rezerviran uglavnom za muškarce; žene su u tom procesu, čast iznimkama, služile više kao objekt požude, manje kao ravnopravan subjekt, što je vidljivo u filmu, glazbi i književnosti tog razdoblja.

Danas je situacija slična. Tajna želja za promjenom partnerica, otvoreni razgovori o seksu u javnom prostoru i erotska književnost, još uvijek su u većoj mjeri rezervirani za svijet muškaraca, a žene koje počinju otvorenije pristupati tome, još uvijek nailaze na otpor u nekim sferama društva.

Ženska seksualnost je, apsolutno nepravedno, u Hrvatskoj još uvijek tabu. Prosječna sredovječna Hrvatica i dalje se ponosi svojom ulogom žene-majke-kraljice, u kojoj nismo sigurni koliko za svoja hedonistička „kraljevstva” uopće ima vremena, brinući za ognjište i odlazeći u crkvu gdje ju strogi Gospin i Kristov pogled opominju s oltara. Umjesto da slušaju progresivne poruke pape Franje, naši crkveni oci i majke svim sredstvima pokušavaju anulirati pravo ljudima da ispovijedaju svoju seksualnost izvan heteroseksualnog braka. Da se u nas snimi ženska serija poput „Seksa i grada”, udruge koje se u Lijepoj Našoj licemjernoj brinu o moralnoj čistoći, učinile bi zacijelo sve da se nikada ne emitira.

USPRKOS SVEMU, ljudi i dalje radije vode ljubav nego rat, a mnoge Hrvatice nemaju problema u javnosti otvoreno govoriti o seksualnosti. Među njima je i Marina Krleža, 38-godišnja prezimenjakinja najvećeg hrvatskog književnika. Marina je prije nekoliko godina napisala roman „Žena robot”, prvi roman u nas objavljen na Facebooku.

U njemu opisuje život moderne 27-godišnje Eve koja mnogo masturbira, nema problem s mijenjanjem partnera te u praksi ostvaruje vlastite seksualne maštarije. Na svoje veliko iznenađenje, zbog necenzuriranih opisa seksa, na tadašnjem radnom mjestu profesorice

SNIMILA **VIOLETA ŠUNIĆ** / MAKE UP **ARIJANA ZOGAJ** / **HONEY BUNNY**

hrvatskog u jednoj zagrebačkoj školi, doživjela je neugodnosti od ravnateljice i nekih kolega.

– Zanimljivo, moj roman prva je primijetila čudoredna profesorica fizike, pa me ravnateljica pozvala na razgovor i zahtijevala od mene da uklonim neke njegove dijelove s interneta. Točnije, radilo se o poglavlju nazvanom „Kapsula užitka”. U njemu opisujem androidnu ženu budućnosti koja masturbira u rotirajućoj kapsuli okružena muškarcima koji također masturbiraju i ejakuliraju po njoj u ekstazi. Iako sam sigurna da je svaka žena barem jednom u životu maštala o takvoj poliandričnoj situaciji, upravo ona je zasmetala nekim tadašnjim kolegicama. Poliandrija mi je zanimljiva jer je, dijakronijski gledano, premalo opisana u umjetničkim djelima. O njoj se rijetko govori čak i na Zapadu, za razliku od poligamije koja je na Istoku dobrodošla – govori mi seksepilna Marina dok pijemo kavu na prvom ovogodišnjem zagrebačkom suncu.

Stanje u hrvatskoj prosvjeti, kojom dominiraju vjerski licemjeri i konzervativni pojedinci sa srednjovjekovnim *mindsetom*, primorali su Marinu da napusti posao u prosvjeti. Sada se bavi *community managementom*, *copywritingom* i *content marketingom* u digitalnoj agenciji, jer prilike u prosvjeti su joj nedovoljno dinamične, a tamošnji kolektivi neskloni promjenama i prilagodbi novim tehnologijama.

– Kada sam prije nekoliko godina shvatila da lijevi rade slično što i desni, to me istovremeno užasnulo i otrijeznilo. Najveći problem u školstvu, kao i u ostalim sektorima, su korumpirane elite. U hrvatskim školama kreativnost nije na cijeni, već poslušnost i neisticanje. Jokićev kurikulum je odličan, međutim, za njegovu propast nije kriva isključivo politika, već dijelom prosvjetari sami koji, u strahu za radna mjesta, šute te se nedovoljno informiraju i angažiraju. Nastavni plan i program osnovnih i srednjih škola postaje sve nezanimljiviji novim generacijama djece. Odlazak u školu ne bi trebao biti opterećenje, nego radost. Umjesto da se kurikulum mijenja i uvede više informatike, novih sadržaja i tehnologija, mi nastavljamo po starom. Ne razumijem kako političari ne shvaćaju da je školstvo najvažniji resor?! To mi je pomalo fantazmagorično – otvoreno će Krleža.

NJEN SUKOB S USTAJALOŠĆU hrvatskog školstva najbolje bi mogla opisati radnja filma „Društvo mrtvih pjesnika”.

– Licemjerje me užasava. Jednom pri likom, razgovarala sam o tome s kolegom

Smatram da su ljudi biseksualni, ali toga nisu svjesni jer im društvo nalaže drukčije. Osobno sam si to odavno osvijestila, ali ipak ponešto veću sklonost imam prema muškarcima

Zoranom Ferićem, koji također radi kao profesor u jednoj zagrebačkoj gimnaziji. Rekao mi je da, kada s učenicima obrađuje vulgarizme u jeziku, na ploču napiše „kurac” i „pička”. Pritom se nitko od učenika i roditelja ne buni. Međutim, kada žena napravi nešto slično, odmah slijede sankcije. Spolna diskriminacija u Hrvatskoj još uvijek je na previsokoj razini – kaže Marina te dodaje da je, uz kvalitetno obrazovanje, današnjim klincima prijeko potreban zdravstveni odgoj jer o seksualnosti uglavnom uče s interneta.

– Radila sam u desetak hrvatskih srednjih i osnovnih škola. Ono što sam, kao profesorica, primijetila je veliki nedostatak seksualne edukacije među mladima. Brak i djeca i dalje su apsolutni *must have* i klinge se takvim odgojem gura u projekte braka prije kvalitetnog upoznavanja partnera, što često rezultira lošim bračnim zajednicama i visokom stopom razvoda.

Ipak, smatra da su za nejednakost krive i žene same.

– Suodgovorne smo. Kad sam u vezi, partner i ja kućanske poslove jednako raspodijelimo. Žene ne bi smjele dopuštati da odgoj djece i briga o domaćinstvu budu isključivo na njima. U brakovima se treba njegovati prijateljstvo i razumijevanje. Previše robujemo tradicionalnom ponašanju, a vremena se mijenjaju. Političari bi trebali biti oni koji također podržavaju liberalnije odnose među spolovima, međutim, u praksi je obrnuto – tvrdi Marina koja je pobornica prava seksualnih manjina, svake godine podržavajući Povorku ponosa, a i sama se deklarira kao biseksualka.

– Smatram da su ljudi biseksualni, ali toga nisu svjesni jer im društvo nalaže

drukčije. Osobno sam si to odavno osvijestila, ali ipak ponešto veću afekciju imam prema muškarcima – iskrena je Marina koja bez srama razgovara i o svojoj ljubavi prema pornografiji.

– Nisam erotomanka jer to podrazumijeva ovisnost o pornografiji, ali sam erotofilka. Volim pornografiju, i s hedonističkog i s dokumentarističkog aspekta. Kada sam u vezi, porniče pogledam otprilike jednom-dvaput tjedno, a kad nisam i ne postoji osoba o kojoj maštam, onda ih gledam i češće. Ponekad sate provedem u pornografiji, istraživanju i masturbiranju jer me to opušta i veseli. Što se žanrova tiče, pomalo sam tradicionalna. Imam nekoliko žanrova koje preferiram, ali volim prirodno i odbijaju me, recimo, silikoni. Djelomično sam vizualan tip, ali ono što me u porničima najviše pali je tudi užitak. Svida mi se estetika talijanskog porno redatelja Maria Salierija, no mislim da bi u pornografiji trebalo biti više redateljica – otvoreno govori Marina o stvarima koje mnogo žena radi, ali o tome šute.

– **NEMA RAZLOGA** da navike gledanja pornografije kod žena budu tabu. Rezultati istraživanja koje je proveo Pornhub, otkrili su da Hrvaticе u konzumaciji pornografije ne zaostaju mnogo za muškarcima. Slične rezultate dobila je i studentica Izabela Laura koja je za potrebe diplomskog rada istraživala konzumaciju erotskih sadržaja žena u Hrvatskoj, a koji će biti objavljen na Seksoteci – objašnjava Krleža, a mi jedva čekamo baciti oko na rezultate.

U razvijenim zemljama seksualne igrac̃ke odavno su postale odlični prijatelji suvremenih žena, dok ih kod nas posjeduje manjina. Glavna urednica Seksoteke smatra da bi ih trebala isprobati svaka žena, prvenstveno zbog praktičnosti i kratkog vremena kojim se njima žena dovede do orgazma.

– Moj prvi „umjetni” dildo bio je miris za usisivač u obliku zelene plastične epruvete kojeg sam zadržala za svoja mala zadovoljstva prije nego što ga je mama bacila. Volim kupovati seksualna pomagala i *gadgets*. Uvijek ih imam desetak različitih, a na internetu postoji nekoliko novih koje bih voljela posjedovati. Uglavnom koristim dildoe, rjeđe vibratore, a volim i *strap* jer mi je zamjena uloga intrigantna. Imam ih u svim veličinama; male, velike i srednje, a koristim ih ovisno o potrebama. Moje društvo to oduvijek zna pa mi seksualne igrac̃ke ponekad poklone za rođendan. S tim kod mene ne možete pogriješiti! – kroz smijeh priznaje Marina i na mobitelu mi pokazuje novu

uniseks igračku koja izgleda toliko sofisticirano i napredno da mi se čini da onima koji ju posjeduju, živući partner više i ne treba. Barem dok im ne dosadi.

– Ne sramim se razgovarati o seksu i erotici. Upravo iz tog razloga sam i pokrenula Seksoteku, jer želim da što više žena osvijesti svoju seksualnost kao nešto normalno, prirodno i zabavno. Seksoteka već godinu dana uspješno egzistira na Facebooku, webu i Instagramu te iz mjeseca u mjesec bilježi rast posjetitelja – zaključuje Marina, iza koje su, osim Seksoteke, dva *eventa* nazvana Sekstinovo, na kojima se, uoči Dana zaljubljenih, čita erotska poezija i proza hrvatskih književnika i književnica.

Političku situaciju u Hrvatskoj nije htjela komentirati, osobito aktore srednjovjekovnih udruga jer smatra da je „jedan od glavnih hrvatskih problema taj što dajemo značaj nebitnim i bezličnim personama”.

Ipak, zasmejala ju je netaktičnost govornika na nedavnom prosvjedu Zagreb Pridea koji je održan zbog bacanja suzavca na gej klub SuperSuper.

– Nevjerojatno je da sam na prosvjedu protiv govora mržnje čula govor mržnje! Dvoje od troje govornika lamentiralo je o Kolindi i čokoladicama, krivilo desnicu za napad, a bilo je i čak i poziva na otvoreno nasilje. Udruge koje bi se trebale zalagati za ravnopravnost spolova, pretvorile su se u politikantske huškače kojima nedostaje takta i pravog aktivizma. Prekomjerno su indoktrinirani, a to nam svima šteti. LGTB udruge trebale bi pozivati na dijalog, ne na mržnju jer ispadaju poput onih protiv kojih se bore – ogorčena je Marina LGTB retorikom.

Ipak, priznaje da je veliki optimist i vjeruje u duhovni rast ljudi.

– Mlade generacije bit će te koje će promijeniti trenutno stanje i veseli me suradnja s njima. Osim toga, strpljivost je vrlina mudrih. Dolazi naše vrijeme. Nismo glasni, radimo predano na sebi, učeći nove stvari i dijeleći korisne informacije s drugima. U takvoj toleranciji stvaramo pravedniju budućnost koja velikim dijelom mijenja i percepciju seksualnosti u društvu. 🍓

**Kada sam u vezi, porniće pogledam
otprilike jednom–dvaput tjedno, a kad
nisam i ne postoji osoba o kojoj maštam,
onda ih gledam i češće**

Marina bi voljela da se o seksualnim interesima i (ne)afinitetima progovara kao i o hrani, odjeći i automobilima...

OBOŽAVAM COLOSEUS, ALI BEZ DJECE U SAUNI MOLIM!

PIŠE **KRISTIJAN MARTINOVIĆ**

Ovo sivilo u Zagrebu me baca u depresiju, pa odbrojavam dane do proljetnog skijanja. A ako će u relax zoni opet biti djeca koja rade sve što je zabranjeno, ja ću dofurati psa na bazen i pušiti pet cigareta odjednom u sauni

Ožujak kuca na vrata, prve visibabe promolile svoje glave iz bljuzge i umjesto da se radujem mirisima proljeća, ja se pakiram na još jedno skijanje u moj obožavani Bad Kleinkirchheim. Ovo je moje ovogodišnje bonus skijanje: našao sam *super deal* – apartmani Landhaus Coloseus nude besplatni *ski pass*. Da, skroz besplatni *ski pass*, jer gazde tog Coloseusa ujedno su i dioničari žičare, pa u ožujku svakom svom gostu daruju kartu za žicu za nula eura.

Rijetka je to prilika koju ne treba propustiti, a i ti apartmani su odlični; nisu skupi, u cijenu je uključen i spa, dvije saune i bazen. U velikom apartmanu imaju i videoteku s tisuću filmova, knjižnicu s tisuću knjiga, sve na engleskom. Vlasnici su jako *cool* ljudi, Nijemac Peter i njegova žena, Tajvanka Anne. Opušteni par i zato mi se sviđaju.

U prošlosti sam imao prilično loša iskustva s apartmanima. Iznajmim, primjerice, u Badu

preklani apartman kod neke babe za cijenu od nekih zanemarivih 15 posto manju od Coloseusa, i dobijem bapski uređen apartman na granici s degutantnim, televizor koji ne radi, naplati mi psa 50 eura (i onda se još žali da pas pušta dlake!), naplaćuje struju po potrošnji i još mi, dok me nema, ulazi u apartman i kopa po stvarima.

Coloseusi ne naplaćuju struju, a sauna kuri cijelu noć. Ne naplaćuju ni psa i još su se dapače ponudili da nam ga šetaju i dofuravali mu ostatke bifteka svaki dan. Da, ne znam jesam li spomenuo, bili smo kod njih već u siječnju. I bilo je super, ali znamo kako u svakom raji ipak ima kiše. *Raining in paradise*. Kiši u raji zvanom Coloseus im je – dječurlija. Točnije, obitelj naših susjeda Slovenaca: mama, tata, baka i dvoje djece, jedno od možda dvije, dvije i pol godine i drugo od nekih pet.

Dakle, u Coloseusu postoji spa zona na kojoj velikim slovima na svim jezicima piše RELAX ZONE. Piše na njemačkom, engleskom, slovenskom, hrvatskom, talijanskom. I na svim tim jezicima piše da je zabranjeno vikati, skakati u bazen na glavu, polijevati druge ljude vodom i općenito se ponašati kao divljak jer to je, ponovimo, relax zona iliti po naški – zona za opuštanje. No, ti Slovenci očito ne znaju razliku između relax zone i dječjeg aqua parka, pa su tako svaki dan našeg boravka od četiri popodne do devet navečer okupirali masažni bazen jer su, eto, bili sretni što su pronašli odličan način kako animirati tu malu djecu.

DOĐEM TAKO JA U SPA, a tamo na svakoj od desetak ležaljki nabacane igračke. Radilo se o, bez pretjerivanja, 30-40 svakojakih igračaka, od onih za vodu, pa sve do plišanih medvjeda kojima stvarno nije mjesto na bazenu. Djeci te dobi uopće nije mjesto u masažnom bazenu, ali ovi su tu skakali, špricali, ronili s maskama, loptali se i općenito radili sve što je bilo na svim jezicima navedeno kao zabranjeno.

Da sve bude bolje/gore, djeca su bila gola, a manje dijete kad bi izašlo iz bazena oblačili bi u pelene iz čega zaključujem da je dijete sto posto pišalo u taj bazen. A onda su još tu dječicu vodili u finsku saunu! Na stranu sad to što mala djeca ne smiju u saunu iz zdravstvenih razloga, ova djeca su dodatno divljala u sauni, skakala, plesala, urlala, plakala... I onda si ja mislim: ja mogu gol ući u tu saunu i što onda? Kakvi su to roditelji koji vode golo dijete u saunu s golim muškarcima?

Uglavnom, djeca su toliko vrištala i derala se da je za jednog boravka u relax zoni i mene i curu počela boljeti glava. Razmišljao sam da im nešto prigovorim, ali ipak nisam jer mi u apartmanu imamo psa koji pola sata plače kad odemo skijati jer ne poznaje prostor i misli da je ostavljen.

U bazenu se nisam okupao niti jednom jer je, ako možete to razumjeti, bilo neprirodno ući u bazen kojim dominira dvoje gole djece. Jednostavno smo procijenili da mi ne možemo ući u bazen dok su gola djeca koja divljaju unutra i to svaki dan, cijelo popodne do večeri, za vrijeme našeg sedmodnevnog boravka.

Tad jednostavno pomisliš: ja ovo plaćam, a ne mogu koristiti jer, jebat' ga – gola vrišteća djeca dominiraju. To su naravno krivi roditelji. To je onaj tip egoističnih ljudi koji misle da su njihova djeca svima zabavna. Mogu se staviti u njihovu kožu jer nemam djece, ali imam psa, što je vrlo slično. Ali ja, za razliku od ovih, ne smatram da je moj pas svima zabavan i ponašam se sukladno tom shvaćanju. No, vratimo se na bazen...

RIJEČ JE O MANJEM bazenu s nekoliko masažnih opcija za relaksaciju nakon skijanja. Ja sam odrastao čovjek kojeg su kao dijete roditelji dobro odgojili i ako sam ja sam u tom bazenu, kad se pojave drugi ljudi izaći ću nakon nekoliko minuta van, jer smatram da nemam pravo okupirati bazen na nekoliko sati, iako se ne derem i ne lop-tam u njemu. I ti drugi ljudi koji ovo također plaćaju imaju pravo na bazen i malo privat-

Vidjevši naša očajna lica nakon bazenskih muka koje smo prošli, gazda Peter nam je poklonio cijeli tucet Marillenschnapsa da sve izeksamo i dodemo k sebi

nosti u njemu i zato je neukusno zaposjesti bazen kao da je tvoj privat, zar ne?

Da su ljudi generalno primitivci, bez odveć obzira prema drugima, toga sam svjestan već odavno. Peter Coloseus (ah, da, Coloseus je prezime, to nisam naglasio) je ležeran čovjek koji je na голу djecu kolutao očima i slijegao ramenima na naše „goni tu djecu odavde“ poglede. Ali kako je super lik odlučio nas je spasiti, pa nas je odveo na tajno mjesto. To tajno mjesto nazivao je skloništem u slučaju III. svjetskog rata, a u biti je bila riječ o vinskom podrumu s preko tisuću boca vina. Hm, taj Coloseus ima svega po tisuću – tisuću filmova, tisuću knjiga, tisuću boca vina...

Među bocama vina našao se i paket od 12 bočica Marillenschnapsa ili u prijevodu rakijica od marelica. Pa nam je, vidjevši naša očajna lica nakon bazenskih muka koje smo prošli, poklonio cijeli taj tucet da sve izeksamo i dodemo k sebi. To smo naravno i učinili. „Ja bih na vašem mjestu potopio tu djecu“, smijao se gospod Coloseus i pozvao nas onda i u svoj stan da malo degustiramo njegovu *fancy* vina s njim i suprugom Anne.

Ono što me oduševilo bila je činjenica da frajer u stanu ima autoportret Johna Lennona s Yoko Ono. „Kupio sam tu sliku u jednom restoranu u Hollywoodu“, smijao se Peter, pa nam ispričao cijelu priču: „Bio sam prilično pijan, baš kao i vlasnik restorana i čovjek mi je to prodao za samo 4000 dolara! Kad je Yoko Ono to saznala, poludjela je!“

Wow. Čovjek ima autoportret Johna Lennona. Wow. Ne trebaš biti fan Beatlesa da bi za to rekao: „Wow!“

NEVEZANO UZ TAJ PORTRET, zaključili smo da su Coloseusi teži lovatori. Pola godine su u Bađu, a pola na Tajvanu jer žena je, kao što rekoh, Tajvanka. Budući da imaju sasvim dosta love, svoje apartmane naplaćuju relativno jeftino, jeftino s obzirom na to što nude (ako zanemarimo голу vrišteću djecu, ali za to nisu oni krivi) jer, kao što su

nam rekli neki lokalci, oni su opušteni ljudi kojima nije cilj bogatiti se na turistima, već samo žele pokriti održavanje otmjene kuće sa saunama koje rade cijeli dan i noć.

Što se samog skijanja tiče, potrefili smo genijalan tjedan iliti tjedan kad niti u jednoj zemlji nisu školski praznici, pa na stazama nije bilo djece i nisam morao vikati: „Što je ovo?! Neka netko makne ovu djecu, ja ovo plaćam!“ Staze su bile prazne, a snijeg super jer ga nije imao tko uništiti. Skijaš, zasta-neš na pola brda i pogledaš gore – nigdje nikog, pogledaš dolje – nigdje nikog! Netko bi rekao da je to depresivno, ali meni je to super. Nema mi goreg nego kad su staze krcate, hrpe kamikaza koji jure takvom brzinom i nestabilnom nepredvidivom putanjom da si sretan ako preživiš spust.

Ljudi često misle da je skijanje opasan sport, no ta je tvrdnja točna u slučaju ako nemaš kacigu i zaletiš se s glavom u drvo. A zaletjet ćeš se u drvo jedino ako kao budala skijaš 200 na sat pa izgubiš kontrolu. Ako znaš skijati i skijaš umjerenom brzinom te ako su ti vezovi namješteni na odgovarajuću kilažu tada to nije opasan sport. Dapače, teško da ćeš i nogu slomiti jer kad padneš skija će se otkvačiti od veza i neće ti biti ništa. Skijanje je opasan sport ako skijaš izvan staze preko zaleđenih potoka i zaleđenih grmova i panjeva. Nešto kao Schumacher.

JA ČAK NE PUŠIM da je istina da je Schumacher sporo skijao s kacigom i tako nastradao. Uvijek nastradaju oni koji skijaju k'o muhe bez glave bez kacige i onda se zaletе glavom o glavu u nekog s kacigom pa im pukne lubanja. Neki glupi ljudi misle da je kaciga glupost i da ih nose samo djeca i najveće preplašene plačipičke. Krivo! Kaciga ne služi samo zato da ti sačuva glavu ako ti padneš, nego služi i tome da ti sačuva glavu ako se neki Schumacher zaleti u tebe. Tako se pogiba i tako se ostaje bez glave, vjerujte mi na riječ.

Ja dakle skijam s kacigom i ako me netko želi nazivati pederčinom zbog toga nek' samo izvoli, *be my guest!* Zapravo bi trebalo nositi kacigu i ako se odlučiš na namakanje u masažnom bazenu sa slovenskom djecom iz ove moje priče.

Našu zadnju večer, Peter i Anne su nas izveli u restoran na večeru. Ne znam, nije baš uobičajeno da vlasnici apartmana vode goste na večeru, ali eto, oni su takvi, ultra dobri domaćini koji žele da im se gosti vrate. I vratit ćemo se u ožujku! Ako bude sreće, neće biti gole popišane dječurlije koja dominiraju spazonom.

Sad dok ovo pišem ispijam raki-jicu od marelice jer sam si kupio litru u Billi u Badu. Taj okus mi vraća osjećaj koji sam imao cijelo skijanje. Ovo sivilo u Zagrebu me baca u depresiju, pa odbrojavam dane do ponovnog skijanja i – jeb'o me pas – ako će u relax zoni opet biti djeca koja rade sve što je zabranjeno, ja ću dofurati psa na bazen i pušiti pet cigareta odjednom u sauni!

Kako se samo veselim skijanju u ožujku: pa što ima ljepše od ispijanja pive na 2000 metara, na sunčanoj terasi neke drvene kolibice okružene snijegom?

LJUDIMA KOJI SE TAKO PONAŠAJU, kao ovi roditelji, treba dati, kak' se na engleskom kaže, *a taste of their own medicine* iliti treba im uzvratiti njihovom mjerom! Ako zanemarimo fobiju od djece, proljetno skijanje na koje krećem 18. ožujka biti će super. Peter i Anne kažu da je tada snijeg najbolji što i vjerujem jer bi trebalo biti toplo, a snijega na stazama će biti, makar umjetnog. Nema mi gore nego skijati kad je 15 ispod nule, pa ne skijam nego se skližem po ledenim pločama koje bi trebale biti snijeg.

Coloseusi su nas već unaprijed pozvali

na večeru, točnije na tajvanske specijalitete. Malo me frka toga jer nisam najludi obožavatelj orijentalnih okusa, ali hajde, malo piletine s curryjem mogu progutati i malo glumiti da mi je jako fino. Posebno ako se to zalije s čašom vrhunskog vina iz Peterovog podruma.

Završavam ovaj tekst u pozitivnom tonu dijeleći s vama sreću što ponovno idem na skijanje. Nadam se da ste se naskijali za ovu sezonu, a ako niste još uvijek ima vremena. Ako niste skijali nego ste sanjkali reći ću samo jedno: sanjkanje je za luzere! 🍀

Koja je prva stvar

koju činite ujutro nakon što uključite Gradski radio?

17 godina uspješnog emitiranja
24 sata programa dnevno
80.000 vjernih slušatelja
zajubljen u svoj grad

GRADSKI RADIO
Trg A. Starčevića 7/1, Osijek • 031 250 991

MOFIT
It's my life. Fitness.

Može boks trening
sa svjetskim prvakom?
Upisi u toku.

www.mofit.hr

BUILDING-BODY MAGAZIN

KAKO BI NA JEDNOM MJESTU okupio stručnjake iz područja fitnessa, bodybuildinga, streetworkouta te ostalih sportskih grana, Polleo Sport je nedavno krenuo s besplatnim Building-body magazinom koji je produžetak jednog od najčitanijih fitness web portala building-body.com

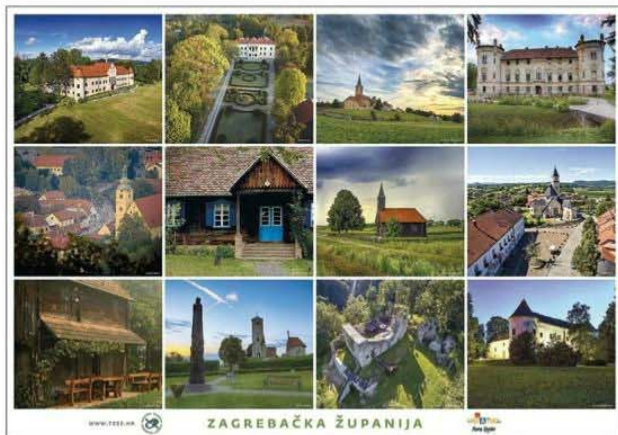
Magazin izlazi početkom svakog mjeseca te nudi kvalitetan sadržaj o temama iz sportske industrije, kao i edukativne te motivacijske članke. Ovaj specijalizirani časopis distribuira se uz svaku kupnju u svih 12 Polleo Sport poslovnica, prilikom online kupovine na webshopu, u 70

fitness centara u Hrvatskoj te odabranim kafićima.

Polleo Sport je odlučan u svojoj misiji da educira ljude o pravilnoj prehrani te važnosti aktivnog življenja i bavljenja sportom, pa tako u ožujku izlazi četvrto izdanje magazina u kojemu se mogu pronaći zdravi recepti, razne vrste treninga te objašnjenja pojedinih proizvoda.

Od samog osnutka, istoimeni portal je zamišljen kao mjesto na kojemu će se uvijek moći pronaći stručni članci iz različitih grana sporta kojima će ljudi vjerovati, a sada istim smjerom nastavlja i časopis istoga naziva.

IZLETI U ZAGREBAČKU OKOLICU

DOSTA JE ZIMSKE letargije, serija, filmova, surfanja iz naslonjača. Stiže nam proljeće, vrijeme je da se pomaknete. Predlažemo vam izlete u zagrebačku okolicu, a na to nas je podsjetila nova razglednica (i plakat) Zagrebačke županije. Ova tematska razglednica pruža uvid u kulturnu povijest prostora Zagrebačke županije – sakralne cjeline, dvorice, kurije i institucije u kulturi (od Zaprešića, Dugog Sela i Svete Nedelje, pa do Krašića, Vrbovca i Samobora). Odličan poticaj da napokon protegnete noge. Autori fotografija na razglednici i plakatu su Marko Vrdoljak i Mario Žilec.

PEYRONIJEVA BOLEST – EMOTIVNI TERET ZA MUŠKARCE

ZAKRIVLJENOST PENISA za vrijeme erekcije zbog čega je spolni odnos često otežan i bolan – Peyronijeva bolest – predstavlja velik emotivni teret za muškarce. Iako nije riječ o erektilnoj disfunkciji, mnogi oboljeli ističu da se radi o još težoj bolesti koja oboljele ispočetka zbunjuje, a kako se bolest razvija muškarci počinju osjećati sram, zatim strah i vrlo često depresiju, što se potom odražava i na odnos s partnerom, odnose u obitelji, a dugoročno i u širem okruženju oboljelog.

Zbog intimne prirode bolesti, nije čudno da se o njoj malo govori jer mnogi muškarci osjećaju sram i nevoljko pričaju o tome, iako Peyronijeva bolest, koja većinom pogađa muškarce u dobi od 40 do 60 godina, ima velik utjecaj na muško samopouzdanje i zdravlje.

Upravo zbog toga pokrenuta je nova internetska stranica koja na jednom mjestu donosi sve informacije o Peyronijevoj bolesti, koja većinom pogađa muškarce u dobi od 40 do 60 godina. Procjenjuje se da je 3 do 7 posto muške populacije zahvaćeno ovom bolešću, ali brojka može biti i puno veća. Uzrok još uvijek nije poznat, no najčešće se spominje trauma od koje može doći tijekom spolnog odnosa.

Ako postoji sumnja na Peyronijevu bolest, oboljeli treba obaviti pregled kod liječnika specijalista urologa, po mogućnosti subspecijalista androloga. Iako zasad ne postoji lijek za Peyronijevu bolest, dostupni su postupci koji mogu doprinijeti smanjenju zakrivljenosti penisa i ublažiti bol, a dijele se na minimalno invazivne, tj. nekirurške postupke, te kirurške intervencije, odnosno operacije.

Sve dodatne informacije o uzrocima, simptomima, dijagnostici i mogućnostima liječenja Peyronijeve bolesti dostupne su na internetskoj stranici www.peyronie.hr.

KRISTIAN BANG FOSS: SMRT VOZI AUDI

GLAVNI JUNAK (bolje reći antijunak) Asger živi u Kopenhagenu sa svojom djevojkom i njezinom kćeri i radi u reklamnoj agenciji. Nakon katastrofalno loše odrađene reklamne kampanje dobiva otkaz i počinje provoditi dane izležavajući se na kauču i opijajući se. Kad ga djevojka ostavi, Asger se preseli u unajmljeni stan na periferiji, gdje živi izolirano i bez kontakata s dotadašnjim prijateljima i kolegama.

Pola godine kasnije prinuđen je prihvatiti posao pomoćnika invalidnoj osobi u turobnom naselju na periferiji Kopenhagena, gdje se brine za invalida Waldemara. Njihova dnevna rutina ogledni je primjer krajnjeg beznađa, no Waldemar je smislio izlaz: plan mu je posjetiti glasovitog iscjelitelja koji živi u Maroku. Asger je skeptičan, no ipak pomaže Waldemaru da prikupi novac za putovanje i nakon kratkog vremena dvojica se supasnika nađu na putu kroz Europu. No putem ih prati osoba u crnom Audiju, i dok se približavaju Maroku putovanje se pretvara u utrku sa smrću...

Ova knjiga je komedija apsurda, u kojoj glavni junaci osjećaju neodoljivu potrebu da se iščupaju iz okova besciljnog životarenja.

Izdavač: „Naklada Ljevak“

WI-FI KOJI NE POZNAJE PREPREKE

SNAGA WI-FI SIGNALA unutar doma nerijetko diktira naše kućne rituale i tjera nas da se prilagođavamo fizičkoj lokaciji routera. To nam ne odgovara jer na svojim pametnim telefonima, tabletima i laptopima želimo surfati bez ograničenja gdje god želimo.

Da traganje za Wi-Fi signalom po kući ili prostranom stanu nije nimalo zabavno, pokazala nam je i Mirjana Mikulec u specijalnom izdanju svoje popularne emisije. Omiljena domaća dizajnerica interijera, savjetuje na koji način možemo "open space" trend primi-

jeniti u uređenju doma i tako rušenjem zidova riješiti problem s Wi-Fi signalom u različitim dijelovima stambenog prostora.

Srećom, s pojačivačem signala problema više nema, a dom napokon postaje naša oaza mira. Zidove ne moramo rušiti, a svoju privatnost možemo zadržati korištenjem Wi-Fi pojačivača signala koji Vip ima u ponudi.

U novoj ponudi, Vipnet korisnicima koji ugovore Fiksni Trio paket nudi **Wi-Fi pojačivač signala** po simboličnoj cijeni, s čime dobivaju stabilan signal u

svakom kutku stana. Uz Fiksni Trio (Internet + TV + telefon) očekuje vas i atraktivna ponuda mobilnih tarifa s posebnim popustom.

Izaberite **Fiksni trio paket** za 205 kuna mjesečno u kombinaciji s mobilnim tarifama Bez Granica+, a uz D-Link pojačivač Wi-Fi signala za samo 9 kn uživajte u odličnom signalu u svakom kutku doma.

Saznajte više o Fiksnom Trio paketu i odaberite Wi-Fi koji ne poznaje granice.

Nazovite odmah 0800 13 13 ili posjetite www.vipnet.hr

JELLY PROJEKT

ŽELJA NAM JE BILA napraviti nešto jedinstveno u Hrvatskoj, stvoriti premium proizvod na našem tržištu namještaja. Cilj nam je bio razviti vlastitu robnu marku; jednostavno smo htjeli raditi nešto

što nitko ne radi, razvijati nove stvari i nove proizvode. Mislim da smo s projektom Jelly dobili zanimljiv proizvod, uzbudljivih linija i iznimne udobnosti. Dobili smo liniju proizvoda koju možemo razvijati i za druge tipove namještaja; mislimo da je linija Jelly zahvalna i da se može implementirati na druge komade namještaja, pa stoga upravo radimo na novim proizvodima to jest prototipovima – tako o atraktivnom domaćem komadu namještaja govori Davor Kovačić, kreator i pokretač ideje razvoja Jelly stolice.

Ističe kako su kut i nagib naslonjača Jelly stolice ergonomski oblikovani, te da je stolica antropometrijski prilagođena dimenzijama tijela. "Jelly sigurno donosi novu udobnost, ali i vizualno je izvrstan dodatak prostoru. Ovo sigurno nije samo jedna od stolica, ovo je naš Jelly – ergonomski iskorak u prostoru življenja," kaže Kovačić.

Više na www.jelly.hr

RUSIJA

Zlatne djevojke

Tamnokosa **Koko** nije lik iz Kušanovih romana za djecu. Naša Koko ima novu prijateljicu, plavokosu **Juliju** s kojom igra razne igrice, uz hrpu jaaako seksi pomagala. Obje su stalne članice popularnog moskovskog elitnog kluba za muškarce „Golden Girls“. Ako se nađete u Moskvi, s podebljim novčanikom, svakako svratite i potražite ih...

VENEZUELA

Plavuše vladaju!

Jeni Summers (lijevo) je bujna, atraktivna, seksi plavokosa ljepotica koja golišavim fotografijama puni društvene mreže i muške časopise diljem svijeta. Eto je tako i u venezuelanskom izdanju Playboya, sa šeširov kojim ponekad sakrije pokoji detalj... Ništa manje atraktivna, ali još uvijek nešto sramežljivija Poljakinja **Monika** (sasvim lijevo) pravi joj društvo. Ona voli cvijeće, tetovaže i lakirani namještaj.

MEKSIKO

Jagode i čokolada

Meksički Playboy nastavlja s vrlo efektivnim grupnim *pictorialima*. Nakon što smo u prošlom broju uživali u „borilačkim sportovima“, za veljaču su pripremili „sweet ladies“. **Ashley, Stephanie, Amy Lee i Khloe** razmazuju se čokoladom, hrane jagodama i trljaju tijelima – scene su to koje nikoga ne ostave ravnodušnim. Nije to sve. Predivna zlatokosa Ruskinja **Dasha** uživa na suncu i pijesku, dok se Poljakinja **Kasia** ponosno isprсила i pokazala svoje čvrste grudi i tek nešto manje čvrst trbuh.

Deborah Driggs

OŽUJAK 1990.

SNIMIO **RICHARD FEGLEY**

Ne, ne čini vam se: na naslovnici američkog Playboya prije točno 17 godina bio je – Donald Trump! A danas je, vidimo gdje... No, nas ne zanima Trump već dražesna brineta s duplerice iz ožujka 1990. godine. Deborah je rođena u Kaliforniji, kao klinka bila je nada umjetničkog klizanja, no teško je podnosila taj pritisak i na kraju se ostavila klizaljki. U srednjoj školi postala je takozvana *homecoming queen*, potom i glavna *cheerleaderica* školske momčadi Saddleback College Gauchos. Nakon srednje škole krenula je u manekenske vode i korak po korak došla do duplerice Playboya! Kako to već obično biva, uslijedili su razni angažmani unutar Playboya, pa nekoliko manjih uloga ne velikom ekranu („Total Exposure”, „Night Rhythms” i „Twogether”). Prije desetak godina, zajedno sa Karen Risch, napisala je knjigu zanimljivog naslova – „Hot Pink: The Girls’ Guide to Primping, Passion, and Pubic Fashion.”

GLB[®]

galeb.hr

Nova kolekcija

JAGUAR XE BUSINESS EDITION

IZNAD SVEGA -
TO JE JAGUAR.

za 289.900,00 KN

- 5 godina jamstva
- financiranje uz 0% kamate *
- Euro NCAP ocijenjen kao najbolji u klasi

Posjetite nas i saznajte više:

Auto Benussi d.o.o.

Ljubljanska avenija 1, 10000 Zagreb

Tel. +385 (1) 646 3 800

croatia.jaguar.com

CO₂ emisije od 99 g/km, Potrošnju goriva od 3.8 l/100 km

*Ponuda po sistemu "ključ u ruke", uz kamatu od 0% iskoristite pogodnost kupnje putem finansijskog leasinga: 1/3 platite odmah, 1/3 nakon 12 mjeseci i 1/3 nakon 24 mjeseca, uz 1,5% troškova obrade